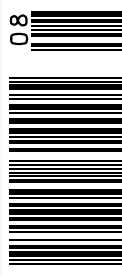

SOUL

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
2310 MAGAZINE
ΙΟΥΛΙΟΣ
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2014
€3.00

81

Lady Gaga

ΜΙΌΛΟΣ ON THE BEACH

ΧΑΝΙΩΤΗ, ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

Angels

Καλλιθέα, Χαλκιδική

Ο Έβρος απέναντι

Το καλοκαίρι του '69 ο Άρμστρονγκ πάτησε το φεγγάρι. Το φεγγάρι ήταν ασπρόμαυρο, όλος ο έξω από τον Έβρο κόσμος ήταν ασπρόμαυρος στην τηλεόραση εκείνο το καλοκαίρι. Έγχρωμη ήταν μόνο η Αλεξανδρούπολη, η μπλε θάλασσα, ο άσπρος φάρος και τα κόκκινα βραχώδη πετρώματα αργίλου, δίπλα στα οποία ήταν κτισμένο το κέντρο διασκέδασσης «Ο Κόκκινος Βράχος». Εκεί είδα τον κυρ-Νιλ να προσσεληνώνεται και να περπατά αργά «θαν καβούρι», όπως παρατήρησε ο μικρός μου αδελφός, που ακόμα δεν είχε πάει στο δημοτικό, ώστε να πληροφορηθεί τα σχετικά με τους νόμους της βαρύτητας.

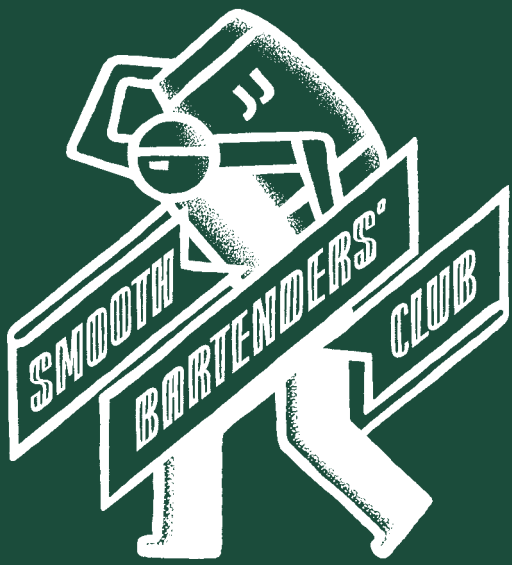
Λίγες μέρες πιο πριν, από το μπαλκόνι του σπιτιού μας, σωστό θεωρείο, απόσταση λίγα μέτρα από το πανί του θερινού σινεμά «Αλέξανδρος», είδα τον Ντέιβιντ Νίβεν και τους πανούργους μαχητές του στη «Γέφυρα του Ποταμού Κβάι». Αναγνώρισα αμέσως το σάουντρακ, εκείνη τη μελωδία που σφύριζαν οι κρατούμενοι όταν παρέλαυαν σε διμοιρίες σφυρίζοντας. Ήταν το «Βίσκο, ακατανίκητο, Βίσκο ακατανίκητο», διαφήμιση λιπαντικών αυτοκινήτου που έριχνε στα διαλείμματα η YENEΔ. Όμως την επόμενη μέρα στην παραλία της Νέας Χιλής, όπου μας πήγαν για κολύμπι οι γονείς μας, κανένας δεν ήθελε να παίξουμε πόλεμο με Γιαπωνέζους και Συμμάχους ή να κάνει ψαλιδάκια με την μπάλα σαν τον παικταρά Ρόι από τους Rovers, που τις περιπέτειές του και τις ματσάρες που κέρδιζε τις καταβροχθίζαμε στο «Δυναμικό Αγόρι». Όλοι ήθελαν να περπατούν αργόσυρτα σαν αστροναύτες, όλοι ήθελαν να τους φωνάζουν «Νιλ». Ακόμα και η Γιούλα με την Αντιγόνη, τα κορίτσια της παρέας που διάβαζαν «Πάτι», ήθελαν να τις φωνάζουμε «Νιλ». Ο αδελφός μου εξανέστη από την αδικία. «Ο Άρμστρονγκ είναι αγόρι, όχι κορίτσι, εθείθ να είθτε η Τάμμου και η Νάντια Κωθταντοπούλου. Εχθέθ είπατε πωθ αυτέθ θέλετε να είθτε!»

Το καλοκαίρι του '69 ο αδελφός μου ήταν θιθίκης, στις Γιортές του Κρασιού, δίπλα στο στάδιο του Άλεξ, όπως λεγόταν τότε η ποδοσφαιρική ομάδα, είχαμε δει λάιβ την Τάμμου, την κυρία Νάντια και τον Τζιμη-τι φταίω εγώ, αν έχω τοιγάνα καρδιά-Μακούλη. Οι μάνες μας φορούσαν πουά φορέματα και χόρευαν τους μπαμπάδες μας τανγκό, εμείς πίναμε στη ζούλα κοκτέιλ με μπρούσκα, ημίγλυκα, μαυροδάφνες και κοκκινέλια ανάμεικτα, μας έπιανε λόξυγκας και κάναμε χικ. Όπως ο Ρόντυ στον «Μπλεκ», όταν μπεκρόπινε στα κρυφά.

Το καλοκαίρι του '69 η Αλεξανδρούπολη ήταν η πόλη των πόλεων, η πρωτεύουσα του γαλαξία Έβρου, καμία σχέση με τη Νέα Ορεστιάδα, όπου μας πάρκαραν οι γονείς μας στις θείες μου μερικά βράδια μετά τον Άρμστρονγκ για να φύγουν ινκόγκνιτο παραθέριση στη Σαμοθράκη. Στη Νέα Ορεστιάδα κυκλοφορούσαν ακόμα κάρτα με ζεμένα βόδια στους δρόμους, διέσχιζες τα πεπόνια Τυχερού, τα μεταξωτά Σουφλίου και το κάστρο του Καλέ Διδυμοτείχου μέχρι να φτάσεις. Δίπλα από το οδικό δίκτυο κυλούσε ο ποταμός Έβρος, απέναντι, στα φυλάκια των «άλλων», μπορούσες να δεις την Ημισέληνο και τα όπλα των

τούρκων φρουρών. Ο κήπος μας ήταν γεμάτος ορτανσίες και αχλαδιές, λίγα μέτρα παραπέρα, στο μοναδικό ξενοδοχείο της πόλης, το «Βιέννη», στο ρουφ γκάρντεν του μιλούσαν πολωνικά και κουτσοαγγλικά οι τεχνικοί που ήρθαν από τη Βαρσοβία, για να επιμεληθούν το χτίσιμο του εργοστασίου σακχαρώς. Στη Νέα Ορεστιάδα δεν είχα να κάνω και πολλά, τα μεσημέρια τεμπέλιαζα στον κήπο και, όταν το θέρος κόρωνε, καταβρέχαμε με τον αδελφό μου ο ένας τον άλλο με δροσιές από το λάστιχο της βρύσης. Τα απογεύματα με έστειλε ο θείος μου να του «πιάσω» μια εφημερίδα «Ακρόπολη», τα βράδια μας κερνούσε ραβανί στο Ζαχαροπλαστείο του «Τεμπρίδη». Τα πρωινά με πήγαιναν στα μαθήματα πιάνου της αρμένισσας δασκάλας κυρίας Αναΐς - ζοριζόμουν. Πιάνο έκαναν μόνο τα κορίτσια, άσε που, αν γινόμουν μουσικός, ήθελα να γίνω απευθείας αρχιμουσικός και να προΐσταμαι της φιλαρμονικής Αλεξανδρουπόλεως, όπως ο μαέστρος Αγκλιάς με το ραβδί του.

Λίγο πριν τον Δεκαπενταύγουστο οι γονείς μου μας περιουλέξαν πάλι πίσω στην Αλεξανδρούπολη, το καλοκαίρι μου φαινόταν ατελείωτο, παρότι η μανία με τον Άρμστρονγκ δεν έλεγε να καταλαγιάσει. Ο αδελφός μου συνέχιζε στο Καλαμάκι και στο Δελφίνι, άλλες όμορφες θάλασσες του Έβρου, να περπατά σαν καβούρι-Νιλ στη Σελήνη. Ένα μεσημέρι η μάνα μου αποφάσισε πως μαζί με τα μπάνια έπρεπε να ξαναπιάσω την αλφαβήτα, να τη φρεσκάρω γιατί θα άνοιγε πάλι η Ζαρίφειος Παιδαγωγική Ακαδημία και θα πήγαινα δευτέρα τάξη. Δεν δυσανασχέτησα, ο μπαμπάς μου είχε πει πως ο Άρμστρονγκ πήγε στο φεγγάρι γιατί έπιανε πουλιά στον αέρα, ήταν μαθητάρας και έπαιζε στα δάχτυλα γράμματα και αριθμούς. Ο αδελφός μου έκλαιγε με μαύρο δάκρυ, με το ζόρι θα πήγαινε νήπια, Άρμστρονγκ γιοκ ακόμα για αυτόν, μόνο ιχνογραφία με νερομπογιές και άσματα τύπου «χαρωπά τα δυο μου χέρια τα κτυπώ». «Θκατά να φαθ» μου είπε φουλ τσαντίλας από τον υποβιβασμό. Το καλοκαίρι που ο άνθρωπος ταξίδεψε για πρώτη φορά στη Σελήνη, το θυμάμαι ατόφιο, λεπτομερειακά, σαν τώρα, σαν να μην πέρασε ούτε μία μέρα. Σαράντα πέντε καλοκαίρια μετά, βράδυ τις προάλλες, στην παραλία του Μάρμαρα στη Χαλκιδική που ανταμώσαμε με τον αδελφό μου, καθώς τρώγαμε και αερολογούσαμε, σήκωσα το κεφάλι και είδα το φεγγάρι στον ουρανό, έγχρωμο όμως τώρα, μεγαλοπρεπώς ασημένιο κι όχι ασπρόμαυρο μέσω της διαμεσολαβητικής τηλεόρασης. «Τι το κοιτάς έτσι, λες και το βλέπεις πρώτη φορά» με ρώτησε; «Μίλα σωστά», του αντέτεινα, «μίλα ωραία και ευκρινώς» αποκρίθηκα. «Δηλαδή;» αντιγύρισε. «Δηλαδή έτσι: Τι το κοιτάθ έτθι, λεθ και το βλέπειθ πρώτη φορά; Εθύ ακόμα το κοιτάθ λεθ και είμαθτε θτην Αλεκθανδρούπολη Έβρου και τη νύχτα όλο με τρομάζειθ και λεθ πωθ θτο φεγγάρι, από την πίσω πλευρά, όχι τη φωτεινή, αλλά τη θκοτεινή έχει φαντάθματα που κάνουν γρουσουθθθ!» «Είσαι ηλίθιος» είπε και πνιγήκαμε από το γέλιο.

COLPO

Vintage με τα όλα του: από τη μουσική μέχρι τη διακόσμηση. Ο Αλέξανδρος Χριστοφορίδης κάλεσε τους φίλους του σ' ένα vintage πάρτι με μπόλικη νοσταλγία. Ο μπάρμαν του Colpo πέρασε για μια νύχτα από την άλλη μεριά της μπάρας και διηγείται την εμπειρία του.

Όνο/νυμο: Αλέξανδρος Χριστοφορίδης
Bar: Colpo, Κατούνη 30, Θεσσαλονίκη
Motto: «Στη δουλειά σου να είσαι σοβαρός και στη ζωή σου τρελός»

THE BAR

Το Colpo είναι ένα από τα πιο όμορφα σημεία νυχτερινής διασκέδασης στην πόλη. Λειτουργεί εδώ και πάνω από έναν χρόνο, σε ένα διατηρητέο κτήριο του 1920, που έχει υποστεί ελάχιστες παρεμβάσεις από τότε που χτίστηκε και έγινε αμέσως hit στον κόσμο της Θεσσαλονίκης. «θυμίζει πάρα πολύ άλλες εποχές», λέει ο Αλέξης, μπάρμαν στο Colpo, από την πρώτη κιόλας μέρα που άνοιξε. «Το μαγαζί βρίσκεται στο κέντρο της πόλης και είναι λογικό ο κόσμος να εναλλάσσεται. Αλλά υπάρχει και πολύς κόσμος που το έχει κάνει στέκι του. Κι αυτό ήταν κάτι που από την αρχή θέλαμε να πετύχουμε. Νομίζω ότι οφείλεται στον ιδιαίτερο χώρο και στην εξυπηρέτηση που παρέχουμε».

THE BARTENDER

Αυθεντικός και πάντα με όρεξη για επικοινωνία, ο Αλέξης σε κερδίζει από την πρώτη στιγμή. «Πολλοί πελάτες έρχονται και με ψάχνουν. Νομίζω ότι στον κόσμο αρέσει που είμαι αυθεντικός, που δεν μπορώ να υποκριθώ εύκολα», εξηγεί. Αφοσιωμένος στη δουλειά του, σχεδόν δεν βρίσκει πια χρόνο για τα χόμπι του. Αλλά του αρέσει τόσο που δεν τον πειράζει ιδιαίτερα. «Παλιότερα έπαιζα βόλεϊ και σε ομάδα. Προσπαθούσα να τα συνδυάσω, αλλά τελικά με κέρδισε η νύχτα», λέει γελώντας και προσθέτει: «όταν έχω ελεύθερο χρόνο, προτιμώ πάντα να τον περνάω ήσυχα, με τους κολλητούς μου».

THE PARTY

Σε ένα τόσο αυθεντικό μαγαζί και διαθέτοντας έναν τόσο αυθεντικό χαρακτήρα, ο Αλέξης δεν θα μπορούσε παρά να προσθέτει συνεχώς τις δικές του πινελιές για να ανεβάσει ακόμη περισσότερο το επίπεδο της εξυπηρέτησης. «Ψάχνω για παλιά, vintage ποτήρια, με σκαλίσματα και σχέδια, που να μην υπάρχουν στα άλλα μαγαζιά», λέει. Όπως είναι λογικό, δεν θα μπορούσε να διαλέξει άλλο θέμα από το vintage για το πάρτι του. «Ειδικά με τη διαμόρφωση του χώρου που έκανε το Jameson, όλοι οι καλεσμένοι μου ξετρελάθηκαν», εξηγεί. Και όλοι ενθουσιάστηκαν με το παλιό, ξύλινο ποδοσφαιράκι. «Το highlight του πάρτι ήταν όταν παίξαμε αγώνα υπάλληλοι εναντίον αφεντικών. Αύριο κιόλας θα ξανάκανα το ίδιο πάρτι, τόσο πολύ μου άρεσε. Το μόνο που θα άλλαζα θα ήταν να φέρω περισσότερα ποδοσφαιράκια», λέει γελώντας.

Ο ίδιος, για το πάρτι του, επέλεξε να φτιάξει ένα κοκτέιλ που θα ήταν δροσιστικό και θα κέρδιζε ακόμη και τους πιο απαιτητικούς. «Το Jameson διαφέρει από τα περισσότερα whiskeys λόγω της καταγωγής του και της τριπλής του απόσταξης. Μπορεί κανείς να το απολαύσει σκέτο με πάγο ή με λίγο νερό, όπως το προτιμώ κι εγώ, αλλά είναι και ιδανική βάση για cocktails», εξηγεί.

MY SMOOTH COCKTAIL: IRISH PASSION

Δες πώς να το φτιάξεις στο

 facebook.com/JamesonWhiskey

Απολαύστε υπεύθυνα

WE THE PEOPLE

Εκδότης: Φώτης Γεωργελάς
Διευθυντής: Στέφανος Τσιτσόπουλος
Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουίζα Ναθαναήλ

Σύμβουλος Έκδοσης: Βάγια Ματζάρογλου
Αρχισυντάκτης: Δημήτρης Καραθάνος
Art Director: Άγγελος Γροντάς (aggelosgrontas.com)

Τεχνικός Διευθυντής: Βάιος Συντσιρμάς

Επιμέλεια Ύλης: Δημήτρης Αθανασιάδης
Διόρθωση κειμένων: Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

Ειδικοί συνεργάτες: Γιώργος Μπάκας, Γιώργος Τζινούδης, Μαρία Μαρκουλή, Κώστας Κουκουμάκας, Θανάσης Νικολάου, Ctrlfreak
Communication Services: Σάκης Κοροβέσης

Συνεργάτες
Μαρία-Άννα Τανάγια, Τζίνα Σωτηροπούλου, Τάσος Ρέτζιος, Μαρίνος Σακελλαρίου, Άννα Παπαρίζου, Λένα Χουρμούζη, Δημήτρης Τζινούδης, Κωνσταντίνος Πλακώνας, Γιώργος Παπαγεωργίου, Γιάννης Παναγόπουλος, Βερονίκη Χαριτάτου-Γκονζάλες, Γιάννης Νάτου, Παναγιώτης Τσιακίριδης, Βιβιάνα Μηλιαρέση, Ράνια Μάργαρη, Κώστας Κούτσαρης, Αντώνης Βλαβογελάκης, Βικτώρια Γκουντώνη

Fashion Photographer
Τάσος Βρεπτός

Style Editors: Αριάδνη Καπελιώτη, Λίνα Μανδράκου, Κατερίνα Μανωλαράκη, Χρήστος Καλλιάρεκος

Φωτογράφοι
Χριστίνα Γεωργιάδου, Κώστας Αμοιρίδης, Σάκης Γιούμπασης, Νίκος Καρδαράς, Σπύρος Παλούκης, Ανί Jo, Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος, Μπελίνα Κορτότση

Λονδίνο: Σωτήρης Ποσπορέλης, Μελίνα Ζαρούκα
Βερολίνο: Χρήστος Εξαρχόπουλος

Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος
Direct Market Manager: Βασίλης Ζαρκαδούλας
Key Account Manager: Αναστασία Μπαφούνη
Συντονισμός Διαφήμισης: Μαρία Αυγερινού
Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού
Υπεύθυνος Διανομής: Γιάννης Γαρούφαλος
Νομικός Σύμβουλος: Γιάννης Πιτσιώρας
Εκτύπωση – Βιβλιοδεσία: Pressious Αρβανιτίδης

SOUL 2310Magazine: Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη
T: 2310 545 069, T. Αθήνας: 210 361 7530,
F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr
www.athensvoice.gr/culture
soulmag.blogspot.com
www.twitter.com/soulmagazine
www.facebook.com/SOUL2310mag
soulmag.tumblr.com

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα από την Άθενς Βόις Ανώνυμη Εκδοτική Εταιρία. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του περιοδικού με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλοι είδους, μόνο με προηγούμενη έγκριση του εκδότη.

CIRQUE DU SOLEIL®

QUIDAM

ΜΕΓΑΛΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

20 - 28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΑΘΗΝΑ

ΟΑΚΑ ΚΛΕΙΣΤΟ ΓΗΠΕΔΟ ΜΠΑΣΚΕΤ

30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ - 5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΠΑΟΚ SPORTS ARENA

ΠΡΟΠΩΛΗΣΗ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

στο δίκτυο καταστημάτων ΓΕΡΜΑΝΟΣ και στο www.lavris.gr

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΣΤΟ 210 89 38 138

ΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΠΑΡΑΓΩΓΗ

ΛΑΒΡΥΣ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ

Canada

ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΧΟΡΗΓΟΙ

DHL

xerox

spg.
Starwood
Preferred
Guest

ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΗΣ

ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Secrets Of Urban Life **SAMPLER**

20 Γιάννης Χαρούλης / **26** Irvine Welsh / **32** Barcelona Big Data / **48** Echo Train
/ **56** The Greek Foundation / **74** Πάσο για τη Θάσο / **78** Σεξοθερινό σινεμά
84 Μαρίνα Βελησιώτη / **88** Χρήστος Τσιόλκας / **90** East London Summer

The power of knowledge!

MEDITERRANEAN COLLEGE

Excellence In Education

Founded in 1977

Το φως της γνώσης...
σου ανοίγει
την πόρτα
της επιτυχίας.

ΣΧΟΛΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

BA (Hons) Business Studies (Διοίκηση Επιχειρήσεων)

BA (Hons) Business (Marketing)

MBA (ελληνόφωνο / αγγλόφωνο)

MSc Marketing Management

ΣΧΟΛΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ

BSc (Hons) Computer Science (Επιστήμη Πληροφορικής)

BSc (Hons) Computer Networks and Security (Δίκτυα και Ασφάλεια)

MSc Advanced Computer Networks

ΣΧΟΛΗ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ

BSc (Hons) Applied Psychology (Εφαρμοσμένη Ψυχολογία)

MSc Adult Cognitive Behavioural Psychotherapy

MSc Integrative Counselling and Psychotherapy

ΣΧΟΛΗ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ

BA (Hons) Early Childhood Studies (Παιδαγωγικά)

MA Education: Special Educational Needs & Disabilities (Ειδική Αγωγή)

MA Education: Leadership and Management (Διοίκηση

Εκπαιδευτικών Μονάδων)

ΣΧΟΛΗ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

BSc (Hons) Mechanical Engineering (Μηχανολόγων Μηχανικών)

BSc (Hons) Civil Engineering and Construction (Πολιτικών Μηχανικών)

Τα πτυχία απονέμονται απευθείας από το UNIVERSITY OF DERBY, το 1ο σε κατάταξη Βρετανικό Πανεπιστήμιο από τα εκπροσωπούμενα στην Ελλάδα, στις ειδικότητες Διοίκησης Επιχειρήσεων, Παιδαγωγικών και Μηχανολογίας (Guardian University Guide 2015).

Ολοκληρωμένο σχέδιο ανάπτυξης της απασχολησιμότητας των φοιτητών (MC Employability Scheme) με εξειδικευμένες υπηρεσίες σταδιοδρομίας.

- ✓ Πτυχία αναγνωρισμένα ως ισοτίμα των ΑΕΙ/ΤΕΙ (N 4093/2012)
- ✓ Μετεγγραφές φοιτητών ΑΕΙ/ΤΕΙ (αναγνώριση μαθημάτων)
- ✓ Διδασκαλία στα ελληνικά και τα αγγλικά
- ✓ Διευρυμένο πρόγραμμα υποτροφιών

Ανοιχτή Γραμμή **800 11 03 03 03** χωρίς χρέωση
www.medcollege.edu.gr

ΑΘΗΝΑ: Πελλήνης 8 & Πατισίων 107, Τηλ.: 210 8899600
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βαλαωρίτου 9, Τηλ.: 2310 287 779

Το MC είναι αναγνωρισμένο από British Accreditation Council ως ίδρυμα που παρέχει ανώτατη εκπαίδευση

SEND ME YOUR SOUL

This space is your space! Στείλε μας τις λέξεις και τις εικόνες σου, στείλε μας την παρέα σου, στείλε μας τη ζωή σου μαζί με το περιοδικό. Θα σε δεις.

ΖΩΑΡΑ!
Our SOUL relaxing in Paxos
Hanna Ebonique Neferet K, facebook

GANG OF FOUR
Τρεις σαγιονάρες, τρία κορίτσια
και το Evaki στη μέση.
Lena Vergou, facebook

SUMMER ESSENTIALS
Τυχερή τσουκνίδα @Eftychia_Maria,
twitter

DEEP GREEN SEA
Relaxing with SOUL magazine.
Dimitris Litsios @dlitsios, twitter

WATERMELON MAN
Théodore D. Karataglidis, facebook

Μασσαλία

Ελληνική δημιουργική κουζίνα

ΩΡΑΙΑ ΠΑΤΕΝΤΑ

Η 4Χ4 ξαπλώστρα μου με ρόδες, τέντα σκίασης, αλλά και SOUL!
Maria Georgiadou, facebook

ΣΕ ΠΟΙΟ ΠΟΔΙ;
SOUL και Χαλκιδική πάνε μαζί!
Πηνελόπη Μ., facebook

Ο ΕΠΙΜΟΝΟΣ ΚΗΠΟΥΡΟΣ
Pedro Ant', facebook

YOU SPIN ME RIGHT ROUND
Giorgos Tsilly, facebook

AMORE MIO
Λέξεις και εικόνες στο Κολοσσαίο.
Πι Μι, mail

Η ΕΥΑ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟ
Chris Ex, facebook

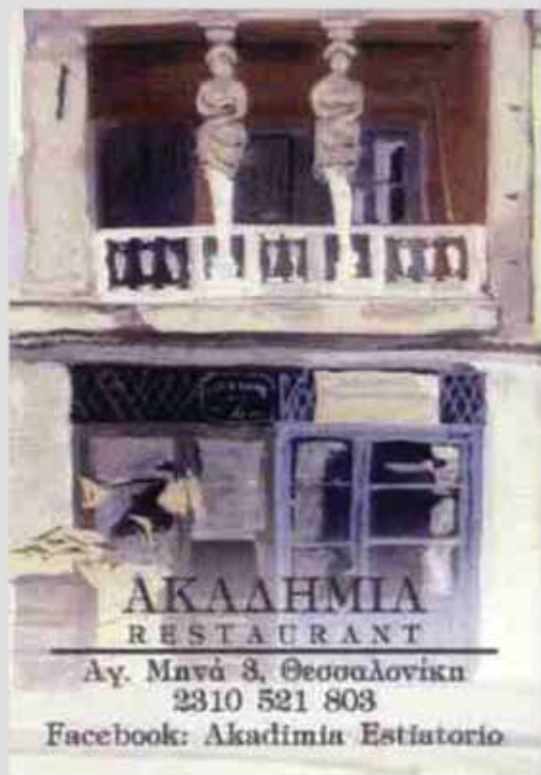
Tristinika

day & night

BEACH BAR

The last secret paradise...

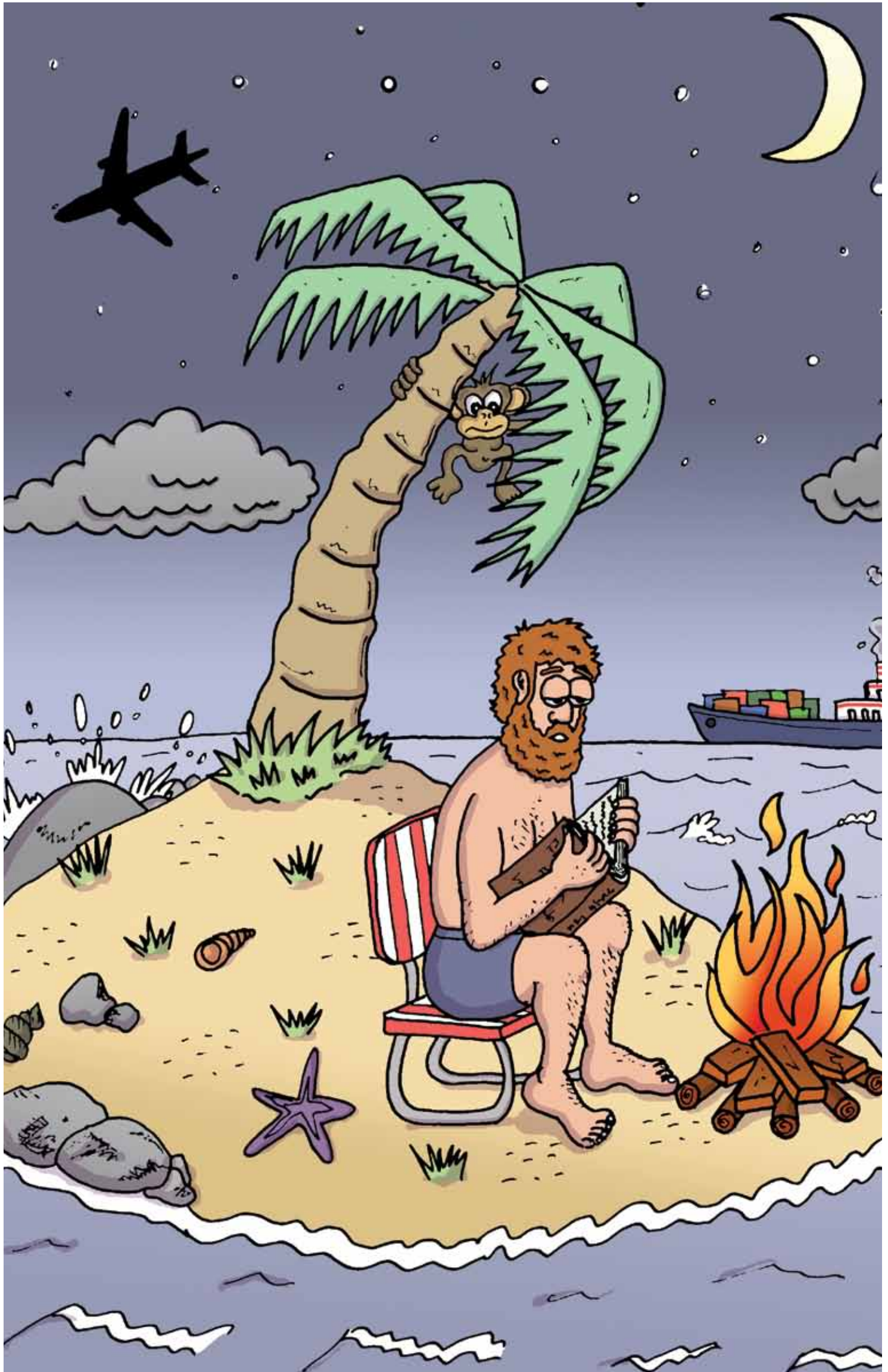
SUMMERA ΚΑΤΡΑ ΝΕΜΙΑ!

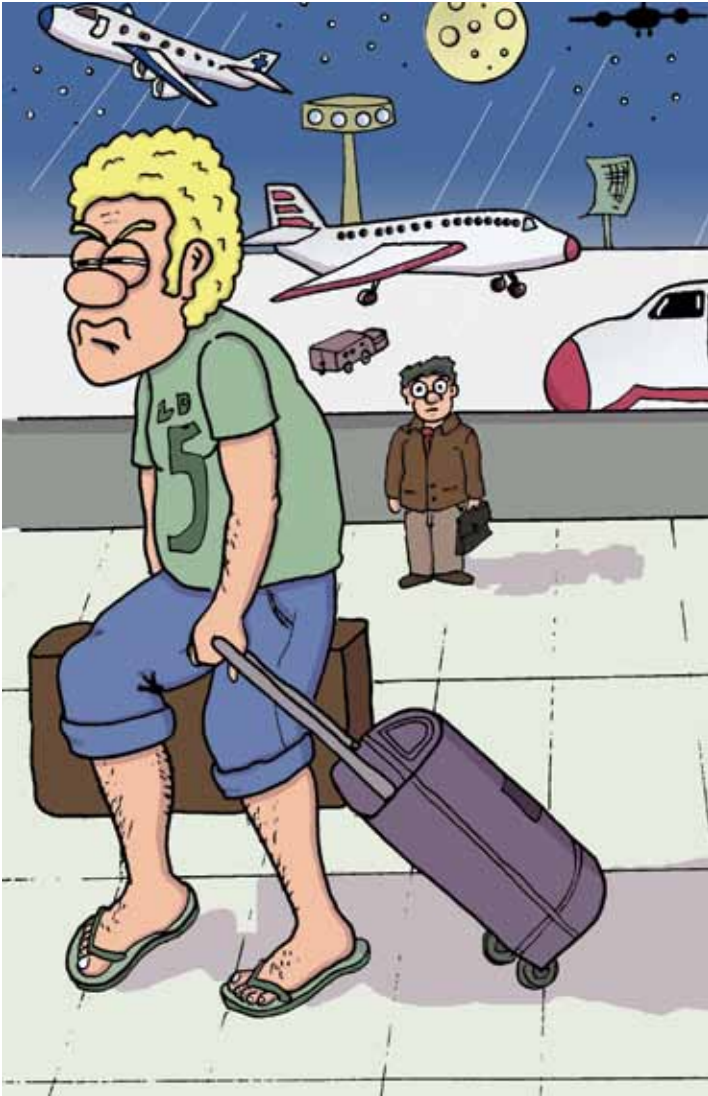
Ίλεος, ίλεος! Σωματότυποι και ψυχοδομές που κατοικούν δίπλα σου το φετινό καλοκαίρι μεγαλουργώντας κοντά ή μακριά από το κύμα.

ΚΕΙΜΕΝΟ, ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΚΑΣ

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΓΚΑΡΘΙΑ ΒΑΡΚΕΣ

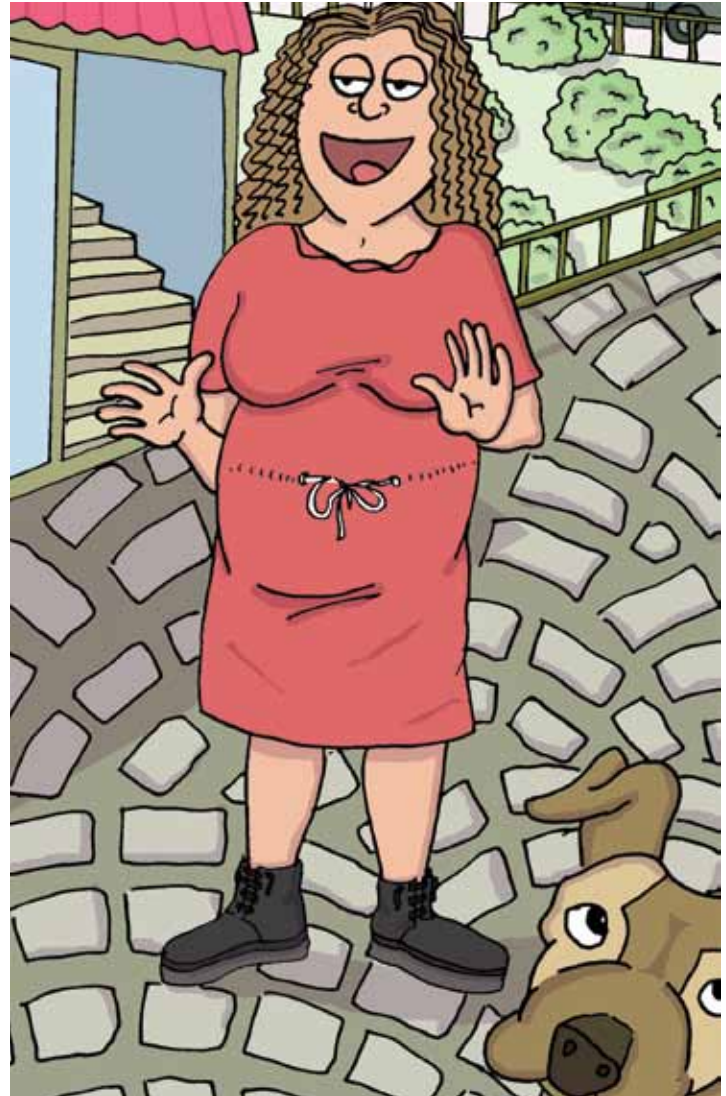
Αν ο Ροβινσώνας Κρούσος είχε τον Παρασκευά να του σπάει καρύδες, ο Τομ Χανκς μια μπάλα να του κάνει παρέα και ο Κρίστοφερ Άτκινς την Μπρουκ Σιλντς να του κάνει παιδιά, ο Γκάμπριελ Γκαρθία Βάρκες έχει μονάχα τον εαυτό του και τα βιβλία του. Τίποτα παραπάνω. Η ανάγκη να δείχνει ξεχωριστός, απόμακρος, μια μονάδα παράταιρη ανάμεσα σε μια ομοιόμορφη μάζα ανθρωπιδίων, τον οδηγεί στην απόφαση να ταξιδέψει μόνος του. Να απομονωθεί κοινωνικά, να ανακαλύψει ξανά τον εαυτό του και να απαντήσει σε θεμελιώδη υπαρξιακά ερωτήματα όπως: «Ποιο είναι το νόημα της ζωής;», «Υπάρχει ζωή μετά τον Αύγουστο;», «Τι σημαίνει ζαβαρακατρανέμια;» και «Γιατί δεν έχω φίλους;». Να τριγυρίσει σαν τον Χόλντεν του Σάλιντζερ, τον Μοριάρτι του Κέρουακ, σαν καφκικός ήρωας που αναδύεται από τα σκοτεινά υπόγεια της κολάσεως, αποζητώντας λίγη γαλήνη δίπλα στη δροσερή ευωδιά της ελληνικής θάλασσας. Αδιαφορώντας για τις αιθέριες υπάρξεις που τον περιτριγυρίζουν, με βουδιστική πειθαρχία και αυνανιστική εκτόνωση ακολούθως. Αγκαλιά με ένα σωρό βιβλία που θα ενισχύσουν τη γοητευτική εικόνα του σοφιστικέ τυχοδιώκτη και θα εξαφανίσουν τις όποιες υποψίες περί ψυχοπαθούς παιδόφιλου με ροπή στον σατανισμό. Έπειτα από δύο θανατηφόρες ημέρες αναγνωστικής προσήλωσης, ο Γκαρθία λυγίζει σαν αιχμάλωτος πολέμου μετά από πολύωρο βασανισμό. Την ασκητική κουλτούρα διαδέχεται η κρίση πανικού. Η ανάγκη απόδρασης από την πόλη και τους ανθρώπους μετατρέπεται σε ανάγκη απόδρασης από τον εαυτό του. Δειλά-δειλά αρχίζει να ανοίγει κουβέντες σε συμβατικές παρέες και πληκτικούς μικροαστούς, χώνει τα βιβλία στην τσάντα του, βγάζει τις ρακέτες και φοράει το κοινωνικό του προφίλ, κάνοντας restart. Λεπτομέρεια ασήμαντη, αφού, όταν επιστρέψει στην πόλη, θα σου διηγηθεί πως οι διακοπές του ήταν ένα μοναχικό αλλά ευεργετικό ταξίδι πνευματικής περισυλλογής, προβληματισμού και ψυχικής κάθαρσης.

ΓΚΡΙΝΟΥΙΤΣ

Χάρισέ του ένα business class εισιτήριο για να ταξιδέψει στα Νησιά Φίτζι παρέα με την Κέιτ Άπτον, για δύο εβδομάδες σε υπερπολυτελή σουίτα με πισίνα, τζακούζι και όλα τα έξοδα πληρωμένα. Θα βρει το κάθισμα του αεροπλάνου άβολο, το κλίμα του νησιού ακατάλληλο για το μυοσκελετικό του σύστημα, την Άπτον φλύαρη και υπερβολικά διαχτυπική, ενώ το ξενοδοχείο υπερεκτιμημένο και την εξυπηρέτηση λίαν επιεικώς απαράδεκτη. Γκρινιάρης, ανικανοποίητος, καχεκτικός, υποχόνδριος και τσιγκούνης, ο Γκρινούιτς θα επιστρέψει από τις διακοπές με τα μούτρα κατεβασμένα και στην ερώτηση «πώς πέρασες;» θα αρχίσει να κουνάει το κεφάλι απελπιστικά: «Πώς πέρασα; Σκατά! Πήγαμε σε κάτι χαζές παραλίες γεμάτες άμμο, δεξιά και αριστερά μας κάθονταν μονίμως κάτι μαλάκες, η θάλασσα σου έκανε τα αρχίδια παγάκια μέχρι να τη συνηθίσεις, η ντουζιέρα δεν είχε πίεση, το βράδυ τα γαμωκούνουπα δεν σε άφηναν σε ησυχία και έκανε μια ζέστη λες και ήμασταν στην Αφρική, ρε πούστη μου! Και κάτι κωλοταβέρνες με κάτι κωλοφαγητά και κάτι τιμές, εξωφρενικές! Πεταμένα λεφτά! Καλύτερα να καθόμουν στα αβγά μου και να γλίσωνα όλη αυτή την ταλαιπωρία». Κακομαθημένος, ψυχαναγκαστικός, εγωκεντρικός και ακοινωνήτος, ο Γκρινούιτς είναι μανούλα στο να μην περνάει καλά, στο να καταστρέφει τις διακοπές των γύρω του και να βρίσκει αδιανόητα παράλογες αφορμές για να του χαλάσουν την ημέρα. Η μόνη ελπίδα για να κυλήσει ομαλά ο παραθερισμός του είναι να χριστεί αυτοκράτορας και να εισακούονται οι εκκεντρικές απαιτήσεις του ως διαταγές. Ανεξάρτητα εάν, και σε αυτή την περίπτωση, θα γυρίσει και θα σου πει πως βρήκε την εκτέλεση των διαταγών εκνευριστικά αργή.

ΚΑΚΙΑ ΑΝΑΛΥΤΙΚΗ

Θα έχεις νιώσει σίγουρα εκείνο το εκνευριστικό συναίσθημα να προσπαθείς να κλείσεις την τηλεόραση ενώ έχουν ξελιγωθεί οι μπαταρίες από το τηλεκοντρόλ και να πατάς με όλη σου τη δύναμη το κόκκινο κουμπάκι, στριφογυρνώντας ταυτόχρονα το τηλεκοντρόλ λες και ψήνεις σουβλάκια στον αέρα. Δυστυχώς, για τη φωνή της Κάκιας δεν έχει εφευρεθεί ακόμη κάποιο τηλεκοντρόλ, οπότε περιορίζεσαι στην παραδοσιακή μέθοδο καταστολής της γλωσσοδιάρροιάς της, τουτέστιν: «βούλωμα στόματος με κάλτσα». Με το που γυρίσει από τις διακοπές, η Κάκια σε σημαδεύει, σε στριμώχνει σε μια γωνία και αρχίζει την ακατάπαυστη εξιστόρηση του ταξιδιού της με κάθε άσχετη, αδιάφορη και ασήμαντη λεπτομέρεια, μιας και από το λεξικό της απουσιάζουν τα λήμματα «σύνοψη», «περίληψη», «συντόμευση», «ρεζουμέ». Παίρνει βαθιά ανάσα και ανοίγει πυρ κατά ριπάς: «Πήγαμε Σκιάθο σε ένα ταβερνάκι στον Προφήτη Ηλία, κάτσε καλά. Είναι κοντά στο Μοναστήρι της Ευαγγελίστριας και έχει απίστευτη θέα! Θερμοκρασία 36 βαθμούς, υγρασία 47%, αξίολογα επίπεδα για Αύγουστο. Κάτσαμε κάτω από τη σκιά ενός τεράστιου πλάτανου. Ξέρεις... εγώ είμαι αλλεργική στα πλατάνια και "αφού" από δω, "αφού" από κει, πολύ γελάσαμε. Μας κοιτούσαν και κάτι γερμανοί τουρίστες αγριεμένα, επειδή ξέρεις... σιχαίνομαι να φτερνίζομαι στα χέρια μου και φτερνίζομαι πάνω τους, χα χα χα! Καλά να πάθουν! Πολύ κρυόκωλος λαός. Κονομημένοι βέβαια, αλλά να τα βράσω τα λεφτά τους. Πηγαίνουν διακοπές οι σπαγκοδεutsche και παραγγέλνουν 3 πιάτα μια ολόκληρη οικογένεια. Δηλαδή έλεος. Να μας δώσουν πίσω τα λεφτά της αποζημίωσης! Εμείς παραγγείλαμε...». Αφού σου ρουφήξει όλη την ενέργεια και σε εγκαταλείψει άκεφο, καταπονημένο και βοήθητο στο πεζοδρόμιο, η Κάκια αναζητά το επόμενο θύμα της για να επαναλάβει ξανά και ξανά, με ασύλληπτη φρεσκάδα, τις εμπειρίες από τις καλοκαιρινές της διακοπές.

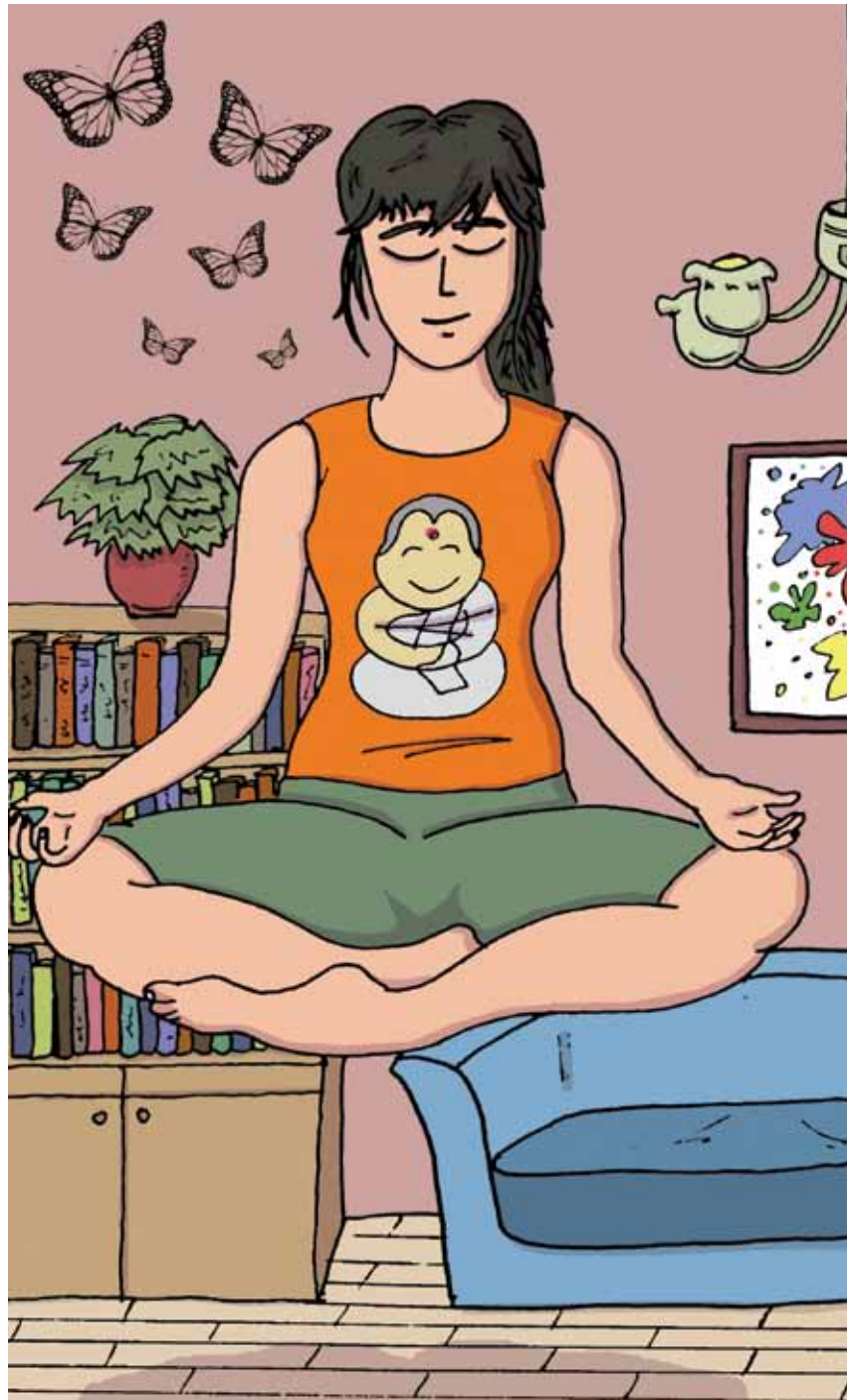
ΟΡΕΣΤΗΣ ΜΠΕΚΡΗΣ

Κατά το πρωινό ξύπνημα ο εγκέφαλος ενός μεθυσμένου οργανισμού απαιτεί περίπου 20 λεπτά μέχρι να επικοινωνήσει με το εξωτερικό περιβάλλον (λόγω βραδείας αύξησης της ροής του αίματος προς αυτόν) και να θέσει σε λειτουργία τη μνήμη, η οποία με τη σειρά της θα χρειαστεί άλλο τόσο χρονικό διάστημα (με δραματικά χαμηλά ποσοστά επιτυχίας) να ανασύρει τα καθέκαστα της προηγούμενης νύχτας. Ακόμη και να παρέλθουν αυτά τα 20 λεπτά, για τουλάχιστον 2 με 3 ώρες (ανάλογα με τη μορφή της μέθης) ο εγκέφαλος υπολειτουργεί, εφόσον το αλκοόλ απαιτεί 3 έως και 15 ώρες για να εξαφανιστεί από το αίμα. Ο Ορέστης Μπεκρής φροντίζει κατά την περίοδο των διακοπών του να κρατά σε διαρκή απασχόληση το συκώτι του τροφοδοτώντας το ακατάπαυστα με αλκοόλ, από το πρωί μέχρι το ξημέρωμα της επόμενης ημέρας. Ζωτικής σημασίας εγχείρημα, αφού τον βοηθάει να μετατραπεί γρήγορα από συμπλεγματικός φουκαράς σε ψυχή του πάρτι, ενώ του εξασφαλίζει ένα pass ticket για την ετήσια συνάντηση με τις αλλοδαπές τουρίστριες του Ευρωπαϊκού Προγράμματος «Πάρε Κώλο, Δώσε Κώλο, Γνώρισες τον Κόσμο Όλο». Στα πλαίσια του προγράμματος αυτού, ο Ορέστης πίνει μέχρι σκασμού μπίρες, κοκτέιλ και πάσης φύσεως μπόμπες, βουτάει στις πισίνες με κινητά, κλειδιά και γυαλιά ηλίου, χορεύει στα μπιτσόμπαρα, σαχλαμαρίζει, μπλέκει σε φασαρίες, τρώει ξύλο από άλλους μπεκρήδες, τρώει ξύλο από τους μπράβους του μαγαζιού, επειδή έμπλεξε σε φασαρίες με άλλους μπεκρήδες, τρώει ξύλο από τους μπάτσους που έφτασαν στο σημείο για να διαλύσουν τη φασαρία με τους άλλους μπεκρήδες και μέσα στην αναμπουμπούλα «σπρώχνει» και μερικές μεθυσμένες Αγγλιδούλες στα σοκάκια της χώρας εκπληρώνοντας τον θεάρεστο σκοπό του. Το ευτυχές είναι πως ο Ορέστης, παρά την έξαλλη ζωή, επιστρέφει στην πόλη σώος και αβλαβής, για να σου διηγηθεί πως πρέπει να πέρασε εκπληκτικά και μάλλον διασκεδάσε τρελά.

XX

Θυμάσαι πώς ο Gismo, εκείνο το γλυκό και άκακο Mogwai, μεταμορφωνόταν σε ένα αιμοδιψές σαρκοβόρο Gremlin; Κάπως έτσι, δύο γλυκύτατοι άνθρωποι που αγαπιούνται σφόδρα είναι ικανοί να μεταμορφωθούν σε άγρια θηρία και οι καλοκαιρινές διακοπές που φάνταζαν όαση μέσα στην καθημερινότητά τους να μετατραπούν σε ένα μεσαιωνικό μαρτύριο αδιάκοπων τσακωμών και ανυπόφορης γκρίνιας. Ας τα πάρουμε από την αρχή. Σύμφωνα με έρευνες, τα ζευγάρια χωρίζουν με μεγαλύτερη ευκολία το καλοκαίρι από ό,τι τους χειμερινούς μήνες. Ποιος είναι ο βασικός λόγος; Περνούν όλο το 24ωρο μαζί, και για πολλές ημέρες. Φυσιολογικό, έτσι; 24 ώρες δεν μπορείς να αντέξεις τον εαυτό σου και θα αντέξεις άλλον άνθρωπο; Οι XX αποχωρούν λοιπόν από την πόλη με τις καλύτερες διαθέσεις για ονειρεμένες διακοπές, αγνοώντας ότι το άγχος, η πλήξη και η γκρίνια τούς περιμένει στη γωνία με ένα ρόπαλο του μπείζμπολ ορθωμένο. Το πρώτο χτύπημα έρχεται κατά την προετοιμασία του ταξιδιού, αφού η παραμικρή αμέλεια αρκεί να πυροδοτήσει ομηρικούς καβγάδες: «Πήρες τις ψάθες; Τα σταυρόλεξα; Κάνε πιο γρήγορα, θα χάσουμε το καράβι! Δεν πιστεύω να ξέχασες το θερμοσίφωνα; Θα έχουν πιστολάκι στο ξενοδοχείο; Αμάν, η φωτογραφική! Και σου είπα να μην την ξεχάσεις! Όλα εγώ πρέπει να τα σκεφτώ!». Το δεύτερο χτύπημα έρχεται στη συνειδητοποίηση πως οι διακοπές τους δεν θυμίζουν διαφημιστική καμπάνια ταξιδιωτικού γραφείου, συναρτήσει ενός λαίμαργου «ανικανοποίητου», ίδιον της ανθρώπινης φύσεως, που τους κατατρώει. Δεν νομίζω να διαφωνείς πως η εικόνα δύο συντρόφων που παίζουν επί ώρα με το κινητό τους στην παραλία/ταβέρνα είναι πιο θλιβερή και από εικόνες μαζικής σφαγής σε εμπόλεμη ζωή. Τρίτο και θανατηφόρο χτύπημα, οι γυμνοί πειρασμοί της παραλίας που μπαίνουν στο μικροσκόπιο της «σύγκρισης» και λαμβάνουν μέρος σε ένα οργιώδες πάρτι αυξημένων ορμονών λόγω της χαλαρότητας που επιφέρει το θέρος. Με αυτά και με εκείνα, οι XX επιστρέφουν στην πόλη σχεδόν εχθροί με την αλαζονική ψευδαίσθηση ότι αξίζουν κάτι καλύτερο ερωτικά και χωρίζουν τα τσανάκια τους μέχρι την επόμενη καλοκαιρινή συντριβή. Θεός σωχέσ' τους.

COCO ZEN

Αυτοχρισμένη σταυροφόρος στο κυνήγι της απόλυτης ευτυχίας, η Coco Zen έχει βάλει σκοπό ζωής να βρει το Άγιο Δισκοπότηρο που θα την απαλλάξει από τη μελαγχολία, την κατάθλιψη και τις ζοφερές σκέψεις για την πουτάνα τη ζωή. Φανατική αναγνώστρια βιβλίων αυτοβοήθειας (από αυτά που σου υπαγορεύουν πώς να ζεις και πώς να αγοράζεις βιβλία αυτοβοήθειας) και λοιπών οδηγιών για την επίτευξη μιας καλής ζωής, αναζητά μανιωδώς τη μέθοδο που θα τη βγάλει από το σκοτεινό αδιέξοδο της μόνιμης βαρυθυμίας της. Ακολουθώντας με θρησκευτική ευλάβεια τα φιλοσοφικά τοιπάτα συγγραφέων, τυπογραφημένα σε ψηφιακές φωτογραφίες στο διαδίκτυο, πιστεύει πως «θα διασχίσει ένα πρωινό τον κόσμο και θα 'ναι πιο όμορφα κι από ένα όνειρο». Οι μοναδικές στιγμές που η Coco Zen μοιάζει να περικυκλώνει αυτή την πολυπόθητη ευτυχία και σχεδόν να την αγγίζει, έρχονται κατά την επιστροφή της από τις καλοκαιρινές της διακοπές. Με γεμάτες μπαταρίες, καλή διάθεση, διαύγεια σκέψης και θετικά συναισθήματα για το φαινόμενο της ύπαρξης της ζωής, προσδοκεί εις μάτην πως αυτό το state of mind του καλοκαιριού θα διαρκέσει επ' άπειρον. Διαλαλεί δεξιά κι αριστερά πως «όλα έχουν αλλάξει», πως «βρήκε τον εαυτό της» και πως «τα πράγματα είναι απλά, αλλά οι άνθρωποι τα κάνουν δύσκολα». Σε νομοπάρει που δεν συμμερίζεσαι τις ιδέες και τον ενθουσιασμό της, επειδή είσαι μίζερος, κομπλεξικός και πεσιμιστής, ώσπου να επέλθει η αστική ρουτίνα, η επαγγελματική πλήξη, τα ερωτικά αδιέξοδα και η ελπίδα μιας ανέφελης ζωής να πάει περίπατο παρέα με τις αναμνήσεις των διακοπών της. Αντιμέτωπη με τη μαστίγα του PVDS (Post-Vacations Depression Syndrome), η παραπλανημένη Coco Zen επιστρέφει στην πραγματικότητα, κλείνεται στο καβούκι της και πέφτει με μανία στην κατάθλιψη, τις σοκολάτες και την τηλεόραση, αδυνατώντας να αντιληφθεί πως η «ευτυχία» χτίζεται υπό αντίξοες και όχι ευνοϊκές συνθήκες.

ANFMOs
bar

T: 23740 31690

Blue Dream
Camping

T: 23740 31249 & 31435

SANI KASSANDRA

be*

A W A K E

DIFFERENT

FRESH

TASTEFUL

REAL

HAPPY

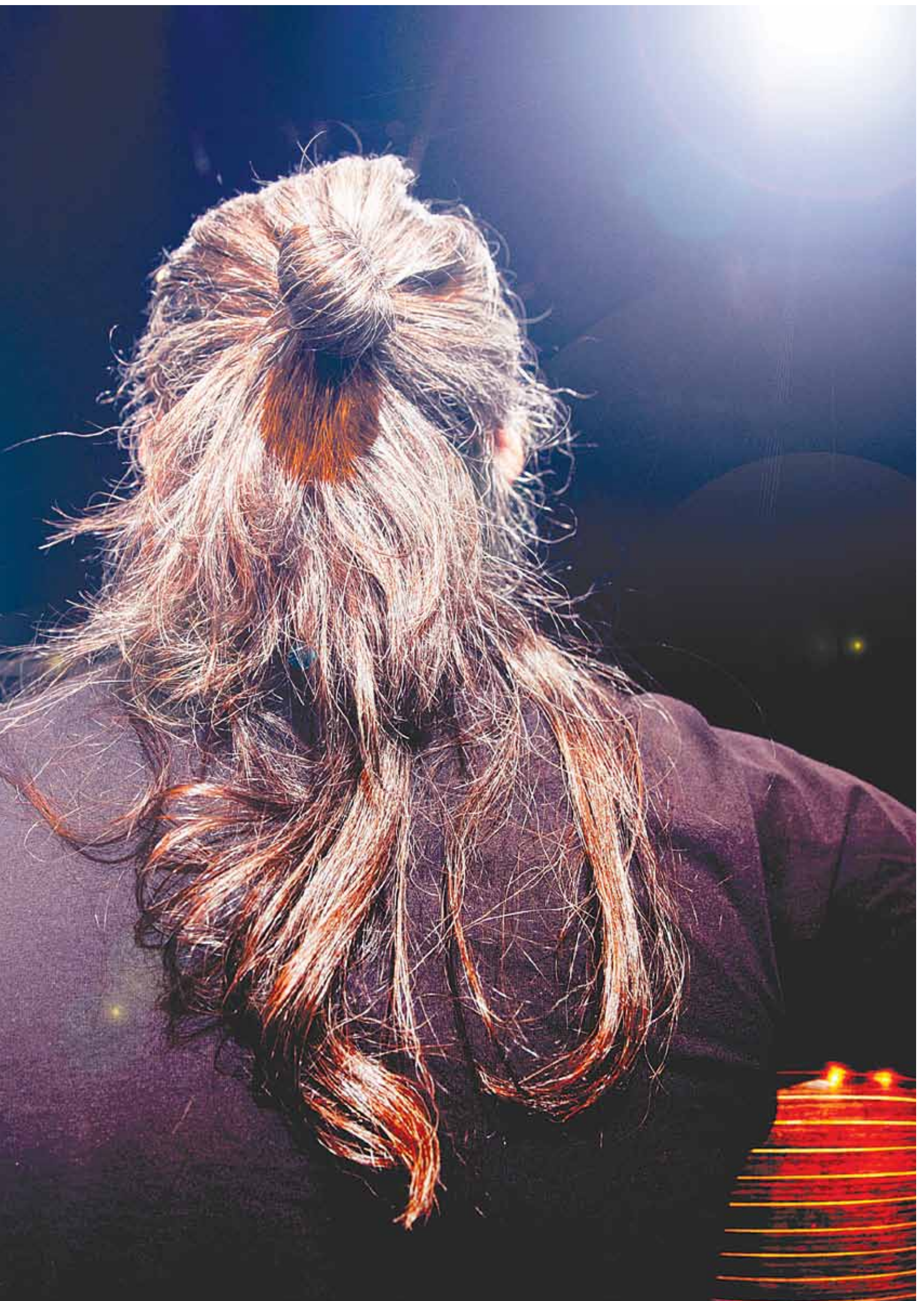
BAR & KITCHEN

Κομνηνών 10 & Μητροπόλεως 23
T: 6974 63 36 42

HEART & SOUL

ΠΡΟΣΩΠΑ, ΤΑΣΕΙΣ, ΙΔΕΕΣ, ΗΧΟΙ, ΚΤΗΡΙΑ, ΕΙΚΟΝΕΣ, ΜΟΔΕΣ,
ΤΕΧΝΕΣ, ΟΜΑΔΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΟΣΟΙ ΕΠΙΜΕΝΟΥΝ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝ
ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΟ ΔΥΣΟΙΩΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΥΡΟ

ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ / ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΚΩΣΤΑΣ ΑΜΟΙΡΙΔΗΣ

Σε ανοιχτά θέατρα, σε νησιώτικα πανηγύρια, σε φεστιβάλ ανά τη θηρινή επικράτεια, στο ραδιόφωνο, όπου και να ακουστεί αυτό το κρητικό κοπέλι ανεβάζει τον πυρετό του πλήθους. Σαν σαμάνος, θαρρείς, τους οδηγεί σε έκσταση, τους απογειώνει, οι νότες του λαού του, συνειπικουρούμενες από τον ηλεκτρισμό της μπάντας του, μοιάζουν με πυρίτιδα, μπαμ και... πάνω! Κι αν οι συνάδελφοί του, κάποιες άλλες ψυχές από τον άγριο κόσμο της ελληνικής σόουμπιζ ζούγκλας ή και της «σοβαρής» τέχνης χρειάζεται να καταπιούν περηφάνια και χαρακτήρα, χαριεντιζόμενοι σε πρωϊνάδικα, ακκιζόμενοι με σελεμπριτούδες παρουσιάστριες, μετρ στην ελαφρότητα και το χαζοχαρούμενο κους κους, ο Γιάννης όχι! Ούτε στου Πέτρου και της Τζένης, της Μενεγάκη και της Λαμπίρη, ούτε όμως και στα «σοβαράδικα». Εκπομπές λόγου και τέχνης, δυσκοιλίες ως επί το πλείστον και κρατικοδίαιτες, που ο καλεσμένος «ανοίγει την ψυχούλα του», «καταθέτει λιθαράκια», μας «μυεί στα ενδότερα της τέχνης και της ύπαρξής του», χρησιμοποιώντας πολυποικιλία λέξεων που προκαλούν εγκεφαλικό στα όρια του... έντεχνου: μούχρωμα, ηλιογέννητη, εσωτερικές πληγές, μπλιαχ!

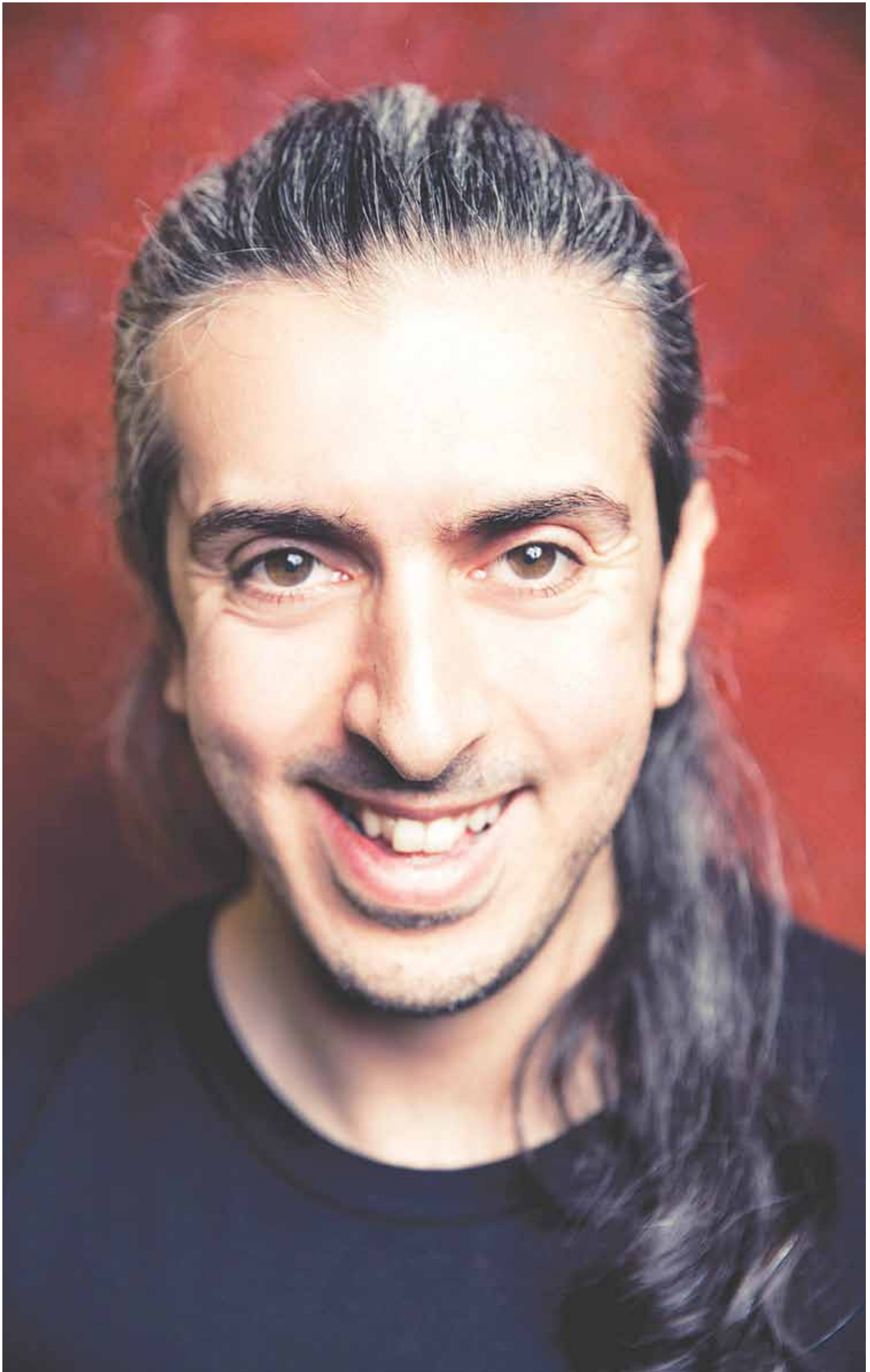
Ακριβοθώρητος είναι για τα media ο Χαρούλης, μονίμως απών, πέρα από κάποιες μετρημένες συνεντεύξεις σε έντυπα όπου δεν θα χρειαστεί να νιώσει πως καταπίνει σέβας και αισθητική. Να επομένως γιατί η μεγαλύτερη από τη μερίδα του κόσμου που τον ακολουθεί δείχνει σαν να τον επιβραβεύει για τούτη την ιδιότυπη αποχή του: δεν είναι ψώνιο, δεν εκφέρει γνώμη επί παντός του επιστητού, δεν φιλοδοξεί να αποκτήσει αίγλη πνευματικού ταγού ή δημόσιου καθοδηγητή. Ενώ θα μπορούσε, κανείς δεν αμφιβάλλει. Στην Ελλάδα του μνημονίου και της κρίσης όπου, πέραν των άλλων δεινών, ήρθαν στο προσκήνιο μια σειρά από πολιτιστικούς τηλεπροφήτες που πουλούν απόψεις προς το παραζαλισμένο πόπολο, αυτό το Κρητικάτσι από το Λασιθί δείχνει να έχει μια εγκράτεια πρωτόγνωρη για έλληνα καλλιτέχνη. Ό,τι έχει να δώσει το δίνει και το λέει στη σκηνή. Και με μια ακροβατική ισορροπία, καταφέρνει να μην γκρεμιστεί έτσι όπως παλαντζάρει ανάμεσα στη χαρά της γιορτής στο παλκοσένικο αλλά και στις εξέδρες της μάχης. Γιατί όσο κι αν έγινε γνωστός και περιζήτητος, ποτέ δεν αρνήθηκε να παίξει για αγώνες. Ενάντια στην εξόρυξη χρυσού, για τους μετανάστες και τους φυλακισμένους, κοντσέρτα ουμανιστικά, την ώρα που άλλοι του συνάδελφοι, λιγότερο επιτυχημένοι, προφασίζονται κολλημάτα κάθε λογής, μην και τους κακολογήσει η εξουσία.

Λεβέντης από όπου και να τον δεις, μέγας όπως και να τον ακούσεις. Με τον Ξαρχάκο αλλά και με τον Έρικ Μπάρτον, φωνή και όργανο, με τον Θανάση Παπακωνσταντίνου, τον Μάτσα αλλά και μόνος, έτσι όπως τώρα περιοδεύει, αυτός ο μουσικός έχει μια άλω μοναδική, μian αύρα πρωτοφανή. Κι ο ήχος του, βαθιά ριζωμένος με το χώμα, όχι μόνο της γενέτειράς του αλλά όλης της ελληνικής γης, δείχνει να εμπεριέχει τις

ευγενέστερες νότες και λέξεις αυτού που λέμε «παράδοση». Προσοχή όμως! Όχι στείρας, μηρυκαστικής και δυσκίνητης, όχι μιμητικής και εσωστρεφούς, αλλά ανοιχτής πέρα έως πέρα. Όπως ο Σαββόπουλος με τον «Μπάλο» και τους «Αχαρνείς», ο Θανάσης με τις άγιες νοσταλγίες του, τις Ανδρομέδες, τα λάφουρα, τις αγρύπνιες και τους ελάχιστους εαυτούς του, κι ο Αγγελάκας με τις γελαστές ανηφόρες, τη βαθιά ψυχή, το χώμα, το νερό και τις ανάσες των λύκων, έτσι μοιάζει να χτίζει κι ο Χαρούλης. Μian ελληνική Σάνγκρι-Λα, μακριά από το μπετόν αλλά και το κέρδος, τη μικροψυχία και το νταλαβέρι, τον επώδυνο βίο τον βουτηγμένο στα τεφτέρια, τους υπολογισμούς και τη θνητότητα. Ανοίγει η καρδιά σου, όταν παίζει. Σκέφτεσαι τόπους όπου υπήρξες ελεύθερος, περπάτησες με πόδια γυμνά, ξαπόστασες, έπαιξες, γέλασες, έκλαψες, σκέφτηκες, ονειρεύτηκες, χωρίς να σε κατατρύχουν μέρες και ώρες ύπουλα κακές και ψυχοφθόρες. Όλοι έχουμε μια τέτοια μνήμη, ένα χωριό, μian ακτή, έναν τόπο, μια τέτοια ρίζα. Που κρατά από μian Ελλάδα παλιά, αυτού από την Κρήτη, του κοινού του από τον Κίσαβο ή την παπαδιαμάντια Σκιάθο, τη Μυτιλήνη του Θεόφιλου, τη Θράκη του Αηδονίδη, παντού γαλάζιοι ουρανοί, δέος, τοπία και συμφωνίες μουσικές φανερώνουν τα τραγούδια του.

Εδώ ίσως να βρίσκεται κι ο πυρήνας της τέχνης του αλλά κι ο ομφάλιος λώρος που τον συνδέει με το κοινό του: τα μουσικά τοπία του καθένας μας ο Χαρούλης με τα λόγια και τις μουσικές του τα βγάζει είτε από τη λήθη είτε από το σκοτάδι. Και τα πετά στον ουρανό, τα δίνει μορφή και σχήμα πυγολαμπίδας ή κοριτσιού, νούφαρου, πουλιού ή φίλου. Συμβαίνει να γνωρίζομαστε καλά, να έχουμε ανταμώσει σε χαρές και σε ζόρια. Συμβίωσαμε σε πόλεις και βουνά, τολμώ να πω πως τον γνωρίζω τον «Γιαννιό» από τότε που κυνηγούσε την τύχη του έξω από το Νησί, άγνωστος μεταξύ αγνώστων, έως τώρα που τύχη και μοίρες δείχνει να τον σκεπάζουν στοργικά.

Τον μελετώ προσεχτικά, ειδικά τώρα που είναι διάσημος και ντουζένιος, που, όταν βγαίνουμε, τα κοριτσόπουλα στενάζουν με τη θωριά του και τα αγόρια μελετάνε πώς κινείται. Αγνά, χωρίς σπουδή, χωρίς πόζα και σκέρτσα ντίβας. Γειωμένος – καταφεύγω για ακόμα μια φορά στη λέξη-κλειδί για την τέχνη και τον χαρακτήρα του! Τον καμαρώνω. Και εκστασιάζομαι κι εγώ μαζί με το πλήθος, που για άλλο ένα καλοκαίρι τον γλεντά, τον χειροκροτεί, του προσηλώνεται και τον δοξάζει. Και να του βάλουμε ταμπέλα δεν μπορούμε, εκτός κι αν του φτιάξουμε λέξεις, όρους, ορισμούς περιεκτικότητας όλης δικιάς του. Μόνο γι' αυτόν. Αυτές: Φεγγαρόκι! Πατριδογαγεγνωσία! Ελληνομπλουζοφρένεια! Heavy Λαγουτομέταλ! Χαρουλόλι! Μουρλολυροκομείο! Μπραδέρφι! Το τελευταίο είναι σύντμηση του «brother» και του «αδελφι». Και νομίζω πως θα του αρέσει περισσότερο, σου είπα, τον ξέρω λιγουλάκι καλά!

SUN OF A BEACH

Οι κόρες του ήλιου

2

ΤΗΣ ΜΑΤΟΥΛΑΣ ΤΣΑΚΙΡΗ

Δυο καλοκαίρια πριν, δυο κορίτσια! Τον Ιούνιο του 2012, η Μελίνα Πίσπα και η Έλλη Ρούντου, με σπουδές μόδας στο Μιλάνο η πρώτη και δίπλωμα μάρκετινγκ από την Αγγλία η δεύτερη, ενώνουν μυαλά, ταλέντο, δεξιότητες και δημιουργικότητα, συμπράττοντας σε ένα label όπου οι λέξεις «ήλιος» και «παραλία» κωδικοποιούνται σε συσκευασία πετσέτας. Αυτό είναι το εμπόρευμα, η ιδέα, η μενταλιτέ και η ποιότητα πάνω στην οποία πόνταρε από την αρχή το δίδυμο των Sun Of A Beach. Μόδα για το ελληνικό καλοκαίρι, αιγυπτιακό βαμβάκι βάρους 450 γραμμαρίων ανά μέτρο, πολύχρωμη πανσπερμία σχεδίων, φινό packaging, οικολογική συνείδηση και

μία αλλού είδους προσέγγιση στο beachwear που δεν αρχίζει ούτε τελειώνει στα μαγιά και τις βερμούδες. Δυο χρόνια μετά η ιδέα τους επιβραβεύεται, οι πετσέτες τους ταξιδεύουν κι αράζουν στις άμμους και τα νησιά, αν δεις την ακτή σαν ένα μουσείο και τους λουόμενους σαν curators, τότε οι πετσέτες της φίρμας είναι τα πιο ευφάνταστα έργα τέχνης του ελληνικού θέρους. Καθόλου τυχαία, μάλιστα, η Μελίνα και η Έλλη ανέθεσαν κάποιους από τους κωδικούς των φετινών σχεδίων να τους φιλοτεχνήσει ο street artist Cascao Rocks. Σκέψου: όταν το καλοκαίρι όλες οι πόλεις μετακομίζουν στα νησιά, αμαρτία δεν είναι να μην ταξιδέψει και η street

art βρίσκοντας νέα πεδία για να «χτυπήσει»; Συμμετέχοντας σε διεθνείς εκθέσεις μόδας σε Μαϊάμι, Παρίσι και Νέα Υόρκη, τα κορίτσια βάζουν πλήρη και για παραλίες ή πισίνες πέρα από τον χάρτη της ελληνικής επικράτειας, αποδεικνύοντας πως λέξεις όπως «νεανική επιχειρηματικότητα», «καινοτομία» και «εξωστρέφεια» δεν είναι αόριστα λήμματα στο λεξικό της κρίσης, αλλά γνήσιες ευκαιρίες επιβίωσης και απογείωσης σε μια παγκοσμιοποιημένη αγορά. Ή, καλύτερα, σε μια παγκοσμιοποιημένη παραλία! Χρόνια πολλά, κόρες του ήλιου!

sunofabeach.com

AMA DIVERS

Γοργόνες στον Ειρηνικό

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

3

Τραβηγμένες με μια απλή μηχανή Κόντακ. Κορίτσια στον ήλιο και το νερό, σαν διάλειμμα από ταινία του Τζέιμς Μποντ, σαν εντιόριαλ μόδας της «Vogue», υπογραφή Iwase Yoshiyuki, δεκαετία 1960, σε ένα ψαροχώρι από την πλευρά της Ιαπωνίας που τη γλύφει ο Ειρηνικός Ωκεανός. Σαν γοργόνες! Λέξη κλειδί, αφού τέτοιες είναι οι Ama, οι «γυναίκες της θάλασσας», όπως μεταφράζεται η ιδιότητά τους. Βουτούν βαθιά στα νερά, για να βγάλουν μαργαριτάρια, επαγγελματίες δύτριες δηλαδή, θεραπευίδες μιας πανάρχαιας παράδοσης που τις θέλει μοναδικά εκπαιδευμένες γι' αυτό το ιδιότυπο κυνήγι. Είναι καταλληλότερες από τους άνδρες, εφόσον δια-

θέτουν περισσότερο λίπος που τις προστατεύει από το ψύχος που επικρατεί στα 30 πόδια βάθος, όπου ζει το οστρακοειδές που παράγει το abalone. Αυτό κυνηγούν, αυτό τις θρέφει, με αυτό βιοπορίζονται. Οι Ama κατέχουν την αμφίβια τεχνική κρατήματος της αναπνοής μέχρι και δυο λεπτά, η παράδοση αυτή μεταβιβάζεται εδώ και δυο χιλιάδες χρόνια από γενιά σε γενιά, σήμερα υπάρχουν πολύ λίγες, τότε όμως, το καλοκαίρι του '62, ο Iwase Yoshiyuki καταφέρνει να τις απαθανάτισε σε ενσταντανέ εκρηκτικής θηλυκότητας. Δύο χρόνια αργότερα και εξαιτίας της δημοσιότητας του φωτορεπορτάζ, οι παραγωγοί της ταινίας «You Only Live Twice» χρησι-

μοποιούν ένα κορίτσι από τη «φυλή» τους, την Kizzy Susuki, προσφέροντάς της έναν από τους γυναικείους ρόλους. Από εκεί και μετά ακολουθεί η παρακμή, καθώς το επάγγελμά τους φθίνει, η αλιεία των μαργαριταριών εκσυγχρονίζεται, οι νέες ρομποτικές τεχνικές στέλνουν τις Ama στα αζήτητα της ιστορίας, παρότι κάποιες γηραιές πλέον επαγγελματίες εξακολουθούν να βουτούν έως και σήμερα. Οι γιαπωνέζες γοργόνες δεν μένουν πια εδώ, απέμειναν μόνο τούτες οι φωτογραφίες για να τις θυμίζουν και ένα λήμμα στη Βικιπέδια που μαρτυρά πως κάποτε γλιστρούσαν στα νερά με επιδεξιότητα Πλιτσοσκαγιά και ορμή καρχαρία.

IRVINE WELSH

Skagboys

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΑΡΑΘΑΝΟΥ

4

20 χρόνια μετά το παταγώδες «Trainspotting», ο συγγραφέας που έδωσε φωνή στη γενιά του ακραίου περιθωρίου επαναφέρει το ίδιο κουαρτέτο ανυπόληπτων οπιουχομανών –Ρέντον, Αρρωστάκι, Μπέγκμπι, Σπαντ– στις πιάτσες και τους τεκέδες του Εδιμβούργου, προκειμένου να ξύσει τον πάτο του κουταλιού. Το «Skagboys» είναι η απαραίτητη της ιστορίας τους.

Δυο γραμμές μέσα στο βιβλίο και καταλαβαίνεις αυτομάτως πως ο Ίρβιν Γουέλς δεν θα πήγαινε κόντρα στον μύθο των χαρακτήρων που τον ανέδειξαν, πως παρά τη δικαιολογημένη δυσπιστία απέναντι στα sequel και τα prequel, το «Skagboys» είναι ένα βιβλίο που όφειλε να γραφτεί. «Οι μαλάκες που προσπαθούν να ψυχαναλύσουν τους τελειωμένους παραβλέπουν ένα καίριο σημείο: μερικές φορές το κάνεις γιατί απλώς είναι εκεί κι εσύ είσαι όπως είσαι».

Καλά τα λες, κοκκινότριχη, συχνά τα πράγματα είναι έτσι ακριβώς. Όλα τα ελαττωματικά γονίδια και τα κοινωνικοοικογενειακά δράματα του κόσμου (υπάρχουν άφθονα στο «Skagboys») δεν αρκούν για να ξαποστείλουν κάποιον στον λάκκο με τους βρικόλακες χωρίς σταυρό και σκόρδο. Δεν υπάρχει βιολογικός ντετερμινισμός στην πρέζα, όπως κανείς δεν υπέκυψε στην έξη επειδή η ζωή παραείναι αδυσώπητη, για να της επιβληθεί. Ο εθισμός φυσικά δεν υπόκειται σε απλουστεύσεις.

Στην περίπτωση του Μαρκ Ρέντον, μπορεί να είναι ένας έμφυτος ανηδονισμός που καταπραΰνεται μονάχα από το μακάριο «γαμώτο μου... γαμημένη ομορφιά... είμαι αθάνατος, ακαταμάχητος» της χρήσης. Ο Σάιμον Γουίλιαμσον, το Αρρωστάκι, διέπεται από τη φιλοσοφία ότι κανείς δεν ευεργετήθηκε για τις επιφυλάξεις του και, αποφασισμένος καθώς είναι να τα γευτεί όλα από μία φορά, σκορπά τη νιότη του προσπαθώντας να διαιωνίσει εκείνη την πρώτη φορά. Υπάρχουν ασφαλώς και τα γεννημένα θύματα σαν τη μικρή Μαρία, ανεπανόρθωτα βεβηλωμένη, εξαρτημένη και βγαλμένη στο κλαρί προτού προλάβει να το αντιληφθεί. Είναι ένα πανσπερματικό σύμπαν, φτιαγμένο από άπειρες ψηφίδες και κανείς δεν ξέρει να το συνθέτει καλύτερα από κάποιον που το βίωσε στο πετσί του, σαν τον Ίρβιν Γουέλς.

Το «Skagboys» ήταν ένα γραμμάτιο που περιέμενε να ξεπληρωθεί. Ευθύς αφότου ολοκλήρωσα την πυρετική ανάγνωση του βιβλίου, άρπαξα τη φθαρμένη πρώτη έκδοση του «Trainspotting» (ημερομηνία με ξεθωριασμένο μελάνι: Νοέμβριος 1995 - πώς περνάει ο καιρός!) και την ξεκοκάλισα σε μια καθισιά. Μπορεί το βιβλίο να είναι

σκαλισμένο στο δέρμα μου σαν τατουάζ, αλλά είχα λησμονήσει τη συνέντευξη του συγγραφέα στο παράρτημα. Λέει εκεί ο Γουέλς: «Πολλοί μου έχουν προτείνει να γράψω ένα sequel, αλλά νομίζω ότι θα είχε περισσότερο ενδιαφέρον ένα prequel, τοποθετημένο στο Εδιμβούργο τη δεκαετία του '80. Κάτι που να δείχνει από πού προέρχονται όλοι αυτοί οι άνθρωποι, τα θεμέλια για όλη αυτή την υποκουλτούρα που απεικονίζεται στο βιβλίο». Αν έμοιαζε άκαιρο τότε, τίποτε δεν θα μπορούσε να το δικαιολογεί περισσότερο τη δεδομένη χρονική στιγμή.

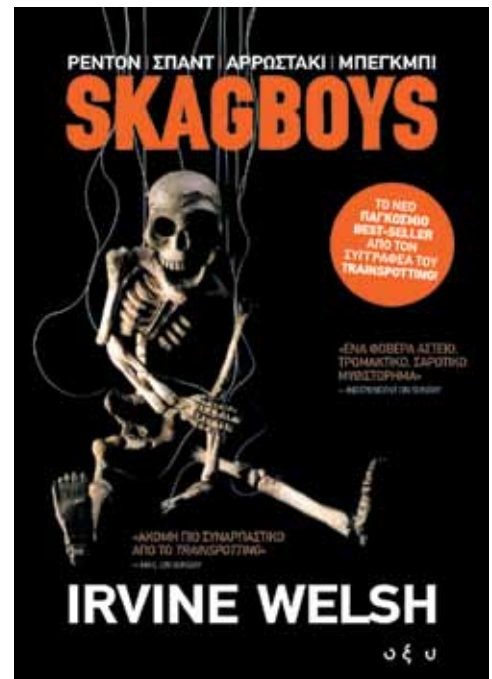
Η Βρετανία τη δεκαετία του '80... Η σημερινή Ελλάδα χωριά. Με τον πληθωρισμό και την ανεργία να εκτινάσσονται σε ανήκουστα μεταπολεμικά επίπεδα, η Θάτσερ ανέρχεται στην εξουσία την άνοιξη του 1979 με το σύνθημα «Οι Εργατικοί δεν δουλεύουν», μονάχα για να τριπλασιάσει τον αριθμό των ανέργων από τα 1,2 στα 3,6 εκατομμύρια έως το 1982, αριθμός που θα παραμείνει σταθερός μέχρι το 1986. Οι μακροχρόνια άνεργοι ξεπερνούν το ένα εκατομμύριο, ενώ μία θέση εργασίας αντιστοιχεί σε 35 άτομα. Το ίδιο διάστημα, η εργασία πλήρους απασχόλησης αντικαθίσταται από θέσεις μερικής απασχόλησης και σεμινάρια επανεκπαίδευσης, αλλά οι στατιστικές μέθοδοι πραγματοποιούν άλματα προόδου: 29 αλλαγές στον τρόπο υπολογισμού της ανεργίας καθιστούν αδύνατη την κατάδειξη του πραγματικού αριθμού των ανέργων. Εκατοντάδες χιλιάδες διαγράφονται από τα μητρώα ανεργίας καθώς γίνεται ολοένα δυσκολότερο να πάρει κανείς επίδομα, και, στη συνέχεια, στα νούμερα ανεργίας προσμετρώνται μόνο όσοι λαμβάνουν βοήθημα και όχι όσοι το ζητούν.

Κράτος πρόνοιας, πλήρης απασχόληση, ισότητα στην εκπαίδευση, όλα τα δεδομένα έχουν πάει περίπατο ή συρρικνώνονται σε σημείο εξαφάνισης. Σε αυτό το τοπίο εστιάζει ο Γουέλς και εκεί ανιχνεύονται οι ρίζες των ηρώων του, σε μια κοινωνική καμπή όπου «τώρα είναι πράγματι ο καθένας για τον εαυτό του». Παρά την κατάλυση του κοινωνικού συμβολαίου, ο Ρέντον δεν παύει να εμπνέεται από τα ιδεώδη της εργατικής τάξης και να της εκδηλώνει τη βαθιά αφοσίωσή του. Υπάρχει το γήπεδο, υπάρχουν οι φίλοι, τα καλαμπούρια, οι βόλτες, οι μπάντες, οι κασέτες, το σεξ, υπάρχει η Northern Soul και τα ταξίδια για πάρτι στο Μπλάκμπουλ. Υπάρχει εκείνη η αίσθηση που συνεπαίρνει ένα παιδί σαν τον Ρέντον, το συναίσθημα πως «είναι υπέροχο να είμαι εγώ: ένα νέο, έξυπνο παιδί της εργατικής τάξης από αυτά τα πανέμορφα νησιά. Πόσο πιο ευλογημένο μπορεί να είναι ένα ανθρώπινο ον;».

Ο τρόπος που η ζωή του Ρέντον και της ανέμελης κουστωδίας του μετατρέπεται από αστερισμός δυνατοτήτων σε ένα άθλιο μονοπάτι γεμάτο λακκούβες, ο τρόπος που η σφοδρότητα του κοινωνικού πολέμου διυλίζεται μέσα στις προσωπικές ανασφάλειες και τις εσωτερικές συγκρούσεις των χαρακτήρων προκειμένου να τους εμποτίσει με παραίτηση και αυτοκαταστροφικότητα, είναι μια ιστορία που μόνο ο Ίρβιν Γουέλς γνωρίζει πώς να περιγράψει. Δηλαδή με χιούμορ, στοργή, ανθρωπιά, ωμό ρεαλισμό και απλή γλώσσα που απευθύνεται σε σένα και μένα – για πολλοστή φορά πιστοποιεί πως είναι ο Χιούμπερτ Σέλμπερτ τζούνιορ της γενιάς μας.

«Οι περισσότεροι είναι απλά καθημερινά παιδιά που βυθίστηκαν στο μηδέν με τις ουσίες για να αποτινάξουν την ντροπή του να μην κάνουν τίποτα» αποφαίνεται σε κάποιο σημείο. Και αν στα χρόνια του «Trainspotting» η σήψη απαλυνόταν από το ηδονικό τριπάρισμα του έκστασι και του ρέιβ, εδώ δεν διαβάζουμε για τίποτε άλλο παρά για την εξαθλίωση της ηρωίνης.

Στο τέλος, με τη συνθηματολογική υστερία των ανίδεων να απαγορεύει την πρόσβαση των χρηστών ενδοφλέβιων ουσιών σε καθαρά σύνεργα και τα προγράμματα ανταλλαγής συριγγών να σφραγίζονται, ένας καινούργιος ιός, εκείνη την εποχή αναφερόμενος αποκλειστικά σαν ασθένεια των ομοφυλόφιλων, θερίζει την κοινωνία των πρεζάκηδων που μοιράζεται βελόνες φόρα παρτίδα, ενώ το Εδιμβούργο κατακτά τον τίτλο της «ευρωπαϊκής πρωτεύουσας του AIDS». Σε μια τέτοια γκρίζα αστική άβυσσο αναζητούν τη φτιάξη τους οι Ρέντον και Σία. Ζουν ανάμεσά μας.

ΒΕΡΟΛΙΝΟ, HAUS DER NATIONEN

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΟΥ 1936

5

ΤΟΥ ΣΑΚΗ ΓΙΟΥΜΠΑΣΗ

Στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1936 στο Βερολίνο το Ολυμπιακό Χωριό ονομάστηκε από τον Χίτλερ «Χωριό της Ειρήνης». Βρισκόταν σε απόσταση 14 χιλιομέτρων από την πόλη και αρχιτέκτονας του ήταν ο Werner March, ο οποίος σχεδίασε και το Ολυμπιακό Στάδιο. Οι περίπου 4.000 αθλητές από 49 χώρες που φιλοξενήθηκαν στις εγκαταστάσεις του απόλαυσαν ανέσεις ανήκουστες για την εποχή. Κάθε σπίτι είχε βεράντα, τηλέφωνο,

ζεστό νερό και κεντρική θέρμανση, ενώ για το σάουντρακ φρόντιζαν τα live της Φιλαρμονικής Ορχήστρας του Βερολίνου. Για δεκαετίες το Ολυμπιακό Χωριό βρισκόταν σε παρακμή. Στα χρόνια του κομμουνισμού, χρησιμοποιήθηκε από τα σοβιετικά στρατεύματα, ενώ μετά το 1992 εγκαταλείφθηκε, με αποτέλεσμα να γκρεμιστούν οι περισσότερες από τις εγκαταστάσεις και να απομείνουν όρθια μόλις 25 από τα 145 κτήρια, η πισίνα, το γυμναστή-

ριο, το θέατρο και η τραπεζαρία. Το 2006 το Χωριό της Ειρήνης μετατράπηκε σε μουσείο. Κάποια κτήρια ανακαινίσθηκαν, ενώ ανακατασκευάστηκε πλήρως το σπίτι και το δωμάτιο που φιλοξενούσε τον σούπερ σταρ και πολυνίκη των αγώνων, Τζέσε Όουεν. Σήμερα, ερειπωμένο, μοιάζει σχεδόν με τόπο φαντασμάτων, παρότι λίγο πιο έξω, σε όλη την Ευρώπη οι κλαγγές των φιλοναζι όνειρεύονται την ανασύστασή του. Μελαγχολία.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΑΙΓΑΙ, ΕΔΕΣΣΑ

Γαλαζοπράσινος Αύγουστος

6

ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ ΓΡΑΙΚΟΥ

Υπάρχουν κι αυτοί που το καλοκαίρι το στρίβουν για βουνό κι όχι για θάλασσα. Που το πράσινο χρώμα της φύσης τους είναι πιο ελκυστικό από το μπλε των νησιών. Περικυκλωμένο από βουνά, οργιώδη βλάστηση και θερμοκρασίες βραδινής ζακετούλας, το ξενοδοχείο «Αίγαι» προσφέρεται για ιδανικές διακοπές και εξερεύνηση των πλούσιων πέριξ της εδεσσαϊκής γης.

Σε μικρή απόσταση από το κέντρο της πόλης, αντικρίζοντας τον Βράχο, την ακρόπολη της αρχαίας Έδεσσας, τους Μύλους, το Κανναβουργείο και τους μαγευτικούς καταρράκτες, πνιγμένο από κερασιές και αιωνόβια πλατάνια, προσφέρει στον επισκέπτη ένα ήσυχο περιβάλλον για ξεκούραση, αλλά και βουτιές στη βαθυγάλη πισίνα του. Ειδικά τις νύχτες, το rooi bar και η ατμόσφαιρα μου-

ρίζει πάρτι, αφού σπέσιαλ κοκτέιλ και καλεσμένοι djs μπολιάζουν την Έδεσσα με κλίμα Hawaiian tropic. Και από το πρωί περισσότερες εξορμήσεις, αφού στην Έδεσσα, όποια εποχή και αν έρθεις, θα γευτείς τοπικά προϊόντα και πλούσια εδέσματα που θα σε αφήσουν άφωνο και θα επισκεφτείς μνημεία και αξιοθέατα, που όταν θα φύγεις, θα τα ανακαλείς σαν να τα έζησες σε όνειρο! Go, go, go!

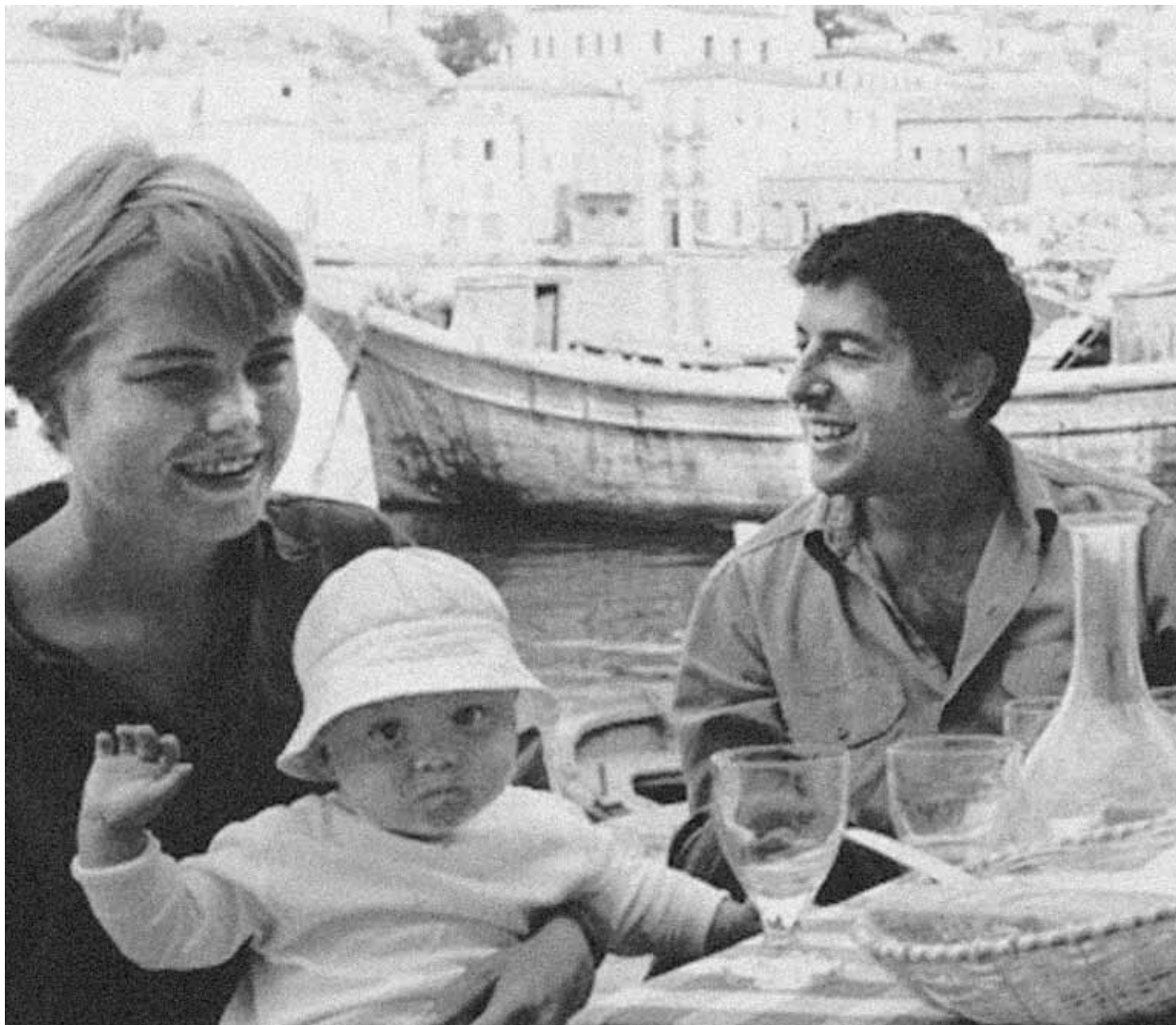

LEONARD COHEN

Κάποτε στην Ύδρα

7

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ

Τραγούδια για τις δύσκολες ώρες και πολλές καρτ ποστάλ με αναμνήσεις. Τι κοινό έχει ο πρίγκιπας της μελαγχολίας, μια ιστορία αληθινής αγάπης και το ελληνικό καλοκαίρι στην Ύδρα; Ιδού η απάντηση.

Τον Απρίλιο του 1960 ο Λέοναρντ Κοέν θα πατήσει για πρώτη φορά το πόδι του στην Ύδρα, έπειτα από ένα ταξίδι με ατμόπλοιο, σε μια περίοδο που εκείνη ήταν «απάτητη». Η ηλεκτροδότηση στο νησί ήταν περιορισμένη, τα τηλέφωνα ελάχιστα, οι αποχετεύσεις μηδαμινές, στο μπαρ του νησιού το κικάι δούλευε με μπαταρίες. Γοητεύεται από την ομορφιά της Ύδρας, μένει στους συγγραφείς φίλους του Τζορτζ Τζόνστον και Τσάρμιαν Κλιφτ, νοικιάζει ένα σπίτι με 14 δολάρια τον μήνα. Θα αποφασίσει να ξοδέψει 1.500 δολάρια, όσα του είχε δώσει η γιαγιά του, για να αγοράσει ένα σπίτι χωρίς ρεύμα και νερό. Ήταν το πρώτο σπίτι που αγό-

ρασε ποτέ. Θα ανακαλύψει τον ελληνικό τρόπο ζωής. Θα βρει την έμπνευση και το καταφύγιο που αναζητούσε. «Το Αιγαίο, μόλις δέκα λεπτά από την πόρτα του» θα γράψει στη μητέρα του. Στο νησί γράφει συνεχώς νέα ποιήματα, ξεκινά το μεγάλο του πεζογράφημα «Beautiful Losers», πειραματίζεται με ναρκωτικές ουσίες πιστεύοντας πως ερεθίζουν τη φαντασία του. Κάθε πρωί εργαζόταν στην τaráτσα ή στο υπόγειο γραφείο του. Το μεσημέρι διάβαζε ή κολλυμπούσε και έπειτα επέστρεφε στο γράψιμο. Ανήσυχη ψυχή, κοσμοπολίτης, γυναϊκάς. Θα περάσει αρκετές νύχτες με τον Άλεν Γκίνσμπεργκ στο αυτοσχέδιο μπαρ «Του Κάτσικα», ένα μπακάλικο στο λιμάνι όπου «ανάμεσα σε σακιά με αλεύρι, δοχεία με ελιές και κρεμμύδια σε πλεξούδες, ανθούσε κάτι που έμοιαζε με καλλιτεχνική λέσχη». Θα συναναστραφεί με ευρωπαίους μπον βιβέρ, όπως τον φίλο της Μπριζιτ

Μπαρντό Αλέξης Μπολένης.

Θα γνωρίσει στον νησί και θα ερωτευτεί παράφορα τη Μάριαν Ίλεν, το σέξι μοντέλο που θα γίνει η μούσα του και θα έρθει να μείνει μαζί του με τον γιο της. «Ήταν η απόλυτη ενσάρκωση της Ευρωπαϊάς», θα πει. Με το τραγούδι «So Long Marianne» θα περιγράψει το οριστικό τέλος της πολυετής σχέσης τους το 1968. Η παράφορη σχέση αποτυπώθηκε στο ομότιπλο βιβλίο που έγραψε η Ίλεν. Το τραγούδι που της αφιέρωσε ο Κοέν ακούστηκε στα πέρατα της γης, η μαρτυρία και το ημερολόγιο του έρωτά τους έγιναν διαπλανητικό μπεστ σέλερ. Το καλοκαίρι του 2014 η Ύδρα παραμένει κοσμοπολίτικη και σταυροδρόμι του διεθνούς τζετ σετ, όχι όμως χίπιη και ερωτική όπως εκείνα τα χρόνια του '60, που την εποίκισαν και την ύμνησαν τρελοί ποιητές και μποέμηδες ταξιδιώτες.

THESSALONINK

THESSALONIKI
TATTOO CONVENTION
2014

1st THESSALONIKI INTERNATIONAL TATTOO CONVENTION
19-20-21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΑΠΟΘΗΚΗ Γ, ΛΙΜΑΝΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

POWERED BY **SOUL**
2310 MAGAZINE

ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ

Όσα ξέρεις είναι data

8

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ

Μια διαδραστική έκθεση για το χάος των λέξεων, εικόνων και ήχων που συνοδεύει τον 21ο αιώνα. Αν πονάνε τα μυαλά σας με όσα συμβαίνουν καθημερινά γύρω σας, στο CCCB θα βρείτε τα καλύτερα παυσίπονα.

«Τα δεδομένα θα μας βοηθήσουν να θυμόμαστε, όμως θα μας αφήσουν να ξεχάσουμε; Θα βοηθήσουν τους πολιτικούς να εκλεγούν, αλλά θα τους βοηθήσουν να ηγηθούν; Θα βοηθήσουν τις εταιρίες να κάνουν τα προϊόντα τους πιο εθιστικά, όμως θα μας βοηθήσουν να ξεκολλήσουμε από αυτά; Θα βοηθήσουν τους διαφημιστές να δουν τους ανθρώπους ως στατιστικές, αλλά θα μας βοηθήσουν να θυμόμαστε πως αυτές οι στατιστικές είναι άνθρωποι; Θα βοηθήσουν τις τράπεζες να προλάβουν τις χρηματοπιστωτικές απάτες, όμως θα μας βοηθήσουν να ζήσουμε χωρίς χρέη; Θα βοηθήσουν τις εταιρίες πιστωτικών καρτών να προβλέψουν την επερχόμενη κατάρρευση του γάμου μας, αλλά θα καταφέρουν να προστατεύσουν τους γάμους μας; Θα βοηθήσουν τους γονείς να αποκτήσουν παιδιά που γενετικά θα είναι τέλεια, όμως θα μας βοηθήσουν να τα αγαπάμε άνευ όρων; Θα βοηθήσουν τους χρηματιστές να πουλάνε τις μετοχές τους σε νανοδευτερόλεπτα, αλλά θα βοηθήσουν τις αγορές να μην καταρρεύσουν; Θα βοηθήσουν τους μετεωρολόγους να προβλέπουν καταίγι-

δες και τυφώνες, όμως θα μας βοηθήσουν να ξανατιάξουμε τα σπίτια των επιζώντων; Θα βοηθήσουν τους βιολόγους να χαρτογραφήσουν τη μετακίνηση των ψαριών, αλλά θα μας κρατήσουν μακριά από την υπεραλίευση των ωκεανών; Θα βοηθήσουν τους φυσικούς να βρουν το "σωματίδιο του Θεού", όμως θα μας βοηθήσουν να συμφωνήσουμε για τον Θεό; Θα βοηθήσουν τους αστρονόμους στην έρευνα για την ύπαρξη εξωγήινων, αλλά θα μας βοηθήσουν να μάθουμε αν οι εξωγήινοι είναι φιλικοί ή εχθρικοί; Θα βοηθήσουν τους καρδιολόγους να χειριστούν τους βηματοδότες με συνδέσεις WiFi, όμως θα αποτρέψουν τους χάκερ από το να "ραγίσουν" τις καρδιές μας; Θα βοηθήσουν τους ιολόγους να βρουν τα γονιδιώματα για μεγάλες ασθένειες, αλλά θα αποθαρρύνουν τους τρομοκράτες από την κατασκευή βιολογικών όπλων; Θα βοηθήσουν τους στρατιώτες να σκοτώνουν τους εχθρούς από απόσταση με τη χρήση drones, όμως θα μας βοηθήσουν να δούμε τον πόλεμο ως κάτι περισσότερο από ένα βιντεοπαιχνίδι; Θα βοηθήσουν τους πολεοδόμους να αναπτύξουν "έξυπνες πόλεις", αλλά τι θα απογίνουν οι μικρές πόλεις; Θα βοηθήσουν τις κυβερνήσεις να αποτυπώσουν τα καταναλωτικά μοτίβα των πόλεων, όμως θα μας βοηθήσουν να εξαρτιόμαστε λιγότερο από την κατανάλωση; Θα βοηθήσουν τους

χάκερς να διαρρεύσουν αποδείξεις σχετικά με την παρακολούθηση των πολιτών από τις κυβερνήσεις, αλλά θα αντιμετωπίσουμε αυτούς τους χάκερς ως ήρωες ή ως κλέφτες; Θα βοηθήσουν την αστυνομία στον εντοπισμό των ένοπλων συγκρούσεων, όμως θα μας βοηθήσουν να αντιληφθούμε τις πραγματικές αιτίες της βίας; Θα βοηθήσουν τους εκπαιδευτικούς να φτιάξουν άριστα διαγωνίσματα, αλλά θα μας βοηθήσουν να αγκαλιάσουμε τα διαφορετικά επίπεδα της αριστείας; Θα βοηθήσουν τους αγρότες να αυξήσουν την παραγωγή τους, όμως θα εμποδίσουν τις μεγάλες εταιρίες να πατεντάρουν το φαγητό μας; Θα βοηθήσουν τις μηχανές αναζήτησης να μετρήσουν πόσο συχνά αναζητούμε τη λέξη "αγάπη", αλλά θα βοηθήσουν τους ανθρώπους να τη βρουν; Θα βοηθήσουν τους εργένηδες να οργανώσουν εκατοντάδες "πρώτα ραντεβού", όμως θα τους βοηθήσουν να μάθουν αν έχουν βρει τον σωστό άνθρωπο; Θα βοηθήσουν όσους έχουν κατοικίδια να κλωνοποιήσουν τις γάτες και τους σκύλους τους, αλλά θα μας βοηθήσουν να αγαπήσουμε τους κλώνους όσο και τα αυθεντικά μοντέλα τους; Θα βοηθήσουν τους νευρολόγους να εμφυτεύσουν τσιπ στον εγκέφαλό μας, όμως θα μας βοηθήσουν να αποφορτιζόμαστε από τις σκέψεις μας; Θα βοηθήσουν τους γενετιστές να εξελίξουν τα γονιδιά

μας, αλλά θα μας βοηθήσουν να καταλάβουμε ποιοι πραγματικά είμαστε; Θα μας βοηθήσουν να αισθανόμαστε συνδεδεμένοι, όμως θα μας βοηθήσουν να νιώσουμε την αγάπη; Θα μας βοηθήσουν να αποκωδικοποιούμε τα γεγονότα, αλλά θα μας βοηθήσουν να γίνουμε σοφότεροι; Θα μας βοηθήσουν να ζήσουμε για πάντα, όμως θα μας βοηθήσουν να δούμε τη ζωή υπό το πρίσμα ότι τελειώνει; Θα μας βοηθήσουν να υπολογίζουμε τα πάντα στην καθημερινότητά μας, αλλά θα μας βοηθήσουν να καταλάβουμε πώς ό,τι πραγματικά αξίζει δεν μετρείται; Θα μας βοηθήσουν να δούμε τον κόσμο όπως είναι, όμως θα μας βοηθήσουν να δούμε πώς θα μπορούσε ο κόσμος να είναι;»

World made of terabytes

Με το μανιφέστο αυτό σε έναν από τους τοίχους της, η έκθεση «Bing Bang Data», που φιλοξενεί το Centre de Cultura Contemporània de

Barcelona, θέτει ερωτήματα μέχρι τις 26 Οκτωβρίου. Είναι τα δεδομένα το νέο πετρέλαιο; Είναι οι λέξεις και οι εικόνες τα πυρομαχικά του επόμενου πολέμου; Εξερευνώντας το φαινόμενο της πληροφοριακής έκρηξης που ζει ο πλανήτης Γη, η «Bing Bang Data» παρουσιάζει μέσα από την αλματώδη τεχνολογική εξέλιξη που γνώρισε στον 20ό αιώνα η ανθρωπότητα τη «μεγάλη εικόνα». Από το χαρτί στα terabytes των σκληρών δίσκων. Από τους σκοτεινούς θαλάμους φωτογραφίας στις πολυσύνθετες φωτογραφικές εφαρμογές των κινητών τηλεφώνων. Από τα σήματα καπνού στο gps στίγμα. Πώς και πόσο έχουν αλλάξει τις σύγχρονες κοινωνίες τα δεδομένα; Με ποιο τρόπο επηρεάζουν τις καθημερινές μας αποφάσεις; «Χωρισμένη» σε 10 επίπεδα, η έκθεση εμφυτεύει διαρκώς νέα ερωτηματικά στο κεφάλι σου. Συμμετέχουν δημιουργοί όπως οι Christopher Baker, Chris Jordan, Ingo Gunther, Erik Kessels, David Bowen, Aaron Koblin, Eric Fischer, Near

Future Laboratory και Bestiario. Ερευνητές, ακτιβιστές, σχεδιαστές, εκπαιδευτικοί, αναλυτές, χαρτογράφοι, μηχανικοί, οικονομολόγοι, αρχιτέκτονες, επικοινωνιολόγοι, προγραμματιστές και δημοσιογράφοι, μεταξύ πολλών άλλων, συγκαταλέγονται στις επαγγελματικές ομάδες που συνεργάστηκαν για το στήσιμό της. Τα αχανή σύννεφα του ιστού στον οποίο αποθηκεύεται ο όγκος δεδομένων, το τσουνάμι υπερπληροφόρησης που απειλεί να μας πνίξει, η εμμονή να μοιραζόμαστε ό,τι κάνουμε σε πραγματικό χρόνο, η πολιτική διάσταση της διαχείρισης των προσωπικών μας στοιχείων. Μέσα από ένα πλήθος παράλληλων εκδηλώσεων και την υποβλητική της παρουσίαση, η «Bing Bang Data» εκτός από μια εντυπωσιακή έκθεση είναι ένας καλός λόγος να ξοδέψεις τη μέρα σου στη Βαρκελώνη. Να τα λέμε κι αυτά.

WOOL AND THE GANG

Η συμμορία του κουβαριού

9

ΤΗΣ ΒΙΒΙΑΝΑΣ ΜΗΛΙΑΡΕΣΗ

Σηκώνονται από τον υπολογιστή, βάζουν το ένα πλεχτό πάνω από το άλλο, κάθονται, φτιάχνουν τα μαλλιά τους, ξανασηκώνονται, κολλάνεγκλίτερκαι αυτοκόλλητα, ξανακάθονται, αλλάζουν κραγιόν, ξανασηκώνονται... και χορεύουν.

Η Jade φοράει πολύχρωμα αθλητικά, ψεκάζεται με το Le Labo Santel 33 και πάει παντού με τα πόδια ακούγοντας μουσική. «Είναι το προσωπικό μου zone out!» Τελευταία κάνει τη διαδρομή Shoreditch - Dalston με το «Hideaway» της Kiesza. Αλλά το πραγματικό «zone out» συμβαίνει στην Καραϊβική... «Ευτυχία είναι να είσαι κάτω από τον ήλιο!»

Η Aurelie είναι Ελβετίδα. Δυο φορές τον μήνα βάζει τη ζωή της σε μια μικρή βαλιτσούλα, ζαλώνεται το αυτοκρατορικό μπλε Foxy Roxy 100% μάλλινο κασκόλ της («Δεκαεννιά πόντοι πλάτος και διακόσιες ογδόντα σειρές μήκος») και «μεταναστεύει» στη Γενεύη, στο σπίτι δίπλα στη λίμνη όπου ζει ο άντρας της. «Ευτυχία είναι να κάνεις σκι σε μαλακό χιόνι στις Άλπεις...»

Το start up Wool and the Gang είναι γέννημα-θρέμμα δυο κοριτσιστικων μυαλών που βαρέθηκαν τη μαζική παραγωγή ρούχων και την αναλώσιμη μόδα: «Θέλαμε να δημιουργήσουμε ρούχα που ο κόσμος θα αγαπούσε και θα κρατούσε - όπως κάνει κανείς, δηλαδή, με ό,τι "αξίζει" στη ζωή του! Δεν υπήρχε σαφές πλάνο, όταν ξεκινήσαμε. Η βασική ιδέα ήταν απλή: Να κάνουμε το πλέξιμο rock 'n' roll και σέξι!»

Γνωρίστηκαν το 2010 στη Central Saint Martins. «Και οι δύο είχαμε πάρει κατεύθυνση Textile Design - είδαμε δυνατότητα στο πλέξιμο παρά σε όποιο άλλο ύφασμα. Τότε τα πλεχτά δεν ήταν τόσο τρέντι όσο είναι τώρα...» Έκαναν την πρακτική τους στο Παρίσι, στους οίκους Balmain και Alexander McQueen, και στη Νέα Υόρκη όπου με το μο-

ντέλο (εμπνεύστρια και founder του όλου επιχειρήματος) Lisa Sabrier έθεσαν τα θεμέλια της... συμμορίας. Η βάση τους, όμως, παραμένει το Dalston, μία από τις πλέον gentrified γειτονίες του Ανατολικού Λονδίνου. «Ταξιδεύουμε πολύ... (σ.σ. το τελευταίο τους «ταξίδι έμπνευσης» ήταν στο Περού). Αλλά το Λονδίνο παραμένει η πιο δημιουργική πόλη του κόσμου! Από εδώ αντλούμε την έμπνευσή μας... Συμβαίνει ό,τι να 'ναι! Το να παράγουμε μόδα με γρήγορο αλλά βιώσιμο ρυθμό και ταυτόχρονα να παραμένουμε μπροστά από την εποχή μας είναι μια διαρκής πρόκληση - την οποία απολαμβάνουμε πολύ! Επειδή το πλεχτό είναι εύθραυστο και παιχνιδιάρικο, σου δίνει ατέλειωτες δυνατότητες. Υπάρχει συναίσθημα στο πλέξιμο... Όλοι μας μάθαμε να πλέκουμε από κάποιον που μας "χάρισε" τον χρόνο και τη γνώση του - οι περισσότεροι από τις γιαγιάδες μας. Ενέχει μια νοσταλγία, πρόκειται για μια τέχνη που περνάει από τον έναν στον άλλο, μια πράξη κοινωνικότητας και αγάπης. Θέλουμε να διατηρήσουμε αυτό το παρείστικο στοιχείο, γι' αυτό και οργανώνουμε τα Πάρτι Πλεξίματος. Περίπου μια πενήντα συμβαίνουν αυτή την περίοδο σε πέντε πόλεις του κόσμου. Παρ' όλ' αυτά, έχουμε ένα πολύ δυνατό κανάλι στο YouTube με λεπτομερή tutorials για κάθε σχέδιο. Ακολουθώντας απλά βήματα μπορείς να πλέξεις όλα μας τα designsμόνος σου. Το WATG χρησιμοποιεί την τεχνολογία στο έπακρο για να μεταδώσει την τέχνη του πλεξίματος. Α να, και λατρεύουμε τα σόσιαλ (σ.σ. μίντια)!»

Όταν δεν ανεβοκατεβαίνουν σε αεροπλάνα και βαπόρια με τις μύτες κολλημένες στα σμαρτφόν τους, θα τις βρεις στην τάρτα του στούντιο. Κάνουν lunch break και ηλιοθεραπεία αγκαλιά με τα βελόνια και τις φίλες τους, ενώ πίνουν ροζ λεμονάδες τυλιγμένες σε χαχόλικα λευκά πλεχτά σαν ηρωίδες

του Όσκαρ Ουάιλντ.

«Είναι τεράστια πρόκληση να προσπαθείς να κάνεις τα πράγματα διαφορετικά από την υπόλοιπη βιομηχανία της μόδας. Πιστεύουμε στο "βιώσιμο" σχέδιο και μας αρέσει κάθε κομμάτι να είναι μοναδικό. Να ξέρεις ποιος το έφτιαξε για σένα, σε ποιο μέρος και υπό ποιες συνθήκες. Γι' αυτό και προσπαθούμε διαρκώς να συμπεριλαμβάνουμε το κομμάτι μας στη διαδικασία παραγωγής (σ.σ. το WATG δίκτυο μετράει περί τις χίλιες διακόσιες «gang makers» ανά τον κόσμο που πλέκουν στον δικό τους χωροχρόνο και τα ταχυδρομούν στα λονδρέζικα γραφεία κρατώντας ένα ποσοστό). Η άλλη μεγάλη πρόκληση είναι να "κόψουμε δρόμο" από το σχέδιο στην παραγωγή. Μας παίρνει δύο έως τέσσερις εβδομάδες να μετατρέψουμε τα trends σε ρούχα ready-to-wear, μια διαδικασία για την οποία ο υπόλοιπος κόσμος (σ.σ. της μόδας) χρειάζεται από εξάμηνο έως χρόνο...»

Με happy up here φιλοσοφία ζωής και παιδικές εμμονές (αγαπημένη ταινία της Aurelie είναι η «Μικρή Γοργόνα» του Disney, ενώ η Jade διατυμπανίζει πως δεν μπορεί να ζήσει χωρίς ένα πολύ καλό backpack), εδώ και τρία χρόνια έχουν σκαβώσει κάθε fashion connoisseur, ενώ κάθε event τους γίνεται sold out σε δευτερόλεπτα άμα τη εμφανίσει του στα social media... Στη London Fashion Week που μας πέρασε η Cara Delevingne κόντεψε να ανοίξει την πασαρέλα του οίκου Burberry φορώντας το Giles Eek Hat σκούφο τους (την προλάβανε). Οι ίδιες το αντιμετωπίζουν όλο αυτό σαν ένα σύγχρονο, «μεγαλιστικό», real time... παιχνίδι. «Νευρώσεις; Δεν έχουμε! Το πλέξιμο τα γιατρεύει όλα!»

woolandthegang.com

ΥΓ. Ευχαριστούμε την Άννα Μαρτίνου, Υπεύθυνη Δημοσίων Σχέσεων των Wool and the Gang.

ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ ΜΥΚΟΝΟΥ

Δεν συμμετέχει ο Πέτρος Κωστόπουλος!

10

ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΛΟΥΚΗ

Η Μύκονος. Συμφασμένη με πολλά λαμπερά. Τα πάρτι, το εκστατικό φως, τη χρυσή άμμο, το Paradise, τις προσωπικότητες του τζετ σετ, τις σαμπάνιες, τις ακριβές ξαπλώστρες, τις βίλες, τα πεντάστερα ξενοδοχεία. Η Μύκονος του κοσμικού, του ξεσαλώματος και των γενικεύσεων. Πέρα όμως από τα κλισέ κρύβεται ένα ευλογημένο νησί γεμάτο μυστικά. Ένα άλλο νησί.

Στη βορειοανατολική πλευρά της Μυκόνου υπάρχει ένα δυστοπικό και συνάμα μαγευτικό μέρος που σε καλεί να οπλιστείς με θάρρος, –ειδικά αν φυσάει– αθλητικά παπούτσια και, φυσικά, την κάμερά σου. Τα εγκαταλελειμμένα μεταλλεία θυμίζουν σκηνικό της ταινίας επιστημονικής φαντασίας «Mad Max» και του γνωστού μας Τσερνομπίλ μαζί. Γκρεμισμένοι τοίχοι, σκουριασμένα μηχανήματα και μια ύποπτη ησυχία διεγείρουν τις αισθήσεις κρατώντας τον επισκέπτη σε εγρήγορση όλη την

ώρα. Δεν είναι τόσο αυτό που βλέπεις αλλά περισσότερο αυτό που φαντάζεσαι μπαίνοντας στα ετοιμόρροπα κτίσματα. Κάποτε αυτό το βιομηχανικό τοπίο έσφουζε από ζωή. Συγκεκριμένα από το 1956 γίνονταν επιφανειακές και υπόγειες εργασίες εξόρυξης βαρύτη. Πολλοί μεταλλωρύχοι εργάστηκαν εκεί, αρκετοί «έσβησαν» στις γαλαρίες από την ασθένεια των μεταλλωρύχων γνωστή ως πνευμονοκοκκίαση ή «χαλίκωση». Όσο κατηφορίζεις το «σεληνιακό τοπίο» προς την πλευρά της θάλασσας, ανακαλύπτεις διαρκώς νέους γεωλογικούς σχηματισμούς που δεν πίστευες πως θα συναντούσες στο νησί των ανέμων, ενώ διαρκώς ανταμώνεσαι με τους μοναδικούς πλέον κατοίκους της περιοχής που ξεπηδούν από τους βράχους και τις ξερολιθιές, τους μικρούς κροκόδειλους της Μυκόνου ή αλλιώς τη γνωστή «μυκονιάτικη σαύρα». Κατά το ηλιοβασίλεμα η περιοχή των πα-

λαιών μεταλλείων μοιάζει να φλέγεται. Οι σκιές από τις σκουριασμένες τροχαλίες επιμηκύνονται, οι τρύπιοι τοίχοι χάσκουν διάπλατα στο Αιγαίο, ενώ από τις υπόγειες στοές ακούγεται ένα τσιριχτό σκίρτημα του ανέμου, που θαρρείς και αποχαιρετά την ημέρα. Φαντάσου πόσο απόκοσμο θα δείχνει το σκηνικό μια βραδιά που θα έχει πανσέληνο. Και σκέψου να βρεθείς σε ώρα αιχμής (βολής) στο γειτονικό σκοπευτήριο Μυκόνου. Εκεί που στρατιώτες, αστυνομικοί, κυνηγοί και μέλη του συλλόγου δοκιμάζουν τα όπλα τους στοχεύοντας φανταστικούς εχθρούς. Δεν χρειάζεται και πολύ η φαντασία για να ξεφύγει και να οδηγήσει σε μονοπάτια φουτουριστικά. Μπορεί να σκάει ντροπαλά λίγο πιο κάτω το κύμα στην ομώνυμη παραλία, αλλά λόγω του τοπίου το μυαλό θα φαντάζεται (;) πως η θάλασσα ανταριάζει, ο αέρας λυσοσμανά και οι σφαίρες πέφτουν βροχή.

ΓΕΝΙΚΗ ΣΗΜΕΙΩΤΙΚΗ (μηνός Αυγούστου)

11

ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΤΣΙΑΚΙΡΙΔΗ

Ο Umberto Eco
θα πεθάνει έναν Αύγουστο
χέρσο από ειδήσεις.
Ηχηρά θα εκδημήσει
(οπωσδήποτε μέσα στα μερομήνια
θα παρεμβληθεί οπερατικά
βαθμιαία / ραγδαία διακύμανση - αίνιγμα),
θα το πουν τα δελτία των 8
ξανά και ξανά και ξανά και ξανά
θα τον δείχνουν σε πλάνα αρχείου
κατά τι νεότερο - αν
οι νεκροί διαθέτουν ακόμα ηλικία -
ίσως μεσόκοπο, στη δεύτερη ακμή του,
θα το γράψουν φυλλάδες,
περιοδικά με μικρή καθυστέρηση,
θα το γράψουν τα σάιτ
και οι αναγνώστες θα τα διαβάζουν
βαριεστημένοι απαθείς και περιέργοι σάμπως στεναχωρημένοι
μερικοί απ' αυτούς
και δικοί του αναγνώστες
θ' αφήνουν σχόλια κάτω από τ' άρθρα,

[φατσούλες με κλίση 270°
κατασκευασμένες από σημεία
ως φόρο τιμής,
άνω κάτω τελεία τα μάτια,
καθρέφτες ψυχών ταραγμένων,
αστερίσκος θα τρέχει το δάκρυ
παραπέμποντας σε υπόρρητη θλίψη
(εναλλακτικά, ο τόνος ρανίδα
βαραίνει σαν λύπη χιλιόκιλη),
μια παρένθεση ανοικτή διηνεκώς
το στόμα, καμπύλη του πένθους,
Ecco! :*(
ή έστω, :'(

κι ακόμα

ήπιρ κατευόδια σε lingua franca,
σχίσμα στο έμβιο, ξήλωμα ζώντος,
η τελεία σημείο πανίσχυρο καίτοι
ελάχιστο, να μη λησμονείται,

R.I.P.

αρκτικόλεξα μνημειώδη, με κεφαλαία
- μαρμάρινες στήλες τα ίδια μονάχα τους -

Requiescat in pace

σαφώς προτιμότερο ή μήπως όχι;

Rest In Peace

διφορούμενα, θνήξεις αδήριτα,
λοιπόν, αναπαύσου κι εμείς καλύτερα,
λοιποί εν ειρήνη]

θα σπεύσουν οι πιο βιαστικοί
να εξάρουν το χρόνο θανάτου,
να καταδείξουν αστείο
εις βάρος του μεταστάντος
κι άλλοι θα πούνε για ειρωνεία
ή μαύρο χιούμορ εκ μέρους του,
κάπως μακάβριο. Κάποιος, επί
πτυχίω φοιτητής πιθανότατα,
σε τμήμα ΦΠ, ΦΠΨ ή αντίστοιχο
θα φτιάξει μια παρουσίαση
(.pptx; .odp; .ppt, ενδεχομένως),
θα συγκεντρώσει αφορισμούς του
και συνημμένη θα την προωθήσει
στις επαφές του κι εκείνοι επίσης
και καθεξής ούτω - αν κι οι μισοί
παραλήπτες θα λείπουν σε μπάνια,
ταξίδια ή βόλτες, απλώς.
Αρχές Σεπτεμβρίου, όταν όλοι θα 'μαστε πίσω,
χαμογελώντας πικρά, συνομολογώντας,
γοερά θα θρηνήσουμε το χαμό
του τελευταίου ξέγνοιαστου μήνα.

DAPPER DAN

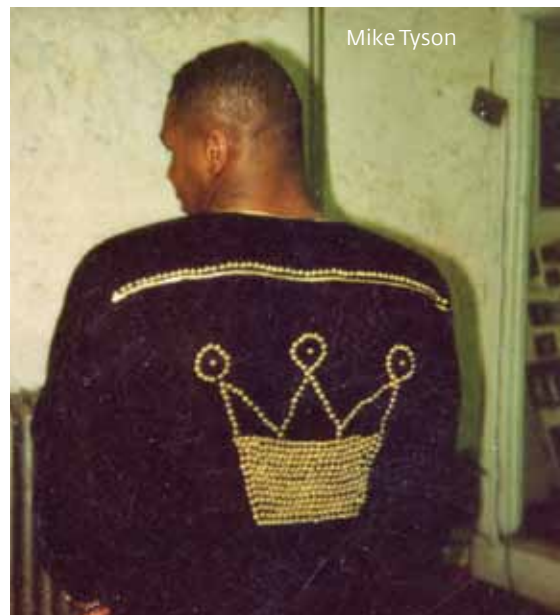
Υψηλή γκέτο ραπτική

12

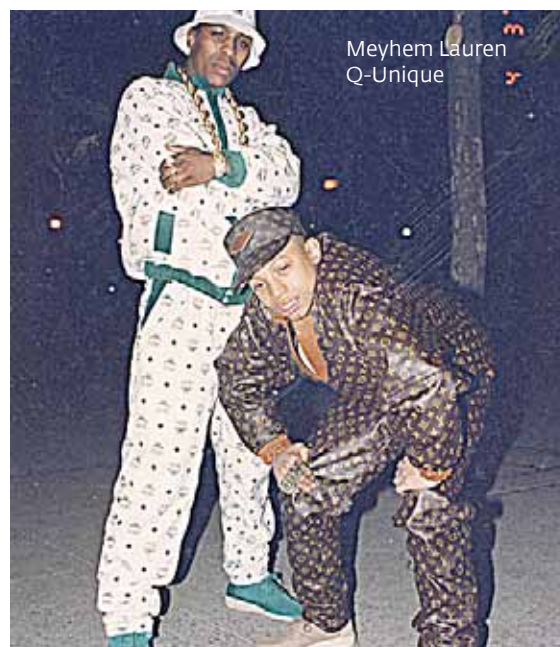
ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ

Dapper Dan

Mike Tyson

Meyhem Lauren
Q-Unique

Μια ιστορία ανόδου και πτώσης, μια ζωή γεμάτη κίνδυνο και στίλ, μια υπογραφή που έντυσε τη χιπ χοπ κοινότητα με φινέτσα και λάμψη. Το στίλ του δρόμου έχει τη δική του ιστορία. Στα χαρτιά τον λένε Ντάνιελ Ντέι, αλλά στην πιάτσα έμεινε γνωστός ως Dapper Dan. Έτσι σε φωνάζουν στις γειτονιές του Χάρλεμ, αν είσαι αριστοκρατικά καλοντυμένος, εστέτ, φιγουρίνι και σιλάτος ως τα μπούνια. Μεγάλωσε στους δρόμους, αλλά έκανε τα πάντα για να φύγει από αυτούς. Όταν σε έχουν απαγάγει και σε έχουν πυροβολήσει πισώπλατα, ονειρεύεσαι λιγάκι παραπάνω μια καλύτερη ζωή. Έτρωγε ψωμάκι κάνοντας νταλαβέρια και χάρες, αλλά αποφάσισε να αλλάξει μενού και να γίνει σχεδιαστής μόδας. Τα κατάφερε.

Ο Dapper Dan δεν έντυσε απλώς με τα χειροποίητα ρούχα του τη χιπ χοπ αφρόκρεμα των LL Cool J, Eric B, Rakim, Big Daddy Kane, Salt 'n' Peppa, Run DMC, Fat Boys και Public Enemy. Απέδειξε στα κακόφημα τετράγωνα της Νέας Υόρκης πως, για να φορέσεις επώνυμες μάρκες,

δεν χρειάζεται να είσαι καθωσπρέπει. Κοτσάρωντας με ευφάνταστο τρόπο στις προχωρημένες δημιουργίες του πασίγνωστα διακριτικά οίκων μόδας, γκρέμισε τα στιλιστικά στερεότυπα και έκανε το κλόπιραϊτ την πιο αυθεντική επιλογή για την γκαρνταρόμπα. Είναι 1982, είναι η 125η οδός, είναι μια μουτίκ ρούχων στην οποία δεν κατεβαίνουν για ψώνια φραγκάτες σύζυγοι και χαρτογιακάδες φορολογούμενοι, αλλά λαϊκά κορίτσια και παράνομοι αετονύχηδες. Είναι το στίλ του δρόμου όπως το ράβει ο Dapper Dan στα μέτρα των εκλεκτών πελατών του. Αυτό που εμπιστεύτηκε ο διάσημος πυγμαχός Μάικλ Τάισον και οι περιβόητοι γκάνγκστερ Άλπο και Ριτς Πόρτερ. Οι δουλειές είναι χρυσές, ένα κομμάτι μπορεί να φύγει για τέσσερις χιλιάδες δολάρια, η χιπ χοπ σκηνή θα ξεφύγει με τα ρούχα της και η επιτυχία του Dapper Dan θα μπει στη μύτη των πολυεθνικών. Louis Vuitton, Fendi και Gucci δεν χάνουν χρήματα εύκολα. Τα ρουθούνια των δικηγορικών λαγωνικών θα πάρουν γραμμή τι

συμβαίνει και θα μηνύσουν τον «Βασιλιά του Χάρλεμ» οδηγώντας την επιχείρησή του σε κατάρρευση. Είναι 1992, είναι η τύχη που γυρίζει ανάποδα, είναι η ώρα για τον Dapper Dan να «εξαφανιστεί».

20 χρόνια μετά το στραπάτσο, θα επιστρέψει αποκτώντας την προσωπική του ιστοσελίδα και συγκεντρώνοντας το παγκόσμιο ενδιαφέρον για τα επόμενα βήματά του. Σήμερα, εκτός από τις εξομολογητικές συνεντεύξεις που δίνει για τη μυθική εκείνη εποχή και τη συμβολή του, ο Dapper Dan γνωρίζει ξανά το ρισπέκτ που του αξίζει. Σε μια εποχή που η Louis Vuitton υπογράφει παχυλά συμβόλαια με τον Kanye West, εκείνος μοιράζεται τη σοφία του και εμπνέει ξανά με τη φαντασία και το παράδειγμά του. Υπάρχει μεγαλύτερη δικαίωση, άραγε, από το να προσπαθούν να σε ακολουθήσουν αυτοί που σε έχουν κυνηγήσει;

dapperdanofharlem.com

SUMMER 2014 / FASHION & THE CITY LOOK MAGAZINE ΤΕΥΧΟΣ 50 / FREE PRESS

LOOK mag

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ. VOICE

Δες μας στο
www.lookmag.gr
κάθε μέρα

COVER GIRL
**ΜΕΛΙΑ
KREILING**

GREEKCHIC
ΟΧΙ ΑΛΛΟ FOLK!

ΟΙ ΝΕΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ DESIGNERS ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ

MARY KATRANTZOU ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

50

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΤΕΥΧΟΣ
SUMMER
2014

The Shopranos

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΛΙΝΑ ΜΑΝΔΡΑΚΟΥ

01

02

03

04

05

01 Τσαντάκι Lila Lemon, Accessorize 02 Ανδρικό μπουφάν, BOSS GREEN 03 Πέδιλο, BOSS 04 Ανδρική βερμούδα, VANS 05 Ανδρικό φανελάκι, VANS
06 Μπλουζάκι πόλο Helly Hansen, FF Group 07 Ανδρικό t-shirt, WeSC 08 Ακουστικά, WeSC 09 Παπούτσι Converse, FF Group
10 Παπούτσι Nike LunarGlide 6, NIKE 11 Φόρεμα, alkmini atelier 12 Φόρεμα, La Pomme D'Ève

06

07

08

09

10

11

12

Accessorize accessorize.com alkmini atelier Χρυσοστόμου Σμύρνης 6, 2314 017 964 www.alkmini.net Hugo Boss Hellas Κεντρική διάθεση Αμερικής 19, Αθήνα, 216 9002 300 BOSS Stores Αμερικής 19, Κολωνάκι, 210 3389 080, Κυριαγή 15, Κηφισιά, 210 8011 503, Λαζαράκη 20, Γλυφάδα, 210 8986 378, Δαυδάλου 6, Ηράκλειο Κρήτης, 2810 241 047 BOSS Shop Attica at Golden Hall, Μαρούσι, 211 1814 322 Korres 2130 188 837 La Pomme D'Eve Θεσσαλονίκη lapommeve.eu Folli Follie Group Ηφαίστου 49, Κορωπί, 210 9119 00 Nike Hellas 210 9464 400 Vans store The Mall Athens, Ανδρέα Παπανδρέου 35, Μαρούσι, 210 6198 418 Vans shop in shop: Attica, CityLink, Πανεπιστημίου 9, Αθήνα Vans shop in shop: Attica, Mediterranean Cosmos, 11ο κλμ Ε.Ο. Θεσσαλονίκης - Μουδανιών, Θεσσαλονίκη Vans Κεντρική διάθεση VF Hellas 210 3449 300 WeSC Κούσκουρα 5, 2310 226 248

Insta#soul

Στον δρόμο κυκλοφορούν τα καλύτερα εντιόριαλ μόδας και το insta#soulgirl και μάχιμη instagramer **Τίτη Κατέρη** παρατηρεί και αποθεώνει ατομάρες και look που μεταμορφώνουν το πεζοδρόμιο σε πασαρέλα.

@27_wooden_accessories

Ένα έξυπνο πάντρεμα ξύλου και υφάσματος είχαν ως αποτέλεσμα τη δημιουργία χειροποίητων παπιγιόν φτιαγμένων με μεράκι και τεράστια αγάπη. Όχι απαραίτητα μια αντρική μόνο υπόθεση, καθώς τα παπιγιόν διατίθενται και σε κοκαλάκια, καρφίτσες αλλά και σε παπιγιόν για το λαιμό με γυναικείες πινελιές. **Insta-tip:** Θα ξετρελαθείς με τις πούα εκδοχές των παπιγιόν και την ιδιαίτερη και λεπτεπίλεπτη τεχντροπία τους. Επίσης, και η floral εκδοχή θα σου κλέψει την καρδιά.

@galateiabld

Με μια καθημερινή και συνεχή ωδή στις τάσεις της μόδας και κατ' επέκταση στην ίδια τη μόδα και το στιλ, αυτός ο λογαριασμός σου δείχνει πως με το πιο όμορφο και γλυκό αξεσουάρ όλων -το χαμόγελο- και με αγάπη για τους εκκεντρικούς συνδυασμούς μπορείς να μετατρέψεις κάθε σου σύνολο με ευκολία σε στιλιστική αψεγάδιαστη πρόταση. **Insta-tip:** Selfie αισθητική, χρώματα και συνδυασμός υφασμάτων με προσεγγμένο και ιδιαίτερο φόντο σε κάθε της φωτογραφία.

@georgia_georgette

Χειροποίητα κομψοτεχνήματα με vintage αισθητική που παραπέμπουν στη εποχή του μεσοπολέμου και στα γαλλικά μπιστρό. Ιδιαίτερα κοσμήματα, φτιαγμένα με αγάπη για τον ρομαντισμό και τη ρετρό εμφάνιση. Κάθε φωτογραφία και μια διάχυτη νοσταλγία για τη δεκαετία του '20 και του '30. Αν λατρεύεις την ονειροπόληση και τον ρομαντισμό, αυτό το account σε αντιπροσωπεύει πλήρως, καθώς διαθέτει στιλ και υπέροχα τοπία. **Insta-tip:** Θα ξετρελαθείς με τα απίστευτα σκουλαρίκια και τα υπέροχα δαχτυλίδια και τις μαγευτικές εικόνες από τοπία.

@thesalonvibes

Με αγάπη από τη Θεσσαλονίκη η Άννα είναι η γλυκιά κοπέλα της διπλανής πόρτας, που όμως μπορεί να εξελιχθεί σε δημιουργική trendsetter σε απειροελάχιστο χρόνο και να σου προτείνει σύνολα και συνδυασμούς με μια αβίαστη θηλυκότητα που μπορούν να σε συνοδεύσουν στις εμφανίσεις σου από το πρωί μέχρι το βράδυ. **Insta-tip:** Fashion blogger με συνεχείς προτάσεις, σύνολα για κάθε σου στιγμή και με ιδιαίτερη αγάπη για τα ταξίδια που έχουν ως αποτέλεσμα εκπληκτικό φόντο σε κάθε φωτογραφία.

@goupijewls

Το γυναικείο κοινό έχει ήδη καταλάβει από το Username περί τίνος πρόκειται, αλλά ας δια φωτίσουμε και το αντρικό αναγνωστικό κοινό. Μιλάμε για χειροποίητα, ανατρεπτικά, εκκεντρικά, ιδιαίτερα αξεσουάρ και κυρίως περιδέραια. Τολμηροί συνδυασμοί χρωμάτων και υλικών που συνθέτουν μια μοναδική στιλιστική λεπτομέρεια η οποία και θα απογειώσει κάθε σου εμφάνιση, που χωρίς αυτή θα θεωρούταν απλή και βαρετή. **Insta-tip:** Υπέροχα floral κοσμήματα και χειροποίητα σανδάλια που μας θυμίζουν καλοκαιρινές εξορμήσεις και προσδίδουν μια ανέμελη νότα στην ένδυσή σου.

@limelight_byks

Χειροποίητα κοσμήματα γεμάτα χρώμα και φαντασία που μπορούν να δώσουν στιλ σε κάθε σου εμφάνιση από το πρωί μέχρι το βράδυ και να τονίσουν την παιχιδιάρικη διάθεσή σου. Η γλυκιά Κατερίνα είναι η δημιουργός πίσω από αυτό το account και είναι εδώ για να σου φτιάξει με πολλή αγάπη ό,τι αξεσουάρ και κόσμημα νομίζεις ότι σου ταιριάζει. Κομψότητα και τολμηροί συνδυασμοί χρωμάτων μπορούν να απογειώσουν τις εμφανίσεις σου. **Insta-tip:** Υπέροχα και ιδιαίτερα βραχιόλια, κολιέ και αξεσουάρ με μια εναλλακτική εναλλαγή χρωμάτων και υλικών.

@spiros24

Με ιδιαίτερη γνώση της μόδας και των τάσεων που τη δημιουργούν αυτός ο λογαριασμός είναι εδώ για να προτείνει σύνολα και clean cut αισθητική στον αντρικό πληθυσμό με ιδιαίτερους συνδυασμούς υφασμάτων, σχεδίων και γραμμών. Μια τολμηρή και εναλλακτική προσέγγιση της καθημερινής ένδυσης από το πρωί μέχρι το βράδυ. **Insta-tip:** Selfie λήψεις που σου δίνουν τη δυνατότητα να απολαύσεις την παραμικρή λεπτομέρεια και προοπτική των στιλιστικών συνδυασμών και αξεσουάρ.

HOME mag

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ
BUERGER
KATSOTA
ARCHITECTS

ΑΦΙΕΡΩΜΑ
MY GREEK
SUMMER

I ♥ ATHENS
ΑΘΗΝΑΪΚΗ
ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

Τα ξενοδοχεία-ορόσημο
της πόλης

Craft it

Το μέλλον
του design είναι
χειροποίητο

* ΟΔΗΓΟΣ ΑΓΟΡΑΣ ΑΘΗΝΑ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΤΕΥΧΟΣ
ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ
2014

6 Ψυχές / 6 Μανιφέστα

ECHO TRAIN

Με δύναμη από την Κυψέλη

Ακούς το «Fire» και λες «να μια μπάντα που πρέπει επειγόντως να τη γνωρίσουμε!» Μακράν, το τραγούδι του καλοκαιριού, μακράν ένας άλλος ελληνικός ήχος.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ / ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΘΥΡΗΣ

Επίσημως μετράμε 4 μήνες παρουσίας, ωστόσο το μουσικό μας υλικό μετράει προεργασία 2 ετών. Ren (vocals) και Gregg K (guitars & things) είμαστε τα δυο ιδρυτικά μέλη και συνθετικός πυρήνας των Echo Train. Πλαισιώνουν την μπάντα οι Nikolas Gale (synths & loops) και Dennis Panagiotidis (drums). Θεωρούμε μέλη μας και τους Γιώργο Λαθύρη, Μαρία Γαλάτη, Πάττυ Αλεξιάδη και Χαρά Ζούμα, που η συμβολή τους στο εικαστικό και αισθητικό αποτέλεσμα είναι ανεκτίμητη.

Οι Echo Train είναι η κατάληξη μιας έντονης ανάγκης για ταξίδι μακριά από τον κυνισμό και την ηθική αναισθησία που θέλει να επιβάλει ο σύγχρονος «ρομποτικός» τρόπος σκέψης, γι' αυτό και προσπαθήσαμε να ξεκινήσουμε την αναζήτησή μας μέσα στην τεράστια δεξαμενή του ρομαντισμού και της ψυχεδέλειας της δεκαετίας του '60, που αποτελεί και την κυριότερη αισθητική αναφορά μας. Αν και οι τέσσερις μας ακούμε πολλά και διαφορετικά πράγματα, τελικά συγκλίνουμε σε αρκετούς αγαπημένους δίσκους και καλλιτέχνες. Ενδεικτικά, από άλμπουμ, θα λέγαμε το «Fever Tree» του ομώνυμου συγκροτήματος, το «666» των λατρεμένων Aphrodite's Child και το «The Psychedelic Sound» των 13th Floor Elevators. Έμειναν απέξω, βέβαια, πολλές δισκάρες που μας μαγεύουν! Σε επίπεδο καλλιτεχνών είμαστε όλοι φανατικοί λάτρεις του Ένιο Μορικόνε, του Κιθ Ρίτσαρντς και της ιερής μανιακής ιδιοφυΐας του Τζιμ Μόρισον! Η αφοπλιστική ειρωνεία του Τζακ Νίκολσον, η σοφή μουσικότητα και διδασκαλία του Ραβί Σανκάρ, η πρωτοποριακή εκκεντρικότητα της Κοκό Σανέλ και η χιουμοριστική ιδιοφυΐα του Άλμπερτ Αϊνστάιν συνθέτουν μια πολύ όμορφη σουρεαλιστική προσέγγιση του πώς θα μπορούσαμε να ξοδέσουμε ένα εικοσιτετράωρο σε ένα πολυκατάστημα κουλτούρας.

Με τη Ren συνυπήρχαμε μουσικά και πριν τη δημιουργία των Echo Train. Από την πρώτη στιγμή, που τυχαία βρεθήκαμε στο αγαπημένο μας White Studio στην Κυψέλη πριν 4 χρόνια, καταλάβαμε ότι έχουμε μια πολύ έντονη χημεία στον τρόπο γραφής και σύνθεσης μουσικών εικόνων, πράγμα που στην ουσία ήταν και η πρώτη σπίθα για τη δημιουργία των Echo Train. Έχουμε συνεργαστεί σε παραγωγές και συνθέσεις άλλων καλλιτεχνών, έχουμε τζαμάρει ατελείωτες ώρες στο στούντιο, ακόμα και στον δρόμο μετά από μεθυσμένα ξενύχτια και γενικά οι δημιουργικές μας μοίρες συνέπεσαν με πολύ αβίαστο, σχεδόν καρμικό, τρόπο. Ο Nikolas (Κυψελιώτης επίσης) έχει χαράξει τη δική του δυνατή πορεία στον χώρο της electronica, φίλος και αυτός αρκετά χρόνια πριν τους Echo Train, ενώ ο Dennis ήταν αρκετό να παίξει μία φορά στο White Studio, για να σιγοψιθυρίσουμε στο control room «αυτόν θέλουμε για ντράμερ!» Η Κυψέλη σαν περιοχή έχει από μόνη της μια καλλιτεχνική μυρωδιά και αύρα. Το νιώθεις με μια βόλτα στα στενά της. Δεν είναι τυχαίο ότι σε κάθε τετράγωνο υπάρχει σχεδόν και ένα στούντιο. Στο δικό μου είμαστε δύο, και μάλιστα «αδερφοποιημένα!» Κάνω εγώ (Greggy) το production και το πάω με τα πόδια δίπλα,

σε ένα άλλο στούντιο, για mastering (οποία τύχη)! Δυστυχώς η χώρα μας, αν και διαθέτει ιδιαίτερα ταλαντούχους μουσικούς και εν γένει καλλιτέχνες, δεν φημίζεται για τα ποιοτικά κριτήρια με τα οποία οι «έχοντες» τα ηνία της μουσικής βιομηχανίας προβάλλουν μουσικά πρότυπα. Εδώ και χρόνια υπάρχει μια καθεστηκυία τάξη «μουσικών μανάβηδων» που προσπαθεί να εδραιώσει μια χαμηλής αισθητικής ελληνική μουσική πραγματικότητα και ειλικρινά δεν ξέρω αν αυτό συμβαίνει για λόγους ημιμάθειας και άγνοιας ή είναι ένα οργανωμένο σχέδιο αποβλάκωσης του κόσμου. Δεν είναι τυχαίο ότι όσο πιο πολύ μελετάει και αυτοβελτιώνεται ένας καλλιτέχνης σε αυτή τη χώρα τόσο πιο πολύ τον «ξεβράζει» το σύστημα, και αυτό ίσως γίνεται διότι ένα σάπιο σύστημα πάντα φοβάται και πολεμάει ό,τι το απειλεί.

Στον αντίποδα αυτής της μίζερης μουσικής πραγματικότητας, αρχίζει και διαφαίνεται ένας ήλιος, μακρινός ακόμα, αλλά πολύ ζεστός. Το βλέπω συνέχεια στο White Studio, κάτι καλό αρχίζει να έρχεται, παρά τις δυσκολίες και τα στεγανά που αντιμετωπίζουμε. Κάπου εκεί νομίζω ότι ανήκουμε και εμείς. Στους μουσικούς που θέλουν, όσο ουτοπικό και αν ακούγεται, να σπάσουν αυτό το τείχος της μουσικής «κατάθλιψης» και μονομανίας και να δημιουργήσουν μια νέα σκηνή με ήχο πιο ρομαντικό και ελεύθερο. Αυτή η προσπάθεια εκπορεύεται κυρίως από το πιο alternative «χωριό», αλλά έχει αρκετή δύναμη σε σχέση με παλιά και πιο πολλή εξωστρέφεια. Ειδικά στον χώρο της πιο ψυχεδελικής pop νέες μπάντες, όπως οι Whereswilder, Cyanna Mercury, Egg Hell, Man from Managra και πολλοί άλλοι, δείχνουν ότι η garage/psychedelia έχει πια σοβαρό πεδίο έκφρασης. Αγαπάμε επίσης πολύ Dusk, Esterina και Rena Rasouli, κυρίως για την οικειότητα με την οποία μπορούμε να συνυπάρχουμε μουσικά.

Οι μεγάλες, ψυχρές και ακαλαίσθητες δισκογραφικές εταιρίες, τα κατευθυνόμενα playlist των ραδιοφώνων, ο Τύπος και η τηλεόραση που ελέγχονται από συγκεκριμένα συμφέροντα που θέλουν να τρομοκρατούν την ελεύθερη βούληση και έκφραση και ο χοντροκομμένος τρόπος με τον οποίο αρκετά, κυρίως μεγάλα, μαγαζιά αντιμετωπίζουν τη μουσική και τους καλλιτέχνες έχουν μειώσει πολύ τις ευκαιρίες που μπορεί να έχει μουσικός και κοινό στη μέθεξη που πρέπει να δημιουργεί η τέχνη. Εμείς όμως πιστεύουμε και στην άλλη όψη του νομίσματος. Υπάρχουν μικρές ανεξάρτητες δισκογραφικές εταιρίες, όπως και η The Sound of Everything, στην οποία έχουμε τη χαρά και την τύχη να ανήκουμε, που βοηθούν επί της ουσίας τις νέες προσπάθειες. Υπάρχουν ραδιοφωνικοί παραγωγοί και σταθμοί, έντυπα και μέσα, μικροί χώροι που υποστηρίζουν εμπράκτως τη νέα σκηνή. Και υπάρχει και το ίντερνετ. Όπως και οι περισσότεροι καλλιτέχνες της γενιάς μας, κάνουμε πολλά και διαφορετικά πράγματα για να βιοποριστούμε, αλλά αυτό δεν μας πτοεί. Ο σκοπός ήταν και παραμένει ένας και είναι σχεδόν υπαρξιακός: να μπορείς να εκφράζεσαι, να μοιράζεσαι και να ονειρεύεσαι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΡΙΓΩΝΗΣ

Πολύ ξύλο!

Παιδί επιπλοποιού, από τη Θεσσαλονίκη. Σπουδές αρχιτεκτονικής στο γαλλόφωνο πανεπιστήμιο αρχιτεκτονικής ISACF-La Cambre Architecture στις Βρυξέλλες, κι επιστροφή. Δουλεύει χειροποίητα το ξύλο και του δίνει ό,τι μορφή θέλεις: interior design, μόδα, τεχνολογία. Θαυμασμός!

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΒΑΓΙΑ ΜΑΤΖΑΡΟΓΛΟΥ

Το ξύλο ήταν πάντα ένα αγαπητό υλικό για μένα, από τα παιδικά μου χρόνια: θυμάμαι να παίζω στο εργαστήριο επιπλοποιίας του πατέρα μου κατασκευάζοντας φυσοκάλαμα και ινδιάνικες τέντες. Η αγάπη αυτή για το ξύλο με συνόδεψε και σε όλη τη διάρκεια των σπουδών αρχιτεκτονικής στις Βρυξέλλες, όπου, ενώ η ηλεκτρονική μακέτα ήταν στη μόδα, οι ξύλινες έκλεβαν πάντα τις εντυπώσεις. Σήμερα, στον χώρο του σύγχρονου αντικειμένου, το ξύλο αναδεικνύεται και πάλι μέσα από την «παραδοσιακή» του αύρα και υφή, κάνοντας αναφορά, πολλές φορές, σε αυτό το συναισθηματικό παρελθόν που έζησα και ο ίδιος.

Η προμήθεια του υλικού, πέραν της συμβατικής αγοράς, γίνεται πολλές φορές και μέσω μιας πολυσυλλεκτικής διάθεσης που δεν αφήνει τίποτα να πάει χαμένο. Κυρίως στην υλοποίηση κάποιας ιδέας, το να έχεις πάσης φύσεως υλικά στην άμεση διάθεσή σου είναι, για μένα, ένας δημιουργικός πλούτος. Πολλές φορές το αντικείμενο φτάνει να είναι τελικά αποτέλεσμα του διαθέσιμου υλικού. Η χρήση του, ή η λειτουργικότητά του, πολλές φορές γίνεται δευτερεύουσα, μετά την υλοποίηση του ίδιου του αντικειμένου. Αντίθετα με τη σύγχρονη επιταγή της εξειδί-

κευσης, η πολύπλευρη αναζήτηση είναι και η πιο ικανοποιητική. Η κατασκευή ήταν πάντα για μένα ένας τρόπος απελευθέρωσης από την εμμονή που μπορεί να γίνει μία ιδέα για έναν χώρο, ένα αντικείμενο ή ένα έπιπλο. Η σελίδα στο facebook είναι μια προσπάθεια να συγκεντρώσω τα λιγότερο συμβατικά αντικείμενα και έπιπλα που κατασκεύασα τα τελευταία χρόνια, με τελευταία προσθήκη μία σειρά από ξύλινα γυναικεία τσαντάκια και προθήκες για tablet. Είναι εμπνευσμένα από το λεξιλόγιο της νεοκλασικής και μοντέρνας επιπλοποιίας, ένας συνδυασμός αντικειμένου, αξεσουάρ και επίπλου.

Η επιλογή του χειροποίητου είναι, για μένα, άμεσα συνδεδεμένη με τη μυρωδιά του ξύλου και τους ήχους των μηχανημάτων από τα παιδικά ακόμα μου χρόνια. Ο σχεδιασμός είναι μόνο ένα πολύ μικρό μέρος της εκκόλαψης ενός αντικειμένου, και η κατασκευή του ολοκληρώνει τη σύλληψή του. Σε γενικές γραμμές, προσπαθώ να έχω τον έλεγχο της κατασκευής, στην οποία συμμετέχω προσωπικά σε όλα της τα στάδια. Είναι κάτι που αγαπώ και δεν εγκαταλείπω.

Εμπνέομαι από ό,τι με κάνει να σκέπτομαι τρόπους να βελτιώσω τον εαυτό μου, τις σχέσεις με τους ανθρώπους γύρω μου, τη δου-

λειά μου και, φυσικά, την ποιότητα ζωής που αυτή προσφέρει. Δεν υπάρχει για μένα δραστηριότητα που να μη συνοδεύεται, κάτω από τις κατάλληλες συνθήκες, από καινούργιες δημιουργικές «εμμονές».

Η πρακτικότητα συνοδεύει τα αντικείμενα που φτιάχνω στον βαθμό που επιτρέπει να χρησιμοποιηθούν άνετα και εύκολα. Για τις ξύλινες τσάντες μπορώ να πω πως είναι τόσο εύχρηστες όσο ένα γραφειάκι, ένας μπουφές ή μια τραπεζαρία. Σχεδιάστηκαν σαν ένα έπιπλο σε μικρογραφία που θα «φορευθεί» σαν αξεσουάρ. Εκεί βρίσκεται το δημιουργικό ενδιαφέρον για μένα και η ελκυστική ιδιαιτερότητα αυτού του αντικειμένου.

Στην παρούσα στιγμή μπορεί να προμηθευτεί κανείς τις δημιουργίες μου μόνο κατά παραγγελία από τη σελίδα στο facebook. Σε ένα άμεσο μέλλον θα βρεθούν στις βιτρίνες επιλεγμένων καταστημάτων στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, με ένα βλέμμα επίσης στραμμένο και στο εξωτερικό. Σε γενικές γραμμές, προσπαθώ να κρατήσω τα αντικείμενα που σχεδιάζω και κατασκευάζω σε ένα κόστος προσιτό αλλά και τόσο υψηλό, ώστε να τονιστεί η ιδιαιτερότητά τους. Εξάλλου, όπως αναφέρεται στον βιοτεχνικό κόσμο, κερδίζει πάντα αυτός που αγοράζει!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΝΤΟΥΛΑ

Wear Sunshine

Φόρα τον ήλιο. Είναι μοντέλο, είναι ηθοποιός, ετοιμάζεται να φύγει για την Αμερική και εκτονώνεται παίζοντας με τους πολλαπλούς εαυτούς της στο wearsunshine.com.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΑΤΟΥ / ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΔΑΡΑΣ

Η μόδα παίζει πρωταρχικό ρόλο στη ζωή μου. Οτιδήποτε κι αν κάνω, είτε πάω στη δουλειά μου και το σούπερ-μάρκετ είτε για καφέ, φροντίζω να είμαι ωραία ντυμένη. Η μητέρα μου το λέει ωραία: «Όταν πηγαίναμε στα μαγαζιά, η Αναστασία διάλεγε μόνη της. Σε πολύ μικρή ηλικία, όταν τα παιδάκια δεν το κάνουν αυτό. Βγάζαμε φωτογραφίες και πόζαρε...». Από μικρή ηλικία φαίνονται αυτά τα πράγματα. Σου αρέσει να ποζάρεις, να ντύνεται, να δείχνεις.

Οι fashion bloggers έχουν μεγάλη επιρροή στη μόδα. Βέβαια, αυτό που θέλω να κάνω εγώ δεν είναι καθαρά fashion blogging. Το ονομάζω «fashion art-blog», γιατί θέλω να περιλαμβάνει κι άλλα πράγματα πέρα από μόδα, outfits και ενδυματολογικές επιλογές. Φυσικά, πάντα με τη μόδα σε κύριο ρόλο.

Όλος ο κόσμος κάνει fashion, χωρίς να το αντιλαμβάνεται. Πριν βγει για τον καφέ, το ποτό ή τη δουλειά του, πριν πάει σινεμά, θα σκεφτεί τι θα φορέσει. Θα πει «θέλω να είμαι μοδάτος», βγάζει φωτογραφίες, τις ανεβάζει στο Instagram, στο facebook... Εγώ έκανα ένα fashion blog. Θέλω να δείξω σχεδιαστές, μέρη ωραία που δεν τα ξέρει

κάποιοι. Θέλω το blog να είναι διασκεδαστικό, αλλά και να παρακινήσει τον κόσμο να ασχοληθεί πιο πολύ με τη μόδα, ίσως και να ακολουθήσει τις στιλιστικές μου επιλογές.

Προς το παρόν για εμένα υπάρχουν μόνο έξοδα. Αλλά στην πορεία υπάρχουν τρόποι για έσοδα μέσω διαφημίσεων ή συνεργασιών. Ένα blog μπορεί απλώς να σου δώσει αναγνωρισιμότητα, να προωθήσεις μέσα από αυτό τη δουλειά σου. Εγώ το βλέπω σαν χόμπι, αν και επειδή είναι δημιουργημά μου το κάνω με αγάπη και με επαγγελματισμό. Εκτονώνομαι, το γουστάρω, περνάω καλά. Μπορείς να κερδίσεις πολλά από το fashion blogging, πέρα από χρήματα.

Αγαπημένοι μου σχεδιαστές είναι οι Riccardo Tisci για τον οίκο Givenchy, Alexander Wang, Μαίρη Κατράντζου. Όριο στη μόδα δεν υπάρχει. Η μόδα είναι τέχνη, άρα και γυμνά μοντέλα, και ό,τι άλλο εξυπηρετεί μια ιδέα.

Από 11 χρονών παίζω σε θεατρικές παραστάσεις. Με είχε δει ένας σκηνοθέτης του Κρατικού, μου ζήτησε να κάνω ένα αυτοσχεδιασμό, του άρεσε πάρα πολύ. Με δέχτηκαν σαν ξεχωριστό ταλέντο. Επειδή δεν είχαν παιδική σκηνή, παρακολουθούσα όλα τα τμήματα, αρχαρίων και

προχωρημένων, τις πρόβες, έπαιζα και στις παραστάσεις. Μεγάλωσα μέσα στο θέατρο. Τελείωνα το σχολείο μου και πήγαινα κατευθείαν στο θέατρο. Έπαιρνα και τα βιβλία μου για να κάνω τα μαθήματά μου εκεί. Και κάθε βράδυ κλειδωνόμουν στο δωμάτιό μου και φώναζα «θέλω να πάω στο Actors Studio, στην Αμερική». Και η μητέρα μου απορούσε. «Πώς ξέρει το παιδί μου το Actors Studio;» Συνεργάζομαι πια με ένα μεγάλο πρακτορείο στην Αμερική, το καλοκαίρι θα πάω εκεί για να υπογράψω συμβόλαιο και να εργαστώ. Ήδη έχω κάνει κάποιες auditions και χαίρομαι πάρα πολύ, επειδή τον κυνήγησα αυτόν τον στόχο. Κάποτε αποφάσισα ότι πρέπει να παλέψω για το όνειρό μου, οπότε απομονώθηκα από τους πάντες και τα πάντα. Μοναδική μου επαφή, ένας πολύ καλός φίλος που είναι σκηνοθέτης και μόνταρε τις auditions που έστειλα στην Αμερική. Όσοπου τα πράγματα άρχισαν να παίρνουν τον δρόμο τους και να φαίνονται κάποιες προοπτικές. Το μόνο που επιθυμώ είναι να δουλεύω για να πετύχω αυτό που θέλω. Ζω για τη στιγμή που θα πω «τα κατάφερα».

wearsunshine.com

Γιώργος Μαραζιώτης

Μια νύχτα στον κόσμο

«Παλιότερα συστηνόμουν ως “εικονογράφος”. Πλέον προτιμώ το “ζωγράφος”, αν και ακόμα δεν έχω συνηθίσει τη βαρύτητα της έννοιας, της ιδιότητας αλλά και την ευθύνη που κουβαλά. Δεν ξέρω αν θα το συνηθίσω ποτέ - ίσως να μη χρειάζεται τελικά! Ζωγραφίζω, κάνω εγκαταστάσεις, τα τελευταία χρόνια ασχολούμαι και με τη σκηνογραφία για το θέατρο. Είμαι τριάντα χρονών».

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΛΑΚΩΝΑΣ

Μαραζιώτης 13

Η τελευταία μου έκθεση, με τίτλο «Night Of The World», παρουσιάστηκε και στη Νέα Υόρκη. Πραγματεύεται την κενότητα της ύπαρξης, τη συνειδητοποίηση των ορίων, τον ίδιο τον άνθρωπο, τη ματαιότητα που μας περιβάλλει. Τονίζοντας αυτή τη ματαιότητα, θέλω να την υπερβώ και να «περάσω» στο θετικό της κατάσταση, να σπρώξω τόσο πολύ τα όρια, δείχνοντας και φωνάζοντας για τα αρνητικά, με την ελπίδα πως κάποια στιγμή θα οδηγηθούμε στην αλήθεια. Ίσως ο καθένας στη δική του. Από την άλλη, σκέφτομαι πολλές φορές λόγω της δύναμης της ματαιότητας, να μην κάνω κάτι, τέχνη, για παράδειγμα. Αλλά και αυτό είναι μια πράξη τελικά!

Δεν θεωρώ πως η τέχνη σώζει. Κι αυτό όχι γιατί θέλω να μειώσω τη δύναμή της, αλλά, γιατί, πολύ απλά, δεν θεωρώ πως κάτι διαρκεί για πάντα. Τί είναι το «για πάντα», άλλωστε; Η τέχνη δεν χρειάζεται να μας σώζει. Τη χρειαζόμαστε για να μας κάνει πιο ευαίσθητους, ανεκτικούς, ειλικρινείς με τους εαυτούς μας, πολλές φορές και καλύτερους. Μπορεί να ανασύρει μνήμες, να πείσει τα όριά μας και τελικά, αν φυσικά της ανοιχτούμε, να μας

πάει ένα βήμα παραπέρα. Δεν γνωρίζω ποια είναι η «σωτηρία». Πάντως, δεν νομίζω πως είναι ο έρωτας, όπως υποστηρίζουν μερικοί. Η απολυτότητα του έρωτα με φοβίζει λίγο, άλλωστε έχει ημερομηνία λήξης.

Θα έλεγα ψέματα, αν ισχυριζόμουν πως απευθύνομαι σε όλο τον κόσμο. Ξέρω πολύ καλά πως τα θέματα με τα οποία καταπιάνομαι δεν αγγίζουν τους πολλούς. Αυτό είναι το ωραίο με τις εικαστικές τέχνες. Υπάρχουν τόσοι καλλιτέχνες, που ο κάθε άνθρωπος μπορεί να βρει κάτι διαφορετικό σε κάποιον που να τον συγκινήσει. Η θρησκεία, σαν φιλοσοφία και τρόπος σκέψης, ή η λαγνεία, που συνδέεται άμεσα με τα παραπάνω, ανέκαθεν με απασχολούσαν και έτσι αποτέλεσαν υλικό για την προηγούμενη έκθεσή μου με τίτλο «O, Lord!». Περιελάμβανε πορτρέτα αγίων και παραστάσεις από τη ζωή του Χριστού, πραγματοποιήθηκε σε Λονδίνο και Αθήνα. Μετά το 2011 άρχισε να με απασχολεί, εκτός των άλλων, η έννοια του χρόνου και τα όρια των υλικών σε συνδυασμό με τον χρόνο. Όπως επίσης, τα όρια του θεατή απέναντι στα υλικά. Αυτό εκφράστηκε μέσω των εγκαταστάσεων και των μεταξοτυπιών στην τελευταία

μου ατομική έκθεση «Night Of The World», σε επιμέλεια Σωτήρη Μπαχτσετζή. Ξεκινώ να ζωγραφίζω για εμένα. Η ανάγκη της επικοινωνίας αλλά και η πληρότητα που αισθάνομαι όταν αυτή κατορθώνεται είναι τόσο μεγάλες, που από κάποιο στάδιο και μετά θα σκεφτώ τον τρίτο, τον θεατή. Έτσι, δημιουργείται η «ευθύνη» που συνδέεται άμεσα με τη σοβαρότητα και την αφοσίωση με τις οποίες αντιμετωπίζουμε την τέχνη, άρα και τους άλλους.

Στο θέατρο, από τη στιγμή που αναλαμβάνω τον σχεδιασμό και το στήσιμο ενός σκηνικού ξεχνώ ότι είμαι μόνος. Αυτός είναι άλλωστε και ένας από τους λόγους που ασχολούμαι με το θέατρο. (Η μοναξιά του ζωγράφου είναι πολλές φορές αφόρητη) Το σκηνικό πρέπει να εξυπηρετεί την παράσταση και όχι να ξεχωρίζει ως έργο τέχνης. Ο διάλογος με τον σκηνοθέτη, τους ηθοποιούς, τον φωτιστή και όσους συνεργάζονται σε μια παράσταση είναι μαγικός. Η ευθύνη αυξάνεται, το ίδιο και το ρίσκο πολλές φορές. Αυτά όμως δεν είναι που, αν τα αντιμετωπίσουμε με σοβαρότητα, μας οδηγούν στην «ελευθερία»;

The Greek Foundation

Έξω καρδιά!

Μια πλατφόρμα με στόχο να αναδείξει τους έλληνες δημιουργούς και να διασπείρει τη δουλειά τους καταρρίπτοντας στερεοτυπικές αφηγήσεις για την Ελλάδα. Ο ιδρυτής του και αντιπρόεδρος της αλυσίδας πολιτισμού ΙΑΝΟΣ Κωστής Καρατζάς εξηγεί γιατί έτσι και γιατί τώρα.

Η Ελλάδα έχει απασχολήσει πολύ τη διεθνή επικαιρότητα τα τελευταία χρόνια, με αφορμή την προσπάθεια εξόδου της από τη συνεχιζόμενη οικονομική και κοινωνική κρίση. Η κατά κύριο λόγο αρνητική δημοσιότητα έχει επηρεάσει συνολικά την εικόνα της, βαθύνοντας ακόμα περισσότερο το χάσμα της με τον υπόλοιπο κόσμο. Ταυτόχρονα όμως, και στη σκιά των οικονομικών και πολιτικών εξελίξεων, η ελληνική πολιτιστική παραγωγή ανθίζει ζητώντας -και αξίζοντας- την προσοχή όλων μας.

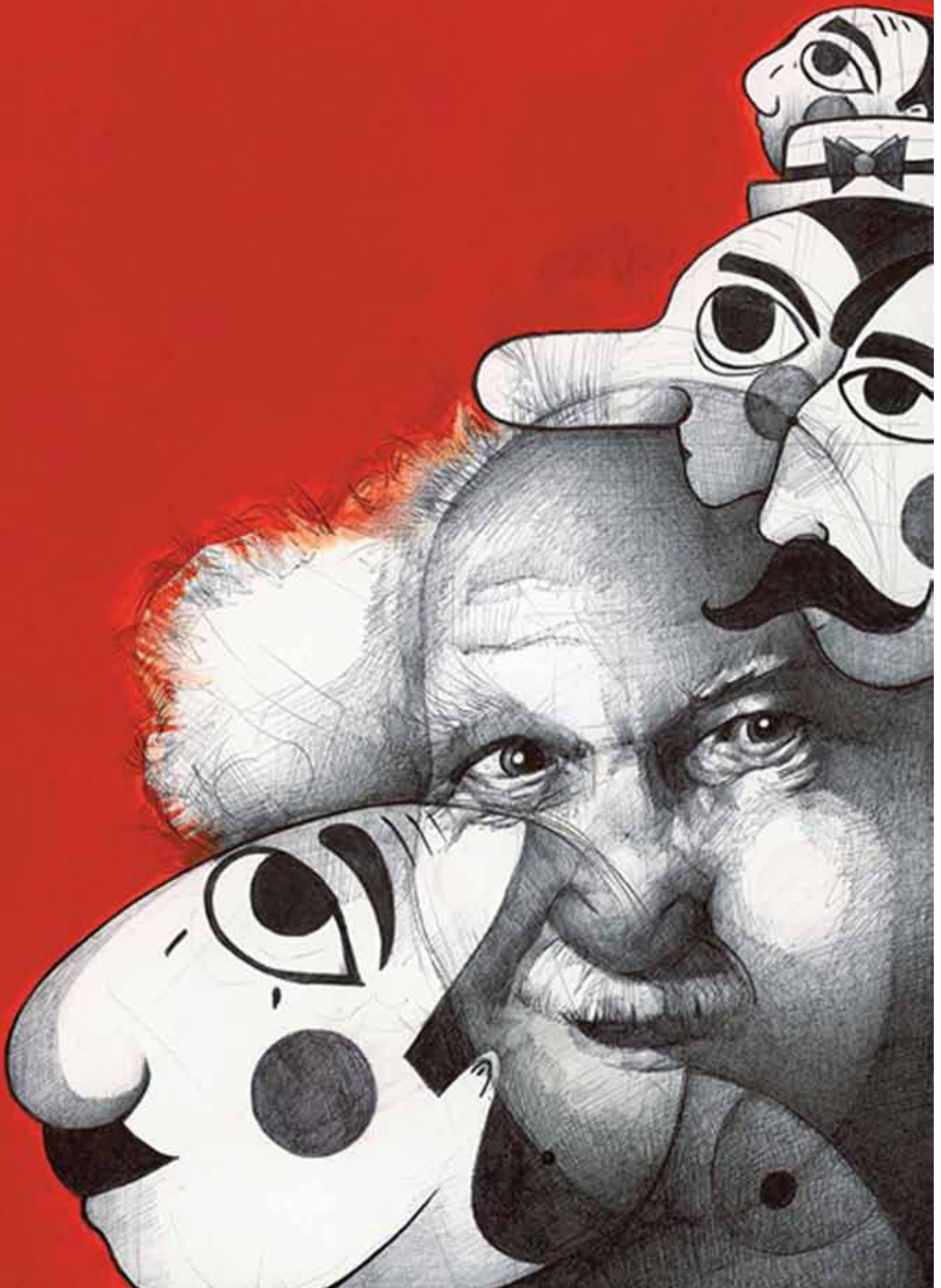
Το Greek Foundation είναι ένας οργανισμός που δημιουργήθηκε στις αρχές του 2014 και στοχεύει στην προβολή και διάδοση του ελληνικού πολιτισμού διεθνώς, προσπαθώντας να καλύψει αυτό ακριβώς το κενό. Είναι μια συλλογική προσπάθεια από ανθρώπους που αγαπούν και συνδέονται με τον πολιτισμό, διάσπαρτους σε όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου. Λειτουργεί ως πλατφόρμα, προβάλλοντας τη σύγχρονη πολιτιστική παραγωγή με τη χρήση κάθε εκφραστικού μέσου, συνδέοντας τους δημιουργούς με τον υπόλοιπο κόσμο και προσφέροντας νέες, διαφορετικές οπτικές. Σκοπός του είναι, μέσα από το σύνολο των δραστηριοτήτων του, να διερευνήσει και να επαναπροσδιορίσει την ελληνικότητα των πραγμάτων και ταυτόχρονα να λειτουργήσει ως ένας παγκόσμιος προορισμός για τον σύγχρονο ελληνικό πολιτισμό. Πριν από λίγες εβδομάδες βγήκε στον αέρα το website μας (www.thegreekfoundation.com), το οποίο -όπως και το σύνολο της ταυτότητας του Greek Foundation- έχει σχεδιαστεί από το πολυβραβευμένο δημιουργικό γραφείο Beetroot. Σε αυτό παρουσιάζονται τα κορυφαία έργα της σύγχρονης πολιτιστικής παραγωγής από ένα ευρύ φάσμα πεδίων, που περιλαμβάνει από τέχνη και αρχιτεκτονική μέχρι γαστρονομία και μόδα. Συμμετέχουν βραβευμένοι designers και αρχιτεκτονικά γραφεία, φωτογράφοι, διεθνώς κατα-

ξιωμένοι fashion designers, μοναδικοί εικαστικοί καλλιτέχνες αλλά και πολλοί νέοι και ανερχόμενοι δημιουργοί. Η συνεχώς αυξανόμενη λίστα περιλαμβάνει ήδη τους: Beetroot, Nikiforidis-Cuomo, Michael Anastassiades, CtrlZak, Sophia Kokosalaki, Mary Katrantzou, Yiorgis Yerolimpos, Funky Gourmet, Kalos&Klio, Cleon Peterson, Kostis Georgiou, MNP Design, Tense Architecture, Yiorgos Kordakis, Maria Mitzali, Ergon, Mousegraphics, StudioLav, Kokkinou-Kourkoulas, Kois Architecture, Athanasios Babalis, Afroditi Krassa, Mab Architects, Designers United, Bill Gekas, και πολλούς άλλους.

Το Greek Foundation όμως δεν αφορά μόνο καταξιωμένους δημιουργούς. Έχει τη λογική της ανοιχτής πλατφόρμας, στην οποία μπορεί ο καθένας να στείλει το project του για να δημοσιευθεί. Αυτός ήταν εξαρχής κι ένας από τους βασικούς μας στόχους: να δώσουμε βήμα στους νέους δημιουργούς, ώστε να προβάλουν τη δουλειά τους σε όλο τον κόσμο, μιας και ο προσανατολισμός του Greek Foundation είναι καθαρά εξωστρεφής. Περισσότερες πληροφορίες αλλά και οδηγίες για να στείλει κάποιος το project του μπορεί να βρει στο: www.thegreekfoundation.com/submit-your-project.

Συμπληρώνοντας την πρώτη φάση των δραστηριοτήτων μας, θα ξεκινήσουμε μια σειρά διεθνών events στο τέλος του χρόνου. Η αρχή θα γίνει από το Λονδίνο, όπου θα φιλοξενηθεί μια έκθεση αρχιτεκτονικής, η οποία στη συνέχεια θα ταξιδέψει ανά τον κόσμο προβάλλοντας τα καλύτερα projects σύγχρονης ελληνικής αρχιτεκτονικής. Αργότερα, θα ακολουθήσουν περισσότερα events, όπως συναυλίες, εκθέσεις, pop-up shops, εκδόσεις, παραγωγές, και πολλά άλλα. Γιατί όπως λέει και η καμπάνια μας: Greek is Chic!

thegreekfoundation.com

Panos Labrianidis

Hara Katsiki

An underwater photograph of a person wearing a white, flowing dress. The person is positioned in the upper right quadrant, with their head and shoulders visible near the water's surface. The dress is billowing and draped around them, creating a sense of movement. The water is a deep, clear blue, and light rays are visible filtering through from above. The overall mood is serene and ethereal.

BLUE IS THE WARMEST COLOUR

Φωτογραφία: Τάσος Βρεττός

Styling: Κατερίνα Μανωλαράκη, Χρήστος Καλλιάρéκος, www.dfinestyling.com

Make up: Αχιλλέας Χαρίτος Model: Rene (Ace models)

Φόρεμα, Stelios Koudounaris. Κολιέ, Boudoir.

Φόρεμα, Vassilis Thom, www.dfinestyling.com

Φούστα φορεμένη ως φόρεμα, Vassilis Thom, www.dfinestyling.com

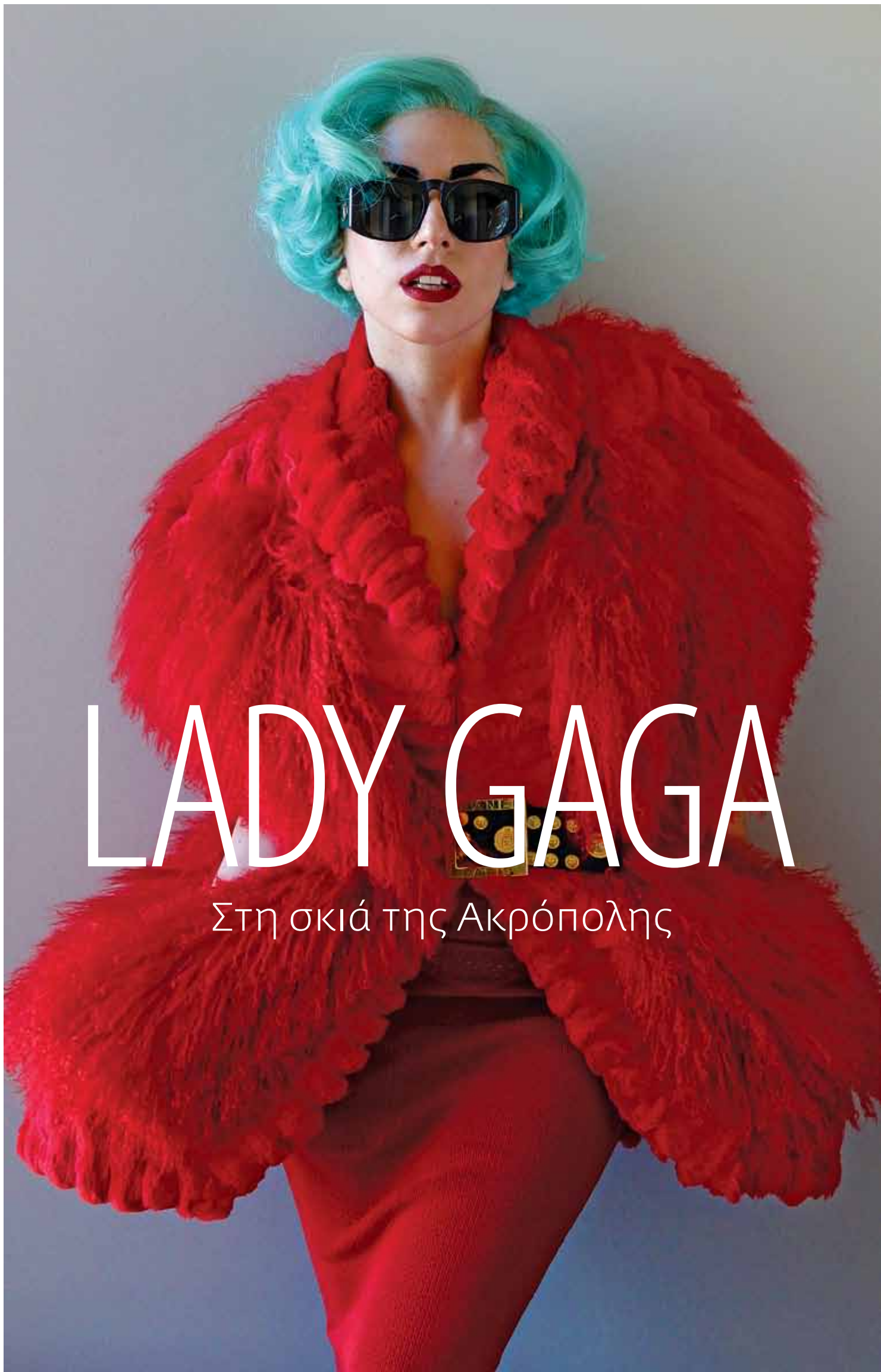
Μαγικό Contoes, www.dfinestyling.com. Κολλίε, Boudoir.

Πουκάμισο, Derpouli. Παντελόνι D-fine by Contoes, www.dfinestyling.com.

Πουκάμισο, Derpouli. Δαχτυλίδια, Boudoir.

LADY GAGA

Στη σκιά της Ακρόπολης

Λίγο πριν την εμφάνισή της στην Αθήνα, στοχαζόμαστε πάνω στη φήμη και το φαινόμενο, τη μουσική, τη ζωή, την τέχνη, τα όρια και τους ευαίσθητους αλγόριθμους που ορίζουν την ποπ κουλτούρα των καιρών.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Τραγουδίστρια, μουσικός, στιχουργός, παραγωγός, χορεύτρια, ακτιβίστρια, σχεδιάστρια μόδας, ηθοποιός, φιλάνθρωπος, επιχειρηματίας, διαπλανητικό celebrity, ψώνιο, σκύλα, μπέρδεμα! Ανάμεσα στα προσδιοριστικά λήμματα της Βικιπαιδεία, τον αχό των social media και την πραγματική ζωή σχετικά με την καλλιτεχνική αξία, τη δύναμη, τη saga και όλα όσα συνηγορούν για να της προσδώσουν την ιδιότητα του φαινομένου, το gap είναι τεράστιο. Τη λατρεύεις ή τη μισείς, την αποδέχεσαι θετικά ή στρατεύεσαι μαζί με την παγκόσμια ταξιαρχία του φθόνου που την αποδομεί και την υποσκάπτει!

Καθόλου άσχημα για τη Νεοϋορκέζα που ξεμύτισε το 2008 με το άλμπουμ «Fame» υποδουμένη τον εαυτό της, όπως επαίρεται στις πρώτες συνεντεύξεις της. Αμφισεξουαλική, dance devoted, εξτρίμ ενδυματολογική αντίληψη για τη σκηνή αλλά και την καθημερινότητα, με σημειολογία ένδυσης που παρέπεμπε στον Άλιεν Μπούι των early 70s αλλά και τη σικ κουρελαρία της Μαντόνα στα 80s. Ποιος εαυτός δηλαδή, όταν με το καλημέρα όλα βοούν πως, αν οι pop culture ειδήμονες σε ακτινογραφήσουν λεπτομερειακά, θα θρυμματιστείς στις αναφορές που τόσο απροκάλυπτα κοπιάρεις!

Όμως αυτό που τελικά μέτρησε το 2008, αυτό που έκανε τη διαφορά, αυτό που την εκτόξευσε, αλλά και εξαιτίας του οποίου όχι απλώς συγχωρέθηκε για τις «μικροκλοπές» της, ήταν το περιεχόμενο της μουσικής της. Κι εδώ κανένας δεν είχε να της προσάψει κατηγορίες. Κατέχοντας πιάνο από τα 4 της χρόνια, με αποτέλεσμα στα 15 της να δαμάζει τα πλήκτρα και τις δυνατότητες όλης της synth τεχνολογίας, γράφοντας στίχους εξομολογητικούς που δεν ήταν ασκήσεις ύφους, αλλά βιωματικές αφηγήσεις από τη ζωή στο ρωμαιοκαθολικό σχολείο όπου φοίτησε, την 5η Λεωφόρο όπου σουλάτσερνε τη μέρα σκανάροντας σινιέ βιτρίνες, αλλά και τις ιδρωμένες, αθλητικές, σεξοδιατροφικές νύχτες που τις ξοδεύει σε αλητείες στο Bowery και το Meat Market, η Gaga σκόραρε τρίποντο.

Αλανιάρια λευκή σε μια χιπχοποκρατούμενη βιομηχανία, σέξι beated δημιουργός που

τόλμησε να αμφισβητήσει την κυριαρχία του πρωτομάστορα Jay-Z και της Beyoncé! Κοινώς και σε ελεύθερη μετάφραση, «και οι λευκές μπορούν να πηδήξουν!» Και να γλεντήσουν, να γκαρίξουν, να ραπάρουν, να λικνιστούν, να διονυσιαστούν, να ποζάρουν, να τραβήξουν την προσοχή! Λογικό να εκτοξευθεί σαν πύραυλος με το ντεμπούτο της. Η Μαντόνα, πολύ μεγάλη πλέον για να της αντισταθεί, στο βάθος του πλάνου ο Άντι Γουόρχολ και οι αναφορές στο Factory, η «Vogue» και οι αγαπημένοι της σχεδιαστές είδαν μια χρυσή ευκαιρία για να πουλήσουν μποέμικο σικ, τι τα θες; Όλοι την περίμεναν. Μαζί, φυσικά, με τον λαό της. Γιατί τα εικοσάχρονα ούρλιαξαν δυνατά. Ο πυρήνας της, οι έφηβοι, αυτοί που δεν είχαν γεννηθεί τότε που οι Queen τραγουδούσαν το «Radio Ga Ga» -από αυτό το τραγούδι δανείστηκε το όνομά της- στρέιτ και από «απέναντι», τρελαμένοι με τη μόδα, την κατανάλωση, την τεχνολογία, το προβοκάρισμα και το ασύστολο της παρουσίας της, την έχτισαν θέα τους: 15 εκατομμύρια πωλήσεις, καλά κέρδη, καλή καριέρα!

Το 2011, ο δεύτερος δίσκος της, «Born This Way», είναι σαν να ξαφρίζει ξωκλήσι: 2,5 εκατομμύρια πωλήσεις την πρώτη εβδομάδα κυκλοφορίας του στην Αμερική, καλά κέρδη, καλή καριέρα. Έχουν μεσολαβήσει οι κολεγίες της με την Beyoncé, ένα βραβείο Γκράμι, τα σινγκλ «Paparazzi», «Bad Romance» και «Alejandro», με τα στιλιζαρισμένα, άρτια βιντεοκλίπ, και φυσικά η βάπτισή της σε πρωθιέρεια της φυλής των Little Monsters, όπως ονομάστηκαν οι φανατικοί της.

Αλάνθαστη μουσικά, όπου πίσω από το τέκνο μπιτ της κρύβει μετρονομημένα ψήγματα ροκ κιθάρας, ραπ περάσματα αλλά και στα όρια της fuzztion jazz ενορχηστρώσεις, η Gaga σφυροκοπάει τα ράδια και τις πίστες όλου του κόσμου. Σκοράρει εκατοντάδες εξώφυλλα μείνστριμ και προχώ εντύπων, αφού το εύπλαστο λουκ της, η διφορούμενη σεξουαλικότητα και η ροπή της προς το εξτρίμ είναι το όνειρο κάθε στιλίστα και κάθε διευθυντή, και φροντίζει ανά τακτά χρονικά διαστήματα να τροφοδοτεί το twitter με τις «γκαγκανιές» της! Καυτά φιλιά, εμφανίσεις

ενδεδυμένη με σπαλομπριζόλες, βόλτες στον δρόμο γυμνόστηθη, just because, ακτιβιστικές τοποθετήσεις επί θεμάτων που εγγυώνται μόνιμη των μίντια προσοχή: σχολική βία, gay parades, οικογενειακές διαταραχές, κοινωνική αποδοχή των διαφορετικών, αλληλεγγύη σε κάθε είδους μειονότητα. Της ξέφυγε η Καρέτα-Καρέτα, αλλά ίσως μετά την ελληνική της συναυλία και αφού ενημερωθεί για το θέμα να το εντάξει στην protest list της.

Στα μέρη μας τη φέρνει ο τρίτος της δίσκος, «Artrop». Μουσικά κινείται στο γνώριμο πλαίσιο: κουνηθείτε! Αγάπη, σεξ, φεμινισμός, αναφορές στην ελληνική και ρωμαϊκή μυθολογία, ως προς τη στιχουργική θεματολογία, και μια πολύκροτη συνεργασία. Η εννοιολογική performer Μαρίνα Αμπράμοβιτς της διδάσκει τρόπους αναπνοής και στάσης, δανείζοντάς της την καλλιτεχνική της αίγλη, προκειμένου να πάψει να αμφισβητείται από τους «σοβαρούς» κριτικούς. Ίσως βέβαια να υπάρχει και μια δόση μεγαλομανίας από την πλευρά της, προκειμένου η ποπ της να απαλλαγεί από το εφήμερο και να αγγίξει το «διάρκες» ως προς τον χρόνο έργο. Αυτό που το μεταμορφώνει και σε έργο τέχνης.

Κάπου εδώ, μετά τον Μπούι, τη Μαντόνα, τον Γουόρχολ και τους Queen, μπαίνει στο παιχνίδι και η Björk με τον δίσκο «Biophilia», που προσφάτως εντάχθηκε μαζί με όλες τις εφαρμογές του στη συλλογή του μουσείου MoMa. Ίσως αυτός να είναι ο καινούργιος στόχος της Στεφανίας-Τζοάνας-Αντζελίνας Germanotta, όπως είναι το πραγματικό της όνομα. Που θα παιανίσει ζωντανά στις 19 Σεπτεμβρίου στην Αθήνα.

Ένα artgrave event, αφού η ίδια, έχοντας πάρει πλέον διαστάσεις υπερφυσικού φαινομένου, επιθυμεί να ενώσει τη μουσική, το πάρτι, τη μόδα και την τέχνη εις... σάρκαν μία! Τεράστιο ρίσκο, με την Ακρόπολη να δεσπόζει ως το απόλυτο έργο τέχνης. Γιατί πάντα κάποιος ή κάτι θα υπάρχει, πέρα από τους διθυράμβους των οπαδών και των media, των προσωπικών στόχων και των επιθυμιών, που θα θέτει το μέτρο και τον τόνο, θα ορίζει το ίσο και την πραγματική αξία!

Μολος on the beach: Το κρατάει αληθινό!

ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

Everybody say yeeeeeahhh

Τεράστια γη και θάλασσα χαράς, μα τόσο λίγος χρόνος. Επομένως, μην το σκέφτεσαι και ακολούθα τον οδηγό της υπέροχης θερινής διαβίωσης. Σαν αυτόν δεν έχει!

POWERED BY SOUL TEAM

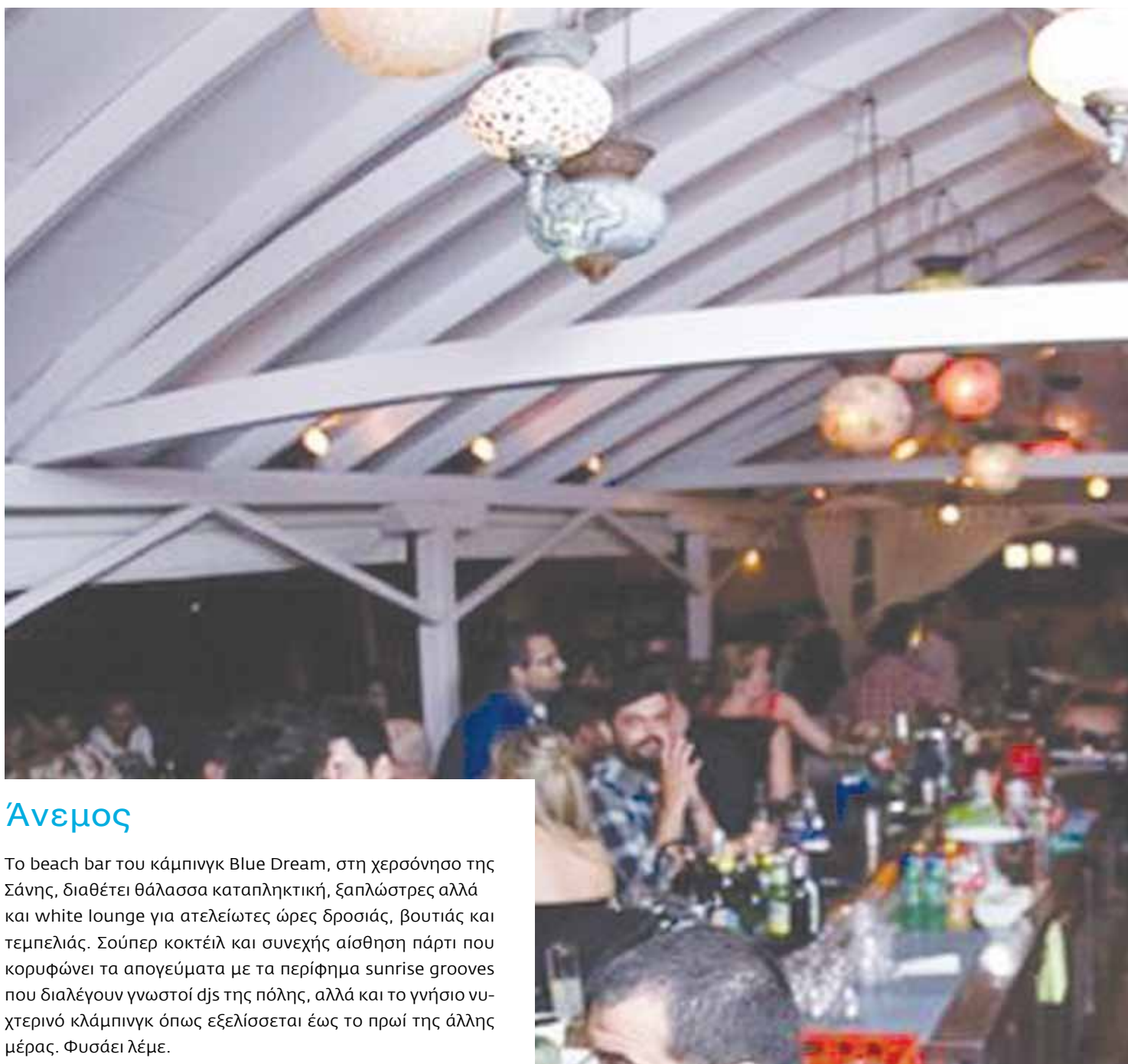
Molos on the beach

Το beach bar που τα τελευταία τρία καλοκαίρια έφερε τα πάνω κάτω στις ημερήσιες ισορροπίες του Πρώτου Ποδιού της Χαλκιδικής. Το πράσινο της φύσης, το άσπρο του μαγαζιού, το χαρακτηριστικό βεραμάν του Μόλου, σε συνδυασμό με τους τεράστιους κορμούς που συγκρατούν το επιβλητικό δίκτυο, τις μαξιλάρες, τις αναπαυτικές ξαπλώστρες και τις σεζλόνγκ, τις πιο ωραίες παρουσίες, το πιο θετικό και χαρούμενο προσωπικό, τις πιο καλοκαιρινές μουσικές, το καταπληκτικό service και αυτήν την πρωτόγνωρη υποδομή για beach bar, όλα αυτά αποτελούν το κορυφαίο beach bar στο Πρώτο Πόδι Χαλκιδικής. Και, βέβαια, το πάρτι είναι πλέον μόνο εδώ, κάθε Σάββατο και κάθε Κυριακή απόγευμα. Ίσως τα κορυφαία πάρτι που γίνονται ανά την Ελλάδα σε beach bar, πρέπει να το ζήσεις, για να καταλάβεις. Molos on the beach στη Χανιώτη Χαλκιδικής, στο Πρώτο Πόδι, όταν βρεθείτε εκεί, θα καταλάβετε.

Angels

Είναι ίσως το πιο όμορφο και ένα από τα λίγα εναπομείναντα open air clubs στην Ελλάδα. Το μαγαζί το οποίο είναι για τη Χαλκιδική, με διαφορά, η πιο διαχρονική αξία στο clubbing. Ό,τι και να συμβαίνει στο Πρώτο Πόδι, ό,τι και να ανοίγει, ό,τι και να κλείνει, το Angels αποτελεί και παραμένει το πιο καυτό σημείο διασκέδασης. Εδώ το clubbing ξεκινάει περίπου στις 02:00 και στην πορεία περνάει σε μια άλλη διάσταση, φτάνοντας πολλές φορές έως και τις 09:00 το πρωί. Το ξημέρωμα στο Angels είναι πλέον μυθικό για όλη την Ελλάδα και απαραίτητο να το ζήσεις, εάν βρεθείς στο Πρώτο Πόδι της Χαλκιδικής. Angels όνομα και πράγμα, γιατί εδώ θα δεις τις πιο όμορφες φάτσες. Η μουσική, ακριβώς όπως πρέπει να είναι σε ένα καλοκαιρινό club, χωρίς όλα αυτά τα παρακμιακά φαινόμενα που δυστυχώς έχουν διεισδύσει στα clubs τα τελευταία χρόνια. Το κατάλευκο Angels, στην Καλλιθέα Χαλκιδικής, συνεχίζει να είναι το καλοκαιρινό clubbing στα καλύτερά του και μάλιστα με διαφορά!

Άνεμος

Το beach bar του κάμπινγκ Blue Dream, στη χερσόνησο της Σάνης, διαθέτει θάλασσα καταπληκτική, ξαπλώστρες αλλά και white lounge για ατελείωτες ώρες δροσιάς, βουτιάς και τερπελιάς. Σούπερ κοκτέιλ και συνεχής αίσθηση πάρτι που κορυφώνει τα απογεύματα με τα περίφημα sunrise grooves που διαλέγουν γνωστοί djs της πόλης, αλλά και το γνήσιο νυχτερινό κλάμπινγκ όπως εξελίσσεται έως το πρωί της άλλης μέρας. Φυσάει λέμε.

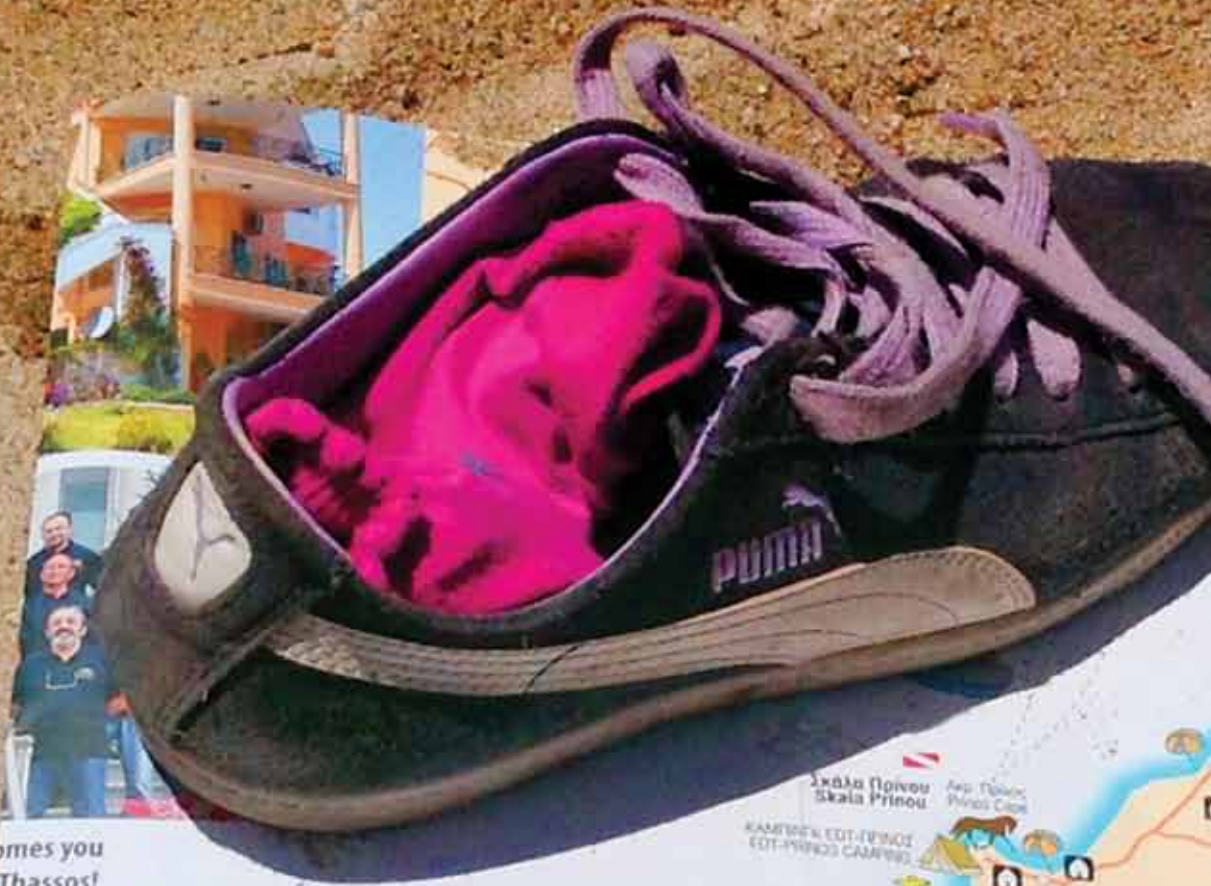

Μασσαλία

Στην πλατεία της Νέας Φώκias. Στο πιο παλιό και γραφικό κτήριο του χωριού, θα βρεις ντόπια και χειροποίητα προϊόντα και γεύσεις ασυναγώνιστα μοναδικές. Θα πάθεις πλάκα με τα: λουκάνικα και τη φάβα, την τηγανιά, τα μανιτάρια, τον ντάκο, τα φιλετάκια κοτόπουλο, τη μελιτζανοσαλάτα, τις φρέσκιες τηγανητές πατάτες κομμένες στο σκαλί του μαγαζιού και την πιο κρυστάλλινη παγωμένη ρακή που δοκίμασες ποτέ σου. Είτε επιλέξεις κρεατικά είτε ψαρικά είτε μεζεκλίκια για το ουζάκι σου, το σίγουρο είναι ότι θα φύγεις από τη «Μασσαλία» με μια εγγυημένα υπέροχη ανάμνηση γεύσης και χαλάρωσης.

ΠΑΣΟ ΓΙΑ ΤΗ ΘΑΣΟ!

comes you
Thassos!

ΟΥΚΤΗ

ΘΑΣΟΣ
THASSOS

Σκάλα Μορίων
Skala Morion

Για τους Σερραίους και τους Ρουμάνους, σαν τη Μαγιόρκα! Για τους Ξανθιώτες και τους Σέρβους, η δική τους Αμοργός! Για τους Δραμινοί, Ανάφη. Για τους Βούλγαρους, Σεν Τροπέ. Για τους Εδεσσαίους, Νάξος. Για τους Καβαλιώτες, Μύκονος, και για τους Τούρκους μπερεκέτ Πουκέτ! Μόνο οι Θεσσαλονικείς δεν έχουν πάρει χαμπάρι πως σαν τη Θάσο το καλοκαίρι δεν έχει!

ΚΕΙΜΕΝΟ, ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Σκάλα Ποταμιάς, Hippie Hippie Shake!

Παραλία Μεταλλείων

Βλέπεις το φουγάρο του Τιτάν, περιφερειακός, κοιτάς το ρολόι, ώρα απογευματινή 5:15. Βγαίνεις εθνική οδό, άνετη κυκλοφοριακή ροή, πιλοτάρεις ξέγνοιαστα και γρήγορα, Βόλβες, Ασπροβάλτα, Στρυμόνας, Νέα Πέραμος, Καβάλα, Λιμάνι Κεραμωτής, φέρι μποτ ανά μισή ώρα. 2 άτομα με αμάξι 22 ευρώ, γλάροι, καφές στην πλήρη, σχεδόν με το χέρι μπορείς να πιάσεις την πρωτεύουσα Λιμένα, που από την αρχή του ταξιδιού τον βλέπεις να σου γνέφει. Πλεύση μισής ώρας, δυο σσιγάρα δρόμος, φτάσαμε! Κοιτάς το ρολόι, ώρα Ελλάδος 7:45. Ω θεοί του θέρους, ω άγγελοι της σαν λείζερ διακίνησης στο υπέροχο ελληνικό καλοκαίρι, ω άγιοι των πεύκων και των βαθυγάλανων νερών, σας προσκυνώ και σας δοξάζω και προς δόξαν της νήσου ανακράζω: Είναι δυνατόν; Μέσα σε δυόμισι ώρες να φτάσω από τη Θεσσαλονίκη εδώ; Τόσο γρήγορα, τόσο οικονομικά; Και σε τέτοιο σκερτσόζικο νησί; Την αγναντεύεις και νιγέται το μάτι σου από το πράσινο, στοργικά την κοιτά εκτός από εσένα και το Υψάριο, το όρος που υπό τους πρόποδες του η Θάσος αναπτύσσεται και σε περιμένει για να σου ξεδιπλώσει τις χάρες και τις χαρές της! Ο γνωστός πανικός κατά την απόβαση, κόρνες,

ζέστη, πινακίδες με όλες τις βαλκανικές σημαίες αλλά και τις πόλεις της βόρειας Ελλάδας, εφόσον χρόνια τώρα, σας το ξανάπαμε αλλά καλό είναι να το εμπεδώσετε οι αναγνώστες κάτω από το λαρισαϊκό αυλάκι, η Θάσος παραμένει ένας προσφιλής και ασφαλής προορισμός. Προσφιλής γιατί τη φτάνεις γρήγορα και οικονομικά και ασφαλής γιατί και υπέροχα θα περάσεις, και φτηνά θα τη γλεντήσεις, μένοντας, τρώγοντας, κολυμπώντας και διασκεδάζοντας σε αυτόν τον ευλογημένο βορειοελλαδίτικο παράδεισο. Πολλά λες, ακολούθα τις πινακίδες προς Πρίνο! Γλυφάδα και Παχύς, Σκάλες Ραχωνίου και Καλλιράχης, παντού καταλύματα φτηνά και αξιοπρεπέστατα, τα δουλεύουν κυρίως κυρίες με τις κόρες τους, Ελενίτσα και Πόπη, Θώμη και... ίντερνετ! Μην τολμήσεις να πας τέτοιον καιρό χωρίς να έχεις κάνει κράτηση, booking, trip advisor, οι νέες Θασίτισσες το κατάλαβαν πως εδώ παίζεται το παιχνίδι και τοποθετούνται με φοβερές τιμές και προσφορές. Ξεφόρτωσε κι άραξε να δεις το ηλιοβασίλεμα, τον ήλιο έτσι όπως κατρακυλά στο Παγγαίο απέναντι, το φεγγάρι όπως ζυγώνει πίσω σου φτάνοντας από την Ταϊλάνδη και το Ντουμπάι.

Τα φώτα ανάβουν στην ταβέρνα του Ανδρέα στο Κλίσμα, τραπεζάκια πλάι στο κύμα, φρέσκια ψάρια στα πιάτα μας, ντόπιες ελιές και λάδι, αφού φημίζεται το νησί για τα δένδρα του, η Άννα που μας σερβίρει μας κάνει έναν γρήγορο απολογισμό της σεζόν: «Δεν έχουμε μάρκετινγκ ως περιοχή, χρόνια τώρα στόμα στόμα πάει η Θάσος. Φέτος δεν ήρθαν Ρώσοι, αλλά, όπως κάθε χρονιά, ήρθαν οι Βαλκάνιοι, οι Μακεδόνες, οι Θράκες και οι Εβρίτες. Αυτοί μια ζωή μας ξελασπώνουν». Την ακούμε και τσουγκρίζουμε στην υγεία της. Το κρασάτο χταπόδι της αποπλανεί πιο εύκολα και από τη Λολίτα του Ναμπόκοφ, τα λυθρίνια κι ο μπακαλιάρος της, τα καλαμάρια και η μελιτζανοσαλάτα της θα έκαναν την Ψυχούλη να ουρλιάζει «μμμ μμμ», εκτός στούντιο όμως, «μμμ μμμ» δίπλα στη θάλασσα, μετά ζακετούλας όμως για το τρυφερό μπουγάζι. Ύστερα ύπνος γλυκός, στη Θάσο δεν έχει ούτε κλάμπινγκ ούτε έξαλλες νύχτες. Παλιά, βέβαια, στην-ντίσκο, κλαμπ, στριπτιζάδικο, απ' όλα έγινε και όλοι τα έσπασαν- «Αρκούδα» ο κόσμος γλεντούσε ως το ξημέρωμα. Σήμερα όμως η φάση είναι χλιαρή, το νησί προστατεύει καλά τον χαρακτήρα του: έρχεσαι εδώ για να ξεκουραστείς

Roadtrip

Κλίσμα, ταβέρνα «Ανδρέας»

Μαριές

Παναγία

και να κολυμπήσεις. Να νιώσεις καλοκαίρι όπως τα παιδικά σου, τα παλιά, που διάβαζες Ιούλιο Βερν και Ντοστογιέφσκι, έτρωγες καρπούζια, πεπόνια, έριχνες νάνι και το άλλο πρωί ντουγρού για τη θάλασσα! Το πρωινό της επόμενης, Σάββατο χωρίς ούτε ένα σύννεφο στο βλέμμα του ορίζοντα, συνδιασκεπτόμεθα πάνω από τον χάρτη σαν στρατηγοί πριν την επίθεση! Στη Σαλιάρα, στη Σαλιάρα! Όχι, καλύτερα στα Κύνοιρα! Αλλά για στάσου, μήπως στο Λιβάδι; Και μετά χτυπάμε και Αλυκές, σίγουρα όμως μια βουτιά και στον Παράδεισο. Ειρήνη υμίν, καλοί μου άνθρωποι! Έχει τουλάχιστον 20 παραλίες θεέές αυτό το νησί! Ίσου κάλλους, απaráμιλλης καθαρότητας, διαμαντένιας αίσθησης, μια μείξη Αμμουλιανής (οι Θεσσαλονικιοί το πιάσατε) και Μαλδίβων (τώρα όλοι μπήκατε στο κόλπο και είδατε νοερά τα χρώματα, νιώσατε την αίσθηση)! Σκάλα Ποταμιάς, Χρυσή Άμμος, Μακρύαμμος, Μεταλλείων εμβάπτιση, Πευκάρι, στοπ για να μη χαθείς και tip που σώζει από καβγάδες και διλήμματα: κάνετε τον γύρο του νησιού! 80 χιλιόμετρα περίπου περίμετρος, διαδρομή πνιγμένη στη ρίγανη και το πεύκο, το μπλε των κόλπων και την ανυπέρβλητη ομορφιά. Διαδρομή μαγική, εύκολη σαν παιχνίδι στην πρώτη πίστα. Θάσος, μια γαλάζια Σίντι Κρόφορντ! Επίτηδες διάλεξα μια από τις κούκλες της δεκαετίας του '80, αφού σαν καρτ ποστάλ από εκείνα τα χρόνια δείχνει ο τόπος. Ούτε βιλάρες νεοπλουτιστικής

9ος αρχιτεκτονικής, ούτε μπιτσόμπαρα λάουντζ τερατοσύνης με καναπέδες by the sea. Καντίνες, ομπρέλες από ηλιοκαμένα ξεροκάλαμα, ζέστη, ήλιος, θάλασσα. Αγνό, vintage ελληνικό καλοκαίρι. Αμόλυτο από γκλαμουράτους, κοσμικούς, δήθεν, ποζέρια και λοιπές φυλές με μουσι ή άνευ διατηρείται το νησί. Σαν συνωμοσία μυστική εδώ να πλατσουρίζουν μόνο άνθρωποι ανθρώπειοι. Νορμάλ. Εμείς! Εγώ κι εσύ, όλοι μαζί, τριγυρνάμε στο νησί, αράζουμε σε όποια πλαζ μας κάνει κέφι, ανέμελοι κι ωραίοι. Ευδαιμονισμένοι και πεινασμένοι!

Γιατί στη Θάσο ήρθες και για το φαγητό. Γκουρμεδονήσι είναι και, πέρα από το ψάρι το αχτύπητο, είναι και τα κρέατά τους απαιχτουάρ. Κόψε για την ενδοχώρα, στρίψε από Πρίνο για Καζαβίτια. Πνιγμένα στη βλάστηση, αναπαλαιωμένα από Γερμανούς, που δεν τους πλάνεψε ούτε η Τζαμάικα ούτε το Μπαλί, αφού εδώ αγόρασαν σπίτια, τα Καζαβίτια φημίζονται και για τις σούβλες και για τα μαγειρευτά τους. Ψάξε για το μπαλκόνι του «Βασίλη». Κλάψε με τις ντομάτες τις ψημένες με τυρί, τα γεμιστά μπιφτέκια, τα κολοκύθια τα μαγειρευτά, παράγγειλε όλον τον κατάλογο. Και για γλυκό ζητάς το βύσσινο του κουταλιού πνιγμένο στο γιαουρτί.

Πάλι βραδιάζει. Είδες πώς περνά η ώρα; Τεμπέλικα κάτω από τον ήλιο του Αυγούστου, στις θάλασσες της Γκιόλας και του Νιστεριού, στον Αρσανά, σ' το ξαναλέω: είναι ατέλειωτα τα ακρο-

γιαλιά αυτού του τόπου. Όπως και οι ταβέρνες του, παντού πεντανόστιμες, παντού ψυχούλικά «μμ μμμ». Ύπνος μαζί με τα πουλιά, τηλέοραση, δίκτυο, αν και εντάξει, αν ήρθες για Σ/Κ, αμαρτία να μη βολτάρεις στον Λιμένα. Όλα τα island souvenirs θα τα βρεις σε έναν δρόμο. Βερμούδες και τσολιαδάκια, πετσέτες με στάμπα την Ακρόπολη και food spots. Στάση για φόρτωμα. Το περιλάλητο θασίτικο γλυκό καρυδάκι, το μέλι τους το ξακουστό, τα λάδια, τις ελιές, τα τυροκομικά τους και τη μυρωδάτη ρίγανη. Αυτά παίρνεις για σένα και τους φίλους σου, άντε και τίποτα handcraft για το έθιμο. Δίπλα σου βολτάρουν οι Βαλκάνιοι γείτονες και οι Βορειοελλαδίτες εποχικοί! Γυρνάς στο κατάλυμά σου. Ξυπνάς το άλλο πρωί. Το καλοκαίρι συνεχίζεται, με ή χωρίς εσένα, αν ήρθες εδώ μόνο για 48 ώρες. Όσο κρατά δηλαδή ένα γεμάτο long weekend. Μέχρι να ξαναμπεις στο πλοίο, πίσω για την πόλη του Τιτάν, σχεδόν φτάνεις. Στην Ασπροβάλτα συντονίζεσαι με ράδια σαλονικιώτικα. Οι εκφωνητές περιγράφουν το μποτιλιάρισμα-θεσμό από την επιστροφή της Χαλκιδικής. Στούμπωσαν τα Μουδανιά, φραγή στον Άγιο Παύλο, με 20 χιλιόμετρα στην Καρδιά! Γελάς χαιρέκακα! Γατάκια! Πιάνεις τα 150 και φτάνεις σπίτι. Στη Θάσο, αδελφές μου, στη Θάσο! Σε νησί θαύμα, σε χάρτη μυθικό. Μαζί με τον Θουκυδίδη που εδώ αποτραβήχτηκε διοικώντας επτά πλοία του αθηναϊκού στόλου. Κάτι ήξερε.

ΣΕΞ-ΘΕΡΙΝΟ ΣΙΝΕΜΑ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΡΓΑ 10!

Δέκα ταινίες με τρελό σεξ, χαλαρό σεξ, άγριο σεξ, παθιασμένο σεξ, sex as usual. Καυτές σκηνές, απαγορευμένες απολαύσεις. Αυτό που τις συνδέει είναι πως διαδραματίζονται κάπου στον κόσμο ένα καλοκαίρι.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΘΟΔΩΡΟΣ ΓΙΑΧΟΥΣΤΙΔΗΣ

Hundstage

Lucia y el Sexo

Drowning by Numbers

«Σκυλίσιες μέρες» (Hundstage)

Ούλριχ Ζάιντλ (2001)

Σε ένα προάστιο της Βιέννης, παρακολουθούμε τις ζωές κάποιων καθημερινών ανθρώπων «της διπλανής πόρτας», που κουβαλούν όμως λογίων λογίων παθολογίες της... πολιτισμένης Ευρώπης. Το ότι βρισκόμαστε στα μέσα του καλοκαιριού και η ζέστη πυρακτώνει τα πάντα οδηγεί τα πράγματα ακόμη περισσότερο στα άκρα.

Ο Ούλριχ Ζάιντλ είναι μαθητής του Χάνεκε, με μια αίσθηση του χιούμορ στα όρια της παρεξήγησης, ο οποίος επενδύει περισσότερο στην αποστασιοποίηση και αποδραματοποίηση σε σχέση με όσα μας δείχνει επί της μεγάλης οθόνης. Και... μας δείχνει πολλά. Μικροί, μεγάλοι κάνουν σεξ, εννοείται χωρίς κανένα ίχνος συναισθηματισμού. Ξεχωρίζουμε τη σκηνή οργίου σε ένα swingers club, όπου παρακολουθούμε κανονική τσόντα! Κερασάκι στην τούρτα: μια πολυλογού που κάνει συνεχώς οτοστόπ και αραδιάζει μονίμως στατιστικές, αναφέρει και τη σειρά των δημοφιλέστερων στάσεων στο σεξ. Κι όμως, η ιεραποστολική συνεχίζει να είναι η πιο δημοφιλής στάση - ή μάλλον ήταν το 2001...

«Συνεχόμενοι πνιγμοί» (Drowning by Numbers)

Πίτερ Γκρίναγουεϊ (1988)

Σε μια μικρή παραθαλάσσια πόλη του Σάφοκ στην Αγγλία, μια γηραιά κυρία, η κόρη της και η ανιψιά της κόρης της –που όλες ονομάζονται Σίσι Κόλπιτς– προσπαθούν να αντιδράσουν στις απιστίες των συζύγων τους. Και η μία μετά την άλλη τους πνίγουν, έχοντας την προστασία του τοπικού ιατροδικαστή, ο οποίος είναι ερωτευμένος και με τις τρεις γυναίκες.

Πριν χάσει τελείως τα λογικά του, ο Γκρίναγουεϊ ήταν ένας από τους αγα-

πημένους μου σκηνοθέτες. Η συμμετρία στην εικόνα, η εγκεφαλικότητα του σεναρίου, η εντελώς διαφορετική προσέγγιση του σινεμά και η μουσική που συνόδευε τις σκηνές του προσέγγιζαν το ιδιοφυές. Τούτη είναι η καλύτερη ταινία του, και η μουσική του Μάικλ Νάιμαν απλά μαγεύει. Μια σειρά από παιχνίδια, η συνεχής καταμέτρηση πραγμάτων, η ζωή και βεβαίως ο θάνατος συνυπάρχουν σε τούτο το αριστουργηματικό φιλμ. Σε μια σκηνή, πριν δολοφονήσει η μεσαία από τις τρεις γυναίκες τον σύζυγό της, αφού βγουν από τη θάλασσα όπου δροσίζονται, βρε αδελφέ, αρχίζουν τα προκαταρκτικά (και πάλι, κανένα ίχνος ρομαντισμού -παιδιά, διαλέξαμε σκηνές ρεαλιστικές, που μπορούμε να τις εξασκήσουμε και στο σπίτι μας- όχι το «γαμήσι του αιώνα» από το «Βασικό ένστικτο») και ο σύζυγος, που μία γλύφει ένα ξυλάκι παγωτό γρανίτα και μία το αιδόιο της συζύγου του, αποφασίζει να βάλει τη γρανίτα μέσα της! Τι να σου πω, ρε Πίτερ, δροσιστήκαμε.

«Το σεξ και η Λουτσία» (Lucia y el Sexo)

Χούλιο Μέντεμ (2001)

Η Λουτσία είναι μια πανέμορφη γκαρσόνα που ερωτεύεται παράφορα έναν συγγραφέα, τον Λορέντζο. Ο Λορέντζο κουβαλάει βαθιές πληγές από το παρελθόν του και μετά από μια εποχή κρασιού και λουλουδιών, η σχέση τους αρχίζει να φθίνει. Όταν η Λουτσία, μέσω μιας σειράς συγκυριών, πιστέψει πως ο Λορέντζο αυτοκτόνησε, αποφασίζει να πάει σε ένα νησί που εκείνος συνέχεια ανέφερε, προκειμένου να γιατρέψει κι εκείνη τις δικές της πληγές.

Όταν διαθέτεις τη θεά Παθ Βέγκα ως πρωταγωνίστρια και δίπλα της, σε εξίσου ερωτικό mode, τις θεσπέσιες Νάγια Νίμρι και Έλενα Ανάγια, το

Angel Heart

Tian bian yi duo yun

αποτέλεσμα δεν μπορεί παρά να είναι εξαιρετικά ερεθιστικό. Η ταινία του Μέντεμ είναι ένα ερωτικό μελόδραμα στην ουσία, την πλοκή του οποίου θα ζήλευε μέχρι θανάτου ο Αλμοδόβαρ, αλλά ο Χούλιο δεν φείδεται ερωτικών σκηνών. Δεκάδες σκηνές σεξ, όλες οι πρωταγωνίστριες χάρμα ιδέσθαι (ιδίως η Βέγκα, στα καλύτερά της) και η σκηνή που ξεχωρίζουμε είναι η εξής. Ανέμελη, η Λουτσία ηγαίνει για μπάνια σε μια ερημική, όπως νομίζει, παραλία. Βγάζει το φουστανάκι της, μένει όπως την έπλασε ο μεγαλοδύναμος και είναι έτοιμη να βουτήξει, όταν αντιλαμβάνεται πως την παρακολουθεί ένας άνδρας. Ένας άνδρας επίσης γυμνός, καλυμμένος όμως σε όλο του το σώμα με πηλό. Το ένα φέρνει το άλλο, η Λουτσία ξαπλώνει δίπλα του, εκείνος την πασαλείβει επίσης σε όλο της το σώμα με πηλό, φυσάει, ξεφυσάει η Λουτσία μας, βογκάει, αναστατώνεται, πλησιάζει σε οργασμό (είπαμε, ο πηλός απλώνεται σε όλο το σώμα) και σε κάποια στιγμή ξεπροβάλλει άπληλος και ο γιούτσος του παλικαριού μας. Άξιος, άξιος!

«Ταξιδιάρικα σύννεφα» (Tian bian yi duo yun) Τσάι Μινγκ-λιάνγκ (2005)

Καλοκαίρι στην Ταϊπέι, η οποία πλήττεται από λειψυδρία. Δεν υπάρχει παρά ελάχιστο νερό. Έτσι, τα καρπούζια γίνονται ανάρπαστα! Και ξεδιψούν και τρέφουν. Μια γυναίκα συναντά μέσα στο χάος έναν άντρα. Παλιά αυτός πουλούσε ρολόγια, πλέον είναι πρωταγωνιστής σε τσόντες. Θα δημιουργήσουν μια σχέση. Μπορούν όμως να συνδεθούν πραγματικά; Άλλος τρελός σκηνοθέτης αυτός, από εκείνους που χρησιμοποιούν τους διαλόγους όσο το δυνατόν λιγότερο, που «φωτογραφίζουν» το κενό που κατακλύζει τους ανθρώπους και που δεν έχουν κανένα πρόβλημα να συνδυάσουν μια υποβλητική σκηνή απόλυτης σιωπής με ένα κουλό, φαντε-

ζί νούμερο από μιούζικαλ, βγαλμένο από τα πιο τρελά όνειρα του Φλωρινιώτη! Θέλει κουράγιο, επιμονή και υπομονή για να παρακολουθήσεις ταινία του, αν τα καταφέρεις όμως, θα διασκεδάσεις (χλωμό) αλλά κυρίως θα μπεις σε μια διαδικασία σκέψης: δεν τις προσπερνάς τις εικόνες του εύκολα. Πώς θα μπορούσες εξάλλου να ξεχάσεις μια σκηνή όπου μια κοπέλα, ντυμένη νοσοκόμα, είναι ξαπλωμένη, έχει σηκωμένη τη λευκή της ρόμπα, δεν φοράει κυλοτάκι και ανάμεσα στα πόδια της έχει σφηνωμένο ένα καρπούζι κομμένο στη μέση! Κι έρχεται ο δικός μας, της κάνει γλυφοκάρπουζο (sic) και μετά βάζει το δάχτυλό του στο μέσον του καρπουζιού, κουνώντας το παλινδρομικά και με πάθος, ενώ η δικιά μας ηδονίζεται (:). Στο τέλος (!) της γεμίζει το στόμα σάρκα καρπουζιού, τα ζουμιά στάζουν, λερώνονται και τα σεντόνια, άσ' τα, χάλια γίναμε πάλι.

«Δαιμονισμένος άγγελος» (Angel Heart) Άλαν Πάρκερ (1987)

Νέα Υόρκη, 1955. Ο φιλικατζής ιδιωτικός ντετέκτιβ Χάρι Έιντζελ, προσλαμβάνεται από τον μυστήριο Λούις Σάιφερ, για να βρει έναν άνθρωπο ονόματι Τζόνι Φέιβοριτ. Τα πράγματα όμως δεν είναι καθόλου απλά και ο Τζόνι Φέιβοριτ δεν θέλει να βρεθεί. Ο Χάρι βρίσκεται σε αδιέξοδο, όταν αρχίζει όμως να ξεδιαλύνει σιγά σιγά την υπόθεση, αυτά που θα βρει δεν θα είναι καθόλου αγγελικά.

Με μία λέξη: ταινιάρια! Από τις λίγες που μετά το φινάλε τους αδυνατούσα να σηκωθώ από το κάθισμα του κινηματογράφου - τόσο με είχε συγκλονίσει. Ο Μίκι Ρουρκ στα καλύτερά του, ο Ρόμπερτ Ντε Νίρο στα σατανικότερά του, ζέστη, βρομιά, βουντού και πούλημα ψυχής στον διάβολο, σαν τον Φάουστ ένα πράμα. Εντάξει, οι εποχές εννοείται ότι εναλλάσσονται κατά τη διάρκεια της ταινίας, σε μια σκηνή όμως, που σίγουρα εξελίσσεται

το καλοκαίρι, έχουμε μια σκηνή σεξ απιστεύτου. Ο Μίκι Ρουρκ κατά τη διάρκεια της έρευνάς του πέφτει πάνω στην υπέροχη Λίζα Μπονέ (πού εξαφανίστηκε, αλήθεια, αυτή η κουκλάρα;). Και για να μην τα πολυλογούμε, γαμίσσαντε τρελά (και να φανταστείτε ότι η Λίζα έγινε διάσημη υποδουμένη ένα από τα παιδιά του Μπιλ Κόσμπι στο εντελώς συντηρητικό «Bill Cosby Show»!), ο ιδρώτας ρέει άφθονος, μετά τα ταβάνια στάζουν νερό, μετά γίνεται πλημμύρα κανονική και στο τέλος αυτό που ρέει δεν είναι ιδρώτας, δεν είναι νερό: είναι αίμα! Γούαου (και λίγα λέω).

«Μπέττυ Μπλου» (37°2 le matin) Ζαν-Ζακ Μπενέ (1986)

Ο Ζοργκ μένει σε ένα παραλιακό κάμπινγκ με μπανγκαλόου κάνοντας απίθανες δουλειές, προκειμένου να καλύπτει τα έξοδά του. Έως ότου στη ζωή του μπαίνει η Μπέττυ. Ερωτεύονται τρελά και παθιασμένα και ονειρεύονται μια καλύτερη ζωή. Δηλαδή, εκείνη ονειρεύεται μια καλύτερη ζωή: εκείνος είναι ικανοποιημένος. Όταν η Μπέττυ ανακαλύπτει κάποια γραπτά του Ζοργκ, τον παρακινεί να παρατήσει το κάμπινγκ και να προσπαθήσει να εκδώσει το βιβλίο του. Ο Ζοργκ δέχεται, το βιβλίο απορρίπτεται, η Μπέττυ τρελαίνεται. Ή, μάλλον, δείχνει την τρέλα που έτσι κι αλλιώς κουβαλούσε: δεν είναι καλά ψυχολογικά. Πώς θα καταλήξει η σχέση τους; Πραγματικά γλυκύτατη ταινία, με τραγικό μα τόσο ταιριαστό φινάλε (το ξέρω, θα με πνίξουν με μαξιλάρι οι φεμινίστριες), με την Μπεατρίς Νταλ να σφύζει από νιάτα και ερωτισμό και τον Ζαν-Ζακ Ανγκάντ να παίζει τόσο φυσικά, λες και γεννήθηκε για τον ρόλο του Ζοργκ. Η μουσική του Γκαμπριέλ Γιαρέντ έγινε πασίγνωστη – μέχρι και σε διαφήμιση χρησιμοποιήθηκε (εδώ οι παλιότεροι θα θυμηθούν ότι το «Hey you» των Pink Floyd είχε χρησιμοποιηθεί για τη διαφήμιση των καλλυντικών Beau Mec, τι να λέμε τώρα). Και σε ό,τι αφορά τις σκηνές σεξ, που είναι όλες τους «γαλλικού τύπου», άρα ερωτικές αλλά με class, ξεχωρίζουμε μία όπου η κάμερα πλησιάζει τους δύο εραστές καθώς τα δίνουν όλα στο κρεβάτι, η λεπτομέρεια όμως που κάνει τη διαφορά είναι ένα αντίγραφο της «Τζοκόντα» που βρίσκεται πάνω από το κρεβάτι, με το γνωστό, μυστήριο χαμόγελό της.

«Wild Things» Τζον ΜακΝότον (1998)

Στην ηλιόλουστη νότια Φλόριντα ένας καθηγητής κατηγορείται από μια κακομαθημένη, πλούσια μαθήτριά του και τη φτωχή κολλητή της ότι τις βίασε. Ο αστυνομικός που αναλαμβάνει να εξιχνιάσει την υπόθεση υποψιάζεται πως πίσω από όλα αυτά υπάρχει μια δολοπλοκία – κι έχει απόλυτο δίκιο. Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς από αυτήν την ταινία, που έχει ανατροπές ακόμα και αφού πέφτουν οι τίτλοι τέλους; Την Ντενίς Ρίτσαρντς να βγαίνει από πισίνα με ολόσωμο μαγιό, κάνοντάς μας να χάσουμε την όρασή μας (κανονικά, σου πετάει τα μάτια έξω); Την ίδια δεσποινίδα να πλένει με νερό και σαπουνάδα το αυτοκίνητο του καθηγητή της και να στάζει ολόκληρη μετά; Το τριολέ μεταξύ της Ρίτσαρντς, του Ματ Ντίλον και της Νεβ Κάμπελ – κι ενός μπουκαλιού σαμπάνιας, πριν το πάρει στα χέρια της η Τζούλια Αλεξανδράτου; Ναι, το τριολέ θα επιλέξουμε μωρέ – κλασικά πράγματα. Α, by the way, έχει και κροκόδειλους η ταινία, πριν αυτοί αρχίσουν να μεταναστεύουν προς Ρέθυμνο μεριά.

«Τεστοστερόνη» Γιώργος Πανουσόπουλος (2004)

Ένας νέος που υπηρετεί τη θητεία του στο ναυτικό ταξιδεύει καλοκαιριάτικα σε κάποιο νησί, προκειμένου να παραλάβει το αυτοκίνητο του θείου του. Καθλώνεται εκεί και ανακαλύπτει ότι στο χωριό υπάρχουν μόνο γυναίκες, πεινασμένες για αρσενικά. Σύντομα, το όνειρο του κάθε άντρα θα μετατραπεί σε εφιάλη. Να ξεκινήσουμε με το εξής απλό: ο σκηνοθέτης που λατρεύει τις γυναίκες συναντά τον σεναριογράφο Αύγουστο Κορτώ! Οπότε μιλάμε για πολύ σουρεαλισμό, άφθονη τρέλα και σεξ μέχρι θανάτου. Ο τυχερός-άτυχος Δημήτρης Λιακόπουλος γίνεται έρμαιο των σεξουαλικών επιθυμιών γυναικών διαφόρων ηλικιών, κυβικών, εμφανίσεων και συγγένειας. Κάνει σεξ λοιπόν με: παιδική φίλη, αντρογυναίκα, μηχανόβια, εργαζόμενη σε γκαράζ, χήρα, γιατρό, δυο γυναίκες συγχρόνως, μάνα και κόρη ταυτόχρονα, την αδερφή του, μια υπερήλικη. Εκεί που η φαντασία τα σπάει είναι όταν

κάνει σεξ με... γοργόνα! Μια από τις παράδοξες ελληνικές ταινίες όλων των εποχών, με τη Δήμητρα Ματσούκα (στον ρόλο της αδελφής) και τη Ναταλία Δραγούμη (στον ρόλο της γκαρτζιέρισσας) να ξεχωρίζουν μέσα στο αδηφάγο καστ. Σαν το «Ξαφνικά πέρσι το καλοκαίρι» ένα πράμα, χωρίς την Ελίζαμπεθ Τέιλορ και τον ψυχίατρο Μοντγκόμερι Κλιφτ που «πρέπει» να της κάνει λοβοτομή, προκειμένου εκείνη να ξεχάσει τον γκέι αδελφό της, ο οποίος έγινε βορά (κανονικά!) του αγριεμένου πλήθους στην Ισπανία - καλοκαιριάτικα...

«Θέλω και τη μαμά σου» (Y tu mamá también) Αλφόνσο Κουαρόν (2001)

Στο Μεξικό, δύο έφηβοι φίλοι από διαφορετικά κοινωνικά στρώματα, ο Χούλιο και ο Τενότς, «ξεφορτώνονται» τις φιλενάδες τους και πέφτουν πάνω στην πανέμορφη νεαρή «θεία» του Τενότς (είναι παντρεμένη με τον ξάδελφό του), τη Λουίζα εξ Ισπανίας ορμώμενη. Προκειμένου να την εντυπωσιάσουν, οι δύο νεαροί της προτείνουν να τους ακολουθήσει σε ένα ταξίδι στην πιο μαγευτική παραλία σε ολόκληρο το Μεξικό, το «Στόμα του Παραδείσου» (παραλία που δεν υπάρχει). Η Λουίζα δέχεται όταν αντιλαμβάνεται ότι ο άντρας της δεν της είναι πιστός. Και το ταξίδι ξεκινάει, ο καθένας τους μαθαίνει δυο-τρία πράγματα για τη ζωή, τη φιλία, το σεξ και τον εαυτό του. Λατρεμένος σκηνοθέτης ο Κουαρόν, εδώ πιάνει μια από τις μεγαλύτερες επιδόσεις του. Γιατί το γεμάτο σεξ road trip που καταγράφει είναι απλώς η αφορμή. Μέσω αυτού γίνεται σχολιασμός της σύγχρονης μεξικάνικης κοινωνίας. Αλλά και η πανέμορφη Ευρώπη, μέσω της Ισπανίδας Λουίζας, αλληγορικά, είναι σάπια εσωτερικά: κατασπαράσσεται από τον καρκίνο. Και ψάχνει τη ζωντάνια μέσα από το σφρίγος της Λατινικής Αμερικής, που βαδίζει όμως κι αυτή μέσα στην άγνοια και την κοινωνική ανισότητα. Οι Γκαέλ Γκαρσία Μπερνάλ, Ντιέγκο Λούνα και Μαριμπέλ Βερντού δίνουν τον καλύτερο εαυτό τους. Και ως κορυφαία ερωτική σκηνή θα επιλέξω εκείνη στην οποία ο ένας από τους δύο φίλους, ο Τενότς, κατορ-

θώνει να ηδηήσει τη Λουίζα για πρώτη φορά: εκείνη, στεναχωρημένη στο δωμάτιό της, του ζητάει να βγάλει την πετσέτα που έχει γύρω από τη μέση του, καθώς μόλις έχει κάνει ντουζ, εκείνος υπακούει, εκείνη τον παίρνει στο στόμα της, εκείνος τρελαίνεται, εκείνη του λέει πως είναι υγρή, εκείνος ορμάει και τελειώνει σε χρόνο dt. Όπως και ο φίλος του, ο Χούλιο, αργότερα, στη σκηνή σεξ μέσα στο αμάξι. Πραγματικά ταινιάρρα.

«Εξαψη» (Body Heat) Λόρενς Κάσταν (1981)

Ένας γκομενιάρης και φτηνιάρης δικηγόρος ερωτεύεται παράφορα μια γυναίκα, σύζυγο ενός πλούσιου, μεγαλύτερης ηλικίας επιχειρηματία. Εν τω μέσω ενός καύσωνα στη Φλόριντα, η σχέση των δύο χτυπάει κόκκινο. Η γυναίκα θέλει τον δικηγόρο, αλλά δεν θέλει να χάσει και την περιουσία – και το συμβόλαιο που έχει υπογράψει με τον άντρα της αναφέρει ρητά πως σε περίπτωση διαζυγίου εκείνη δεν παίρνει δραχμή. Οπότε πείθει τον δικηγόρο να τον σκοτώσουν. Τα πράγματα όμως δεν είναι ακριβώς όπως φαίνονται. Σκηνοθετικό ντεμπούτο του Λόρενς Κάσταν, ο οποίος κατά μία έννοια κάνει ένα ελεύθερο ριμέικ της ταινίας του Μπίλι Γουάιλντερ «Κολασμένη αγάπη» (Double Indemnity). Και για την Κάθλιν Τέρνερ η ταινία αποτέλεσε το κινηματογραφικό της ντεμπούτο – και τι ντεμπούτο, Παναγία μου! Κάθε πλάνο της ταινίας στάζει καύλα και καυτό πάθος! Κι ως έγιναν τα γυρίσματα υπό συνθήκες απόλυτου ψύχους! Δεν είναι άδικο που μια γυναίκα όπως η Τέρνερ μεγάλωσε και πλέον δεν μπορούμε να την αναγνωρίσουμε; Η απόλυτη femme fatale σε μια ταινία-ερωτικό γράμμα στο φιλμ νουάρ. Δείτε την ταινία και διαλέξτε εσείς την αγαπημένη σας ερωτική σκηνή. Ακόμα και το άθλιο μουστάκι του Γουίλιαμ Χαρτ θα το προσπεράσετε μπροστά στα κάλλη της Κάθλιν. Ακόμα και η φωνή της είναι ερεθιστική – τι να κλάσει η Σκάρλετ Τζοχάνσον μπροστά της; Ευκαιρία να την ξαναδώ την ταινία και πάλι - δεν τη βαριέσαι ποτέ!

ΜΑΡΙΝΑ ΒΕΛΗΣΙΩΤΗ I WANT TO BELIEVE

Απογειώνονται λοιπόν τα διαστημόπλοια; Μια νεαρή εικαστικός τα έχει αναγάγει σε σταθερό μοτίβο μιας εκφραστικής τεχνοτροπίας που παιχνιδίζει καυστικά με τα όρια του υπερκόσμου και του συνειδητού. Το pop αλλόκοτο σύμπαν της παρουσιάζεται προσεχώς στην Αθήνα.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΡΑΘΑΝΟΣ / ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΑΘΗΝΑ ΛΙΑΣΚΟΥ

Σπουδές στην Καλών Τεχνών του ΑΠΘ, μια ντουζίνα και πλέον εκθέσεις σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, μια εντυπωσιακή ομοιότητα με την Alison Mosshart των Kills και μια σταθερή παρουσία στους συναυλιακούς χώρους και τα ροκ κλαμπ της πόλης: αυτές τις αναμνήσεις διατηρώ από τη Μαρίνα Βελησιώτη, προτού εκείνη προτιμήσει να ψάξει τον δρόμο της στην εικαστική σκηνή της πρωτεύουσας – και ποιος θα μπορούσε να την ψέξει για αυτό; Της στέλνω την αγάπη μου, μαζί με ορισμένες ερωτήσεις σχετικά με τη συναρπαστικά απόκοσμη δουλειά της, νέα δείγματα της οποίας θα παρουσιαστούν από τις 9 έως τις 19 Οκτωβρίου στον πολυχώρο «Ρομάντσο».

Είσαι κοσμοναύτρια ενός πολύ μοναχικού πλανήτη στο στερέωμα της τέχνης. Πόσοι εικαστικοί άραγε μετατρέπουν σε εκφραστικούς μέσο το υπερπέραν; Πώς σου ήρθε; Πιστεύω ότι το παράδοξο δεν παύει να εμπνέει τους καλλιτέχνες. Προσωπικά, με έθελγε πάντα το άγνωστο, ίσως γιατί όντας μοναχοπαιδί έστηνα παράλληλες πραγματικότητες, ίσως γιατί μεγάλωσα με βιντεοκασέτες και σινεμά στα eighties, τότε που το sci-fi μεσουρανούσε. Ο καθένας είναι προϊόν των καταβολών του.

Υποθέτω πως τα έργα σου δεν ήταν ό,τι ακριβώς πρόσμεναν από εσένα συγγενείς και καθηγητές στη σχολή Καλών Τεχνών. Χρειάστηκε να διαψεύσεις προσδοκίες για να παγιώσεις τη ματιά σου; Ομολογουμένως δυσκολεύτηκα να πείσω τον περίγυρο για αυτά που κάνω. Στο κάτω κάτω, από ανθρώπους μιας κάποιας κουλτούρας περιμένεις τόσο τη δυσπιστία όσο και μια ανάλογη κατανόηση.

Στη δουλειά σου τα b-movies, η ruhr αισθητική, η εικονογραφία των sixties, το ροκ εν ρολ και οι φετιχιστικές υποκουλτούρες αναμειγνύονται με ντοκουμέντα του αισθητού κόσμου, για να δημιουργήσουν ένα απόκοσμο pop σουρεαλιστικό σύμπαν. Συμφωνείς με την περιγραφή; Εάν όχι, δώσε μου τη δική σου εκδοχή. Όχι, δεν έχω τίποτε να προσθέσω. Με καλύπτεις απόλυτα.

Πού αποσκοπούν αυτές οι εικόνες, πέρα από το να σπάσουν πλάκα με αυτό που αποκαλούμε «πραγματικότητα»; Το χιούμορ πάντα ομορφαίνει μια εικόνα, όσο σκληρή και αν είναι αυτή. Είναι ωραίο να παίζεις με τα όρια μεταξύ σοβαρού και αστείου.

Εργάζεσαι με πλειάδα μέσων, από το σκίτσο και το κολάζ, μέχρι τη χαρακτική, τη γλυπτική και τις εγκαταστάσεις. Πώς επιλέγεις τα υλικά σου και σε ποιο βαθμό καθορίζουν το είδος του έργου; Εξαρτάται από την ιδέα και από το πώς θα αποδοθεί καλύτερα. Υπάρχουν φορές, λόγου χάρη, που ξεκινάω κάτι σε χαρτί, αλλά δεν μου φτάνει, και τελικά η καλύτερη λύση είναι να βγω έξω από τα όρια της διδιάστατης επιφάνειας. Στις περισσότερες περιπτώσεις σε καθοδηγεί μόνο του το έργο.

Θα έλεγες ότι εναποθέτεις περισσότερα στη μέθοδο ή στο υποσυνείδητο; Σε μεγάλο βαθμό η δουλειά σου μοιάζει αποτέλεσμα συνειρμικό και προϊόν φαντασίας που αφήνεται να οργιάσει. Μέθοδο δυστυχώς δεν είχα ποτέ στη δουλειά, ούτε στη ζωή μου. Ένωθα μια καταπίεση, που δεν με βοηθούσε στην τελική να δουλέψω ελεύθερα. Πολύ σπάνια δουλεύω με προσχέδια, προτιμώ να λειτουργώ ανεπηρέαστη από κανόνες. Συνήθως έχω μια εικόνα στο μυαλό μου και προσπαθώ να την αναπαραγάγω όσο πιο πιστά γίνεται. Θα μπορούσα να το περιγράψω περίπου σαν «method of my madness».

Υπάρχει η παραμικρή ελπίδα να βιοποριστείς από το καλλιτεχνικό σου έργο; Chasing the money, dreams can't come true!

Μίλησέ μας για το στούντιο που διατηρείς στον πολυχώρο «Ρομάντσο». Πώς βρέθηκες εκεί; Ποιες ανάγκες σου ικανοποιεί; Νιώθεις κομμάτι αυτού που θα αποκαλούσαμε «καλλιτεχνική σκηνή της μητρόπολης», εάν και εφόσον κάτι τέτοιο υφίσταται στην Αθήνα; Δεν νιώθω κομμάτι καμίας σκηνής, έχω την αίσθηση ότι τα πράγματα δεν είναι τόσο ρομαντικά όσο πιθανόν να υπήρξαν στο παρελθόν.

Είσαι δημιουργός, διευθύντρια και εκδότρια του fanzine «Bebabebo». Γιατί επιδόθηκες σε ένα τέτοιο εγχείρημα και ποιοι φιλοξενούνται στις σελίδες του εντύπου; Ήταν μια τρέλα της στιγμής, ήθελα πολύ να επικοινωνήσω με καλλιτέχνες που κινούνται σε παράλληλους κόσμους, ιδιαίτερα αφότου το ίντερνετ μας έδωσε τη δυνατότητα να ανακαλύπτουμε ολόένα περισσότερους καθημερινά. Το «Bebabebo» είναι ένα τετραμηνιαίο ασπρόμαυρο fanzine, το οποίο σε κάθε τεύχος φιλοξενεί έλληνες και ξένους καλλιτέχνες. Αυτό το διάστημα ετοιμάζω το τέταρτο τεύχος και εύχομαι να κυκλοφορήσουν περισσότερα. Είναι και θέμα χρημάτων, εύλογα.

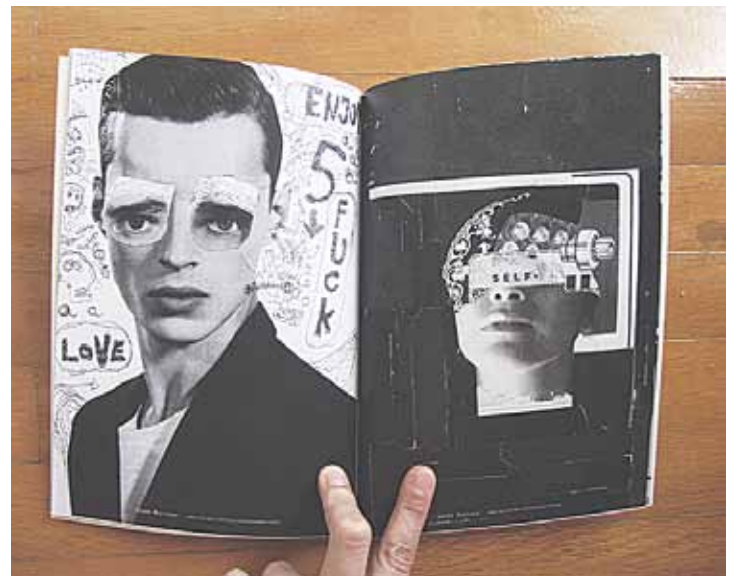
Ετοιμάζεις μια έκθεση για τον Οκτώβριο. Τι σκοπεύεις να μας δείξεις εκεί; Έργα που δουλεύω αυτήν την περίοδο, το θέμα ωστόσο δεν θέλω να το αποκαλύψω ακόμη.

Ποιοι καλλιτέχνες σε έχουν διαμορφώσει; Ο Stanley Kubrick, οι Cure, ο John Hughes, ο Hieronymus Bosch, η Siouxsie Sioux, ο Arthur Clarke, ο John Stezaker. Και πλέον όλοι όσοι φιλοξενούνται στα τεύχη του «Bebabebo».

Σοβαρά τώρα, πιστεύεις ότι όντως υπάρχουν εξωγήινοι; Έχω δει σου λέω! Ζουν ανάμεσά μας.

marinavelisioti.tumblr.com

[facebook.com/bebabebo.zine.5](https://www.facebook.com/bebabebo.zine.5)

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΙΟΛΚΑΣ

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΝΕΡΟ

«Μπαρακούντα»! Ένα μυθιστόρημα που πρέπει να διαβάσεις αυτό το καλοκαίρι. Το υπογράφει ένας σένιος ελληνοαυστραλός συγγραφέας.

ΣΥΝΕΤΕΥΞΗ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΡΑΘΑΝΟΣ / ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΚΩΣΤΑΣ ΑΜΟΙΡΙΔΗΣ

«Θα γράψω για την επιτυχία και την αποτυχία, αλλά όχι μέσα από το πρίσμα ενός συγγραφέα: αυτή ήταν η γένεση του βιβλίου». Τετ α τετ με τον Χρήστο Τσιόλκα με αφορμή το νέο του λογοτεχνικό επίτευγμα, «Μπαρακούντα». Καφέδες, τσιγάρα, μέττωπο στον Θερμαϊκό και σπαστά ελληνικά που αγκομαχούν να συγχρονιστούν με τον διασκελισμό ενός μυαλού εκρηκτικού εκτοπίσματος, που έχει μάθει να εκφράζεται στα αγγλικά, αλλά δεν παύει να ψάχνει τις κατάλληλες λέξεις στην προγονική του γλώσσα.

Η απόπειρα αυτή, ο μόχθος να μιλήσει με τους κώδικες ενός κόσμου στον οποίο ανήκει αλλά και δεν ανήκει ακριβώς, θα μπορούσε να συνοψίσει το είδος των υπαρξιακών ετεροτοπιών που ζωντανεύει στο χαρτί. Μετανάστες ενώπιων αυτοχθόνων, γκέι ανάμεσα σε στρέιτ, μεροκαματιάρηδες απέναντι σε εύπορους, οι χαρακτήρες του Τσιόλκα βρίσκονται πάντοτε στη μειοψηφική πλευρά του κοινωνικού φάσματος, είναι τα αουτσάιντερ ενός συστήματος αξιών με μηδαμινή κατανόηση προς την ανομοιογένεια.

Γνωριστήκαμε μαζί του το 2009, όταν παραχωρούσε την πρώτη του ελληνική συνέντευξη σε αυτό το περιοδικό και ξεσήκωνε θύελλα θαυμασμού σε όλο τον κόσμο για το «Χαστούκι», ένα βιβλίο που ιχνογραφούσε τις μεταλλάξεις της αστικής τάξης και τις εντάσεις του πολυεθνισμού στον δυτικό κόσμο. Ακολούθησαν πέντε χρόνια απουσίας. Τι μεσολάβησε; Ευτυχισμένες στιγμές σκληρά κερδισμένης αναγνώρισης, αναμφίβολα, αλλά ταυτόχρονα και αποσταθεροποίηση, αισθήματα αμφιβολίας, καθώς και εκείνη η αίσθηση που ο Χρήστος Τσιόλκας αποκαλεί «λευκό θόρυβο», ο αχός της δημοσιότητας και των προσδοκιών του κόσμου. Χρειάστηκε να ακολουθήσει ενάμισης χρόνος απραξί-

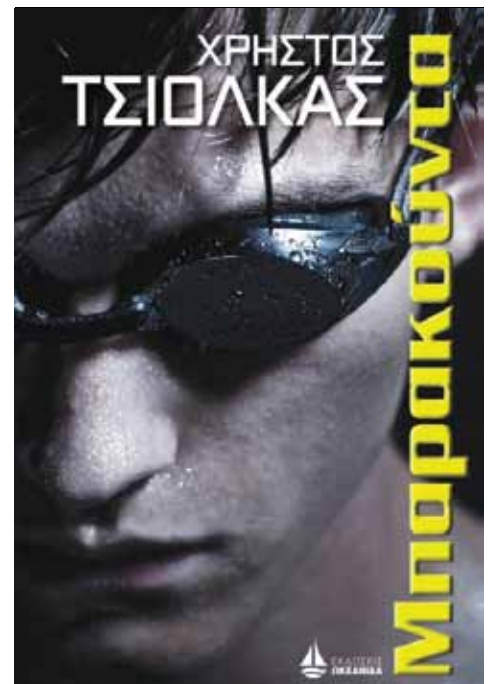
ας και ένα ταξίδι στη Σκοτία για να εμβαθύνει ουσιαστικότερα στις έννοιες της επιτυχίας, της αποτυχίας και τις επιπτώσεις μιας κουλτούρας που επικροτεί με κάθε τρόπο το αξίωμα «ο νικητής τα παίρνει όλα».

Εδώ ξεκινά το «Μπαρακούντα». Ο Ντάνι Κέλι είναι ένας έφηβος με χάρισμα σπάνιο, διαθέτει θέληση και κορμί αμφίβιο, ικανό να τον στείλει μέχρι τους Ολυμπιακούς του Σίδνεϊ. Σαν άλλους νέους ανάλογων ταλέντων, του προσφέρεται πρόσβαση σε ιδεώδεις υποδομές, καθοδήγηση από τον κατάλληλο προπονητή και υποτροφία στο πιο περιζήτητο σχολείο. Ο Ντάνι έχει ονειρευτεί μονάχα ένα μέλλον για τον εαυτό του, και όταν το μακροβούτι προς τη δόξα αποδειχτεί ξέπνοο και ασθενικό, θα βιώσει καταστροφικές επιπτώσεις και θα απομείνει με αισθήματα κατασχύνης και απαξίας, ο κοινωνικός εξοστρακισμός και η φυλακή θα του κληρονομήσουν ένα τατουάζ με δύο ουλές, μια σε κάθε ωμοπλάτη, στο σημείο «που ήταν κάποτε τα φτερά του, που του τα ξερίζωσαν».

Ό,τι ακολουθεί είναι κλασική λογοτεχνία απώτατης γοητείας η οποία μετατρέπει την απόπειρα του πρωταγωνιστή σε έναν αλλιώτικο κόσμο σε προσωπικό ταξίδι του αναγνώστη. «Είναι εύκολο να διατυπώνω κρίσεις για τους νέους μέσα από την ασφάλεια των 48 μου χρόνων», δηλώνει ο συγγραφέας. «Ασφαλώς ο Ντάνι έχει διαπράξει μνημειώδη λάθη, υπήρξε ανελέητος απέναντι στον εαυτό του και απορριπτικός προς τον περίγυρό του. Είναι η ίδια η κοινωνία μας όμως αυτή που ενθαρρύνει την καλλιέργεια των υπεράνθρωπων επιτευγμάτων και είναι ξανά αυτή η πρώτη που κατασπαράσσει τους αποτυχημένους. Θέλοντας να ξεφύγω από τα στερεότυπα των νικητών και των χαμένων, διάλεξα να φερθώ με τρυφερότητα στον Ντάνι, να εξα-

πλώσω την τρυφερότητα σε όλο το βιβλίο και να του δείξω τον δρόμο προς την εξιλέωση». Η «εξιλέωση» είναι η λέξη κλειδί για τον Τσιόλκα, του οποίου το πρόσωπο φωτίζεται όταν την ανασύρει από το οπλοστάσιο των ελληνικών του. «Τι είναι αυτό το βιβλίο; Είναι το πρώτο ερώτημα που θέτω στον εαυτό μου όταν καταπιάνομαι με το γράψιμο», συνεχίζει. «Το λοιπόν, αυτό είναι ένα βιβλίο για τη συγχώρεση και την καλοσύνη, έννοιες που πάντοτε με απασχολούσαν αλλά ποτέ έως σήμερα δεν τις είχα εξερευνήσει σε όλη την έκτασή τους». Έχοντας απολαύσει το «Μπαρακούντα» περισσότερο από κάθε άλλη δουλειά του, τον χαιρετώ διαβεβαιώνοντας ότι θα ακολουθήσω όλες του τις μελλοντικές εξερευνήσεις.

Το «Μπαρακούντα» του Χρήστου Τσιόλκα κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ωκεανίδα.

Ridley Road Bar © James Kirkup.

EAST LONDON SUMMER GUIDE

Πολιτιστικό κλακάζ!

ΚΕΙΜΕΝΟ: BIBIANA ΜΗΛΙΑΡΕΣΗ

Τάκος με μπακαλιάρo, ποικιλίες γαρίφαλων με όνομα Sweet William, γρασιδάτα φεστιβάλ όπου ραπάρει η Μ.Ι.Α., μαργαρίτες καρπούζι, βουτιές σε πισίνες ολυμπιακών διαστάσεων. Ένας οδηγός για το μακρύ, καυτό, ανατολικολονδρέζικο καλοκαίρι, όπου όλα μπορούν να συμβούν.

Regents Canal - Haggerston

Pop-up γκαλερί, καφετέριες, μπαρ, βάρκες, γάτοι, εμπορικά κέντρα, ακόμη και πλωτό... σινεμά ξεφυτρώνουν εν μία νυκτί. Η λονδρέζικη Ριβιέρα προσφέρεται για 24/7 χάζι δίπλα στο πλαφ-πλαφ το ποταμάκι και φέρει αέρα Κυανής Ακτής. Εμείς καθόμαστε στο «Townpath Café», επειδή έχει σωσίβια για διακόσμηση, πολύχρωμα ξύλινα τραπεζάκια, κεφάλτο προσωπικό και ανήκει σε μια χίπισσα Βρετανογαλλίδα γιαγιά - από αυτές με τα μακριά λευκά μαλλιά και τις λουλουδάτες παντελόνες. ΥΓ. Προσοχή στα δίκυκλα: οι όθρες είναι στενές και στις Ευρώπες οι ποδηλάτες έχουν προτεραιότητα.

Columbia Flower Market

Σε περίπτωση που αποφασίσεις να καλλιεργήσεις μελιτζάνες ή απλώς νιώσεις μια επιτακτική ανάγκη να γεμίσεις το σπίτι σου με ροζ υπερμεγέθεις ντάλιες (έχει συμβεί σε όλους μας), ο δρόμος θα σε βγάλει προς τα εδώ. Από γλαστράκια με δυόσμο και δεντρολίβανο μέχρι ολόκληρες «φορητές» λεμονιές. Τις Κυριακές φιλοξενεί ένα συρφετό από west-end μέλλουσες νύφες που στήνουν το σπιτικό τους - αυτές με το τέλειο μανικιούρ και τα δίμετρα πόδια. Αρέσει και στην Alexa Chung. columbiaroad.info

Jamboree Venue

Εξαιρετικές μπάλκαν μουσικές βραδιές. Χωμένο στο προαύλιο ενός εγκαταλελειμμένου εργοστασίου ζαχαροπλαστικής. Απόκοσμο, απόκρυφο, αλλόκοτο. Κάπου εκεί τριγυρνάει και ο Armando, ο εγκέφαλος που απαθανατίζει τις μουσταγωγικές νύχτες σε τεράστιους καμβάδες... και γεμίζει τους τοίχους. Αν τον κεράσεις ένα αφέντι, έχεις σοβαρές πιθανότητες να φύγεις με το πορτρέτο σου.

jamboreevenue.co.uk

The Vintage Emporium

Η Τζες και ο Όλι γύρισαν από τις Ινδίες με στόχο ζωής να φέρουν το ζεν στη μητρόπολη. Τελικά έφεραν το vintage. Το πικάπ παίζει αποκλειστικά 2ος, τα κορίτσια βγάζουν τα παπούτσια τους και χορεύουν swing, τα σερβίτσια είναι πορσελάνινα και πλένονται αποκλειστικά στο χέρι. («Τι εννοείς πώς γίνεται να μην έχουμε πλυντήριο πιάτων; Αφού είμαστε vintage!») Στο υπόγειο θα βρεις μια από τις καλύτερες συλλογές από τουαλέτες και καπέλα εποχής. Λειτουργούν ως καμουφλάζ για κρυφές στοές και μυστικά περάσματα που φυλάγονται από δύο τριχωτές, τετράποδες μετεμψυχώσεις δανδήδων. Έχε το νου σου, μοιάζουν με τη φλοκάτη.

vintageemporiumcafe.com

Towpath
Café dish.

© Joe
Woodhouse

London Fields Lido

Η μόνη πισίνα ολυμπιακών διαστάσεων της μητρόπολης. Πενηντάρα, υπαίθρια, και θερμαινόμενη. Οι περισσότεροι, βέβαια, πάνε για να διαφημίσουν το μαγιό (ή τους κοιλιακούς τους), αλλά το τερπνόν μετά του ωφελίμου. Προσφέρεται για νυφοπάζαρο.

London Fields Lido, London Fields, London E8 3EU

Broadway Market

«Αυτό το μάρκετ δημιουργήθηκε για το κομιούνιτι και λειτουργεί για το κομιούνιτι!». Στην ίδια θέση από το 1890, οι νοικοκυρές κάνουν τα ψώνια της εβδομάδας, οι νεομποέμ μαμάδες ταΐζουν οργάνικ παξιμάδια τα μωρά τους και οι μεσογειακοί στερημένοι από φραπέ, ήλιο και σουλάτσο ξεπροβάλλουν σαν τα σαλιγκάρια, κάνουν "people watching" και πίνουν τεράστιους λάτε με πάρα πολλά παγάκια στο «Climpson & Sons».

broadwaymarket.co.uk, Σάββατα 9 π.μ. - 5 μ.μ.

climpsonandsons.com, Δευτέρα - Παρασκευή 7.30 π.μ. - 5 μ.μ., Σάββατο 08.30 π.μ. - 5 μ.μ., Κυριακή 9 π.μ. - 5 μ.μ.

Ridley Road Market Bar (WU'S)

Τρόπικαλ, με dance floor - σκακιέρα και μαργαρίτα καρπούζι. Λογικές τιμές (5 λίρες το κοκτέιλ), χαρούμενοι άνθρωποι, επικές μουσικές. Χωμένο ανάμεσα στα χασάπικα και τα ψαράδικα του Riddle Road Market, είναι το πιο κοντινό που μπορείς να φτάσεις στο La Isla Bonita στο (ανατολικό) κέντρο της πόλης. Έξτρα μπόνους: Τις Τρίτες σερβίρει τάκος μπακαλιάρο.

facebook.com/ridleyroad

Lovebox Festival

Δεν πα να είσαι μπάνκερ, «creative», να παίρνεις επίδομα από τη βασιλίσσα ή να κάνεις το όγδοό σου μεταπτυχιακό, αν είσαι κάτοικος Λονδίνου ηλικίας 18 - 35 η ερώτηση των ημερών είναι: «Εσύ για ποιο φεστιβάλ έκλεισες;». Οι Λονδρέζοι φέρουν περί πολλού τα καλοκαιρινά φεστιβάλ που λαμβάνουν χώρα στα αστικά γρασίδια τους. Το φετινό Lovebox έλαβε χώρα στα σιντριβάνια του Victoria Park και το line-up του περιελάμβανε M.I.A., CHACE & STATUS, Crystal Fighters, Kiesza, Hercules & Love Affair και δε συμμαζεύεται.

loveboxfestival.com

V&A Museum of Childhood

Εδώ θα δεις τσίγγινα αυτοκινητάκια, ξύλινα κουκλόσπιτα, χάρτινα καλειδοσκόπια, τις πρώτες Μπάρμπι και γενικώς τα παιχνίδια με τα οποία έπαιζαν οι γονείς και οι παπούδες σου πριν την ψηφιοποίηση του (μάταιου) τούτου κόσμου. Έχει υπέροχες «περιστασιακές» εκθέσεις - φέτος το καλοκαίρι, συλλογή προπολεμικών ημερολογίων τύπου Άννα Φρανκ. Νοσταλγικό. Ευχάριστο. Επιμορφωτικό. Δωρεάν.

Καθημερινά, 10 π.μ. - 17.45 μ.μ., museumofchildhood.org.uk

The Great Diary Project, μέχρι 12/10/14

Hoi Polloi

Για λίγο «posh αίγλη» στην καρδιά του Shoreditch το «Hoi Polloi» σερβίρει γκουρμέ πιάτα, ακόμη πιο γκουρμέ κοκτέιλ (μας έχουν συμβουλέψει να παραγγέλνουμε Hendricks Gin, επειδή είναι must και classic και επειδή υπάρχει αυτή η φήμη ότι προσέχουμε τη σιλουέτα μας). Αισθητική 50s - Mad Men τύπου - και αέρας Νέας Υόρκης. Όλα αυτά ανάμεσα στους χίπηδες και τους χίπστερ. Να παίζει το τρανζίστορ...

hoi-polloi.co.uk

acehotel.com/london

Brick Lane Market

Από γειτονιά των Μπαγκλαντεσιανών στα 70s και γκέτο ντραγκ ντίλερζ στα 90s εξελίχθηκε σε μια από τις πιο πολυφυλετικές, πολύχρωμες, πολύβουες γειτονίες του πλανήτη. Τις Κυριακές, που βγαίνουν και οι πάγκοι, οι νευρώνες των αισθήσεών σου κινδυνεύουν από πολιτισμικό κλακάζ. Δεν ενδείκνυται για αγοραφοβικούς. Ενδείκνυται για γλυκατζήδες. Οι Εβραίοι ξέρουν να φτιάχνουν cheesecakes.

Stik

Γκραφιτάς. Πιτσιρικάς. Τον παρομοιάζουν με τον Banksy. Αφαιρετικά τυπάκια, δυνατά χρώματα, μεγάλες διαστάσεις. Εδώ και μια δεκαετία ζει σε καταλήψεις και σε hostels για αστέγους. Μόλις πέρυσι πουλήθηκε το πρώτο του έργο προς έξι χιλιάδες λίρες. Αυτό είναι το πιο ωραίο στο ανατολικό Λονδίνο. Καμιά φορά μοιάζει πως ζούμε στο Παρίσι, το 1912.

stik.org

Serpentine Gallery Pavilion 2014 / Smiljan Radi © 2014 John Offenbach

ΣΜΙΛΙΑΝ ΡΑΝΤΙΤΣ

LONDON SERPENTINE PAVILION 2014

Η φετινή Serpentine Pavilion, ένα εφήμερο περίπτερο του Σμίλιαν Ράντιτς που κοσμεί τα γρασίδια της Serpentine Gallery και που από το 2000 αποτελεί θεσμό στα καλοκαιρινά διεθνή αρχιτεκτονικά δρώμενα, μοιάζει με «παλαιολιθικό» ιπτάμενο δίσκο που έπεσε σε έναν καταπράσινο λονδρέζικο κήπο των αρχών του 1700.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΙΖΙΝΑ ΣΟΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο Σμίλιαν Ράντιτς, ο 49χρονος χιλιανός αρχιτέκτονας, είναι ο 14ος στη σειρά που δέχθηκε την πρόσκληση της γκαλερί Σερπανταίν να σχεδιάσει αυτήν την πρωτοποριακή εγκατάσταση που εγκαινιάστηκε στις 26 Ιουνίου και θα βρίσκεται εκεί ως τις 19 Οκτωβρίου. Να μην ξεχνάμε πως μερικοί από τους πιο διάσημους αρχιτέκτονες έχουν ήδη περάσει από τους Κήπους του Κένσινγκτον αφήνοντας ενδιαφέρουσες εντυπώσεις, μεταξύ άλλων, οι Χέρτζογκ & ντε Μερόν, ο Φρανκ Γκέρι, ο Όσκαρ Νιμάγιερ, η Ζάχα Χαντίντ, ο Τόγιο'Ιτο, ο Ρεμ Κούλχαας και ο Πέτερ Τσούμθορ.

Μια ημιδιάφανη ασύμμετρη κυλινδρική κατασκευή, που σε άλλους θυμίζει γιγαντιαίο βότσαλο, τεράστιο κουλούρι ή ντόνατς, σπασμένο τσόφλι αυγού ή ακόμα και «παλιάς τεχνολογίας» ιπτάμενο δίσκο, προσγειώνεται θορυβωδώς και σφηνώνεται πάνω σε μεγάλες αλάξευτες πέτρες που μοιάζουν να έχουν μόλις εξορυχτεί από λατομείο. Οργανική μορφή με καμπύλες αδρές επιφάνειες σε γήινες ημίλευκες αποχρώσεις, η εγκατάσταση του Ράντιτς μιμείται φυσικές μορφές προσθέτοντας ένα σημειακό ογκώδες και βαθύ γκρι χαλύβδινο παράθυρο με θέα τους Κήπους για να υπενθυμίσει ότι δεν πρόκειται για καθαρά μινιμαλιστική, αλλά για πολυδάπανη και τελικά στομφώδη αρχιτεκτονική. Το παράθυρο αυτό προεξέχει, σαν ένα γεωμετρικό χωνί, από το υπόλοιπο κέλυφος, εγκλωβίζοντας τη θέα πάνω από το επικλινές ξύλινο ντεκ-κατάστρωμα. Ο ίδιος ο Ράντιτς έχει χαρακτηρίσει αυτό το παράθυρο «πυξιδιοθήκη», το κιβώτιο όπου τοποθετείται η μαγνητική πυξίδα των πλοίων, υπονοώντας ότι μπορεί και να βρισκόμαστε σε κατάστρωμα πλοίου που σαλπάρει στο άγνωστο με βάρκα την ελπίδα.

Γεννημένος το 1965 στο Σαντιάγο της Χιλής, με κροατικές ρίζες, ο Σμίλιαν Ράντιτς αποφοίτησε το 1989 από το τμήμα αρχιτεκτονικής του Καθολικού Πανεπιστημίου της Χιλής, ενώ συνέχισε τις σπουδές του στο IUAV, στο Ανώτατο Ινστιτούτο Αρχιτεκτονικής της Βενετίας. Το 1994 κέρδισε τον διεθνή αρχιτεκτονικό διαγωνισμό για την Πλατεία Ελευθερίας στο Ηράκλειο της Κρήτης, όπου συνεργάστηκε με τον Νικόλα Σκουτέλη και τον Φλάβιο Ζανόν στο επίπεδο της κατασκευής. Έναν χρόνο μετά ίδρυσε το αρχιτεκτονικό του στούντιο στο Σαντιάγο. Το 2001 ψηφίστηκε ως ο καλύτερος αρχιτέκτονας κάτω των 35 ετών από το Χιλιανό Σωματείο Αρχιτεκτόνων και το 2009 διορίστηκε επίτιμο μέλος του Αμερικάνικου Ινστιτούτου Αρχιτεκτόνων στις ΗΠΑ. Αγαπά τη λογοτεχνία και τη φύση και η δική του κατοικία ονομάζεται «Σπίτι του Ποιήματος της Ορθής Γωνίας», φόρος τιμής στο «Le Poeme de l'Angle Droit» του Λε Κορμπυζιέ, μια σειρά 19 πινάκων και κειμένων, ενώ αντλεί έμπνευση και από τον βάσκο γλύπτη Εντουάρντο Τσιλίντα, γνωστό για τα αφηρημένα μνημειακά του έργα. Το βιογραφικό του περιλαμβάνει πολλές διαλέξεις και αρκετές εκθέσεις, μεταξύ άλλων την έκθεση «Global Ends» στη Ma Gallery στο Τόκιο το 2010 και την έκθεση «An Orange Noise» στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης της Χιροσίμα το 2012, ενώ συμμετείχε στη 12η Μπιενάλε Αρχιτεκτονικής της Βενετίας με τη γλύπτρια Μαρσέλα Κορέα με έναν τεράστιο γρανιτένιο βράχο που εναπόθεσαν στο Αρσενάλε. Θα μπορούσε και αυτό το έργο να χαρακτηριστεί ως η πιο απεικόνιση του περιπέτρου της Σερπανταίν, στο

εσωτερικό του οποίου υπάρχει ένα κουτί από αρωματισμένο ξύλο κέδρου εν είδει καταφυγίου, εμπνευσμένο από το χαρακτηριστικό του Ντέιβιντ Χόκνεϊ «Το αγόρι κρυμμένο σε ένα ψάρι».

Το διάστημα αλλιώς

Παρόλο που δύσκολο θα το υποθέσει κανείς, αυτό το κάπως χοντροκομμένο, δυναμικά ατίθασο και εκτός τόπου και χρόνου αντικείμενο, η φετινή Serpentine Pavilion, εμπνέεται από ένα προηγούμενο έργο του Σμίλιαν Ράντιτς, μια μακέτα για το κάστρο του «Εγωιστή γίγαντα», ενός από τα διασημότερα παραμύθια του Όσκαρ Ουάιλντ, γραμμένο το 1888. Αντλεί βέβαια συνθετικές ιδέες και από ένα προηγούμενο πρότζεκτ του αρχιτέκτονα, το εστιατόριο «Mestizo» στο Σαντιάγο της Χιλής, το οποίο εδράζεται επίσης σε μεγάλους ογκόλιθους. Η μακέτα από την οποία εμπνεύστηκε ο Ράντιτς είχε γίνει με χαρτοταινία. Αυτή την αίσθηση θέλει να μεταφέρει στον πραγματικό χώρο, και για αυτόν ακριβώς τον λόγο χρησιμοποιεί ανεπεξέργαστο φάιμπεργκλας. Επιδίδκει η υφή του περιπτέρου να είναι αδρή, ακατέργαστη, τραχιά, εν μέρει άτεχνη, με μια όμως χειροποίητη ποιότητα. Το κέλυφος του περιπτέρου συντίθεται από

πολλαπλά στρώματα φάιμπεργκλας, πάχους 10 χιλιοστών, τόσο λεπτά σαν φύλλα χαρτιού. Η κατασκευή έγινε στο Γιορκσάιρ από GRP, έναν τύπο φάιμπεργκλας που χρησιμοποιείται στην κατασκευή σκαφών αναψυχής: 66 κομμάτια που συναρμολογήθηκαν στους Κήπους του Κένσινγκτον. Οι επιμελώς ατημέλητες ατέλειες του φάιμπεργκλας επιτρέπουν σε ένα απαλό, στους τόνους της σέπιας, φως να διεισδύσει στο εσωτερικό. Και ενώ μοιάζει εξωτερικά σαν ένα σωμαγές καταφύγιο, το εσωτερικό έλκει το φως και εκμυστηρεύεται στους περαστικούς την ημιδιαφάνειά του. Σχισμές και οπές στο λεπτεπίλεπτο κέλυφος επιτρέπουν στον επισκέπτη να γευτεί τη μαγεία των Κήπων και να εστιάσει σε προκαθορισμένα σημεία ενδιαφέροντος μέσα στη δροσερή τοπιογραφία του πάρκου. Οι 62 τόνοι πετρώματος που διαμορφώνουν τη βάση μεταφέρθηκαν και αυτές από το Γιορκσάιρ. Η αντιπαράθεση του ημιδιάφανου μανδύα με τις μεγάλες ακατέργαστες πέτρες της βάσης αντλεί την έμπνευσή της από τις μικρές «τρέλες» του 18ου αιώνα, τη ρομαντική εκείνη αρχιτεκτονική παράδοση στην οποία διακοσμητικά περίπτερα στήνονταν στους κήπους των πλουσίων της Ευρώπης, με μια διάθεση υπερβολής, εκκεντρικό-

τητας, πολυτέλειας, αλλά πάντα κουβαλώντας μια ιδιαίτερη ατμόσφαιρα. Σαγηνευτική και μισότρελη, με μεγάλη διάθεση πειραματισμού και μοναδικότητας, πρωτότυπη και φρέσκια, εύθραυστη αλλά τραχιά, η φετινή Serpentine Pavilion εντυπωσιάζει χάρη στις φουτουριστικές πινελιές που μπλέκονται στα πλοκάμια ενός «μετα-νεολιθικού» μνημείου, αγγίζοντας τα όρια ενός μνημειακού παγανιστικού τελετουργικού χώρου, ταλαντευόμενη ανάμεσα σε σκηνικό επιστημονικής φαντασίας και αρχέγονου παρελθόντος, χάι-τεκ και ρουστίκ. Στο εσωτερικό των 541 τετραγωνικών μέτρων διαμορφώνεται ένας ευέλικτος πολυλειτουργικός χώρος με καφέ που θα φιλοξενήσει διάφορα events καθ' όλη τη διάρκεια του καλοκαιριού. Όλες τις Παρασκευές μεταξύ Ιουλίου και Σεπτεμβρίου θα γίνει η σκηνή για οκτώ ειδικά διαμορφωμένες για τον συγκεκριμένο χώρο εγκαταστάσεις που θα προσπαθήσουν να φέρουν κοντά ποικίλες εκφάνσεις της τέχνης, από ποίηση και μουσική μέχρι κινηματογράφο και λογοτεχνία. Στο πλαίσιο αυτό θα παρουσιαστούν τρία έργα-αναθέσεις σε τρεις ανερχόμενους καλλιτέχνες: τη Λίνα Λαπελάιτ, τη Χάνα Πέρρου και τη Χέδερ Φίλιπσον.

ZOOLAND

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΠΑΚΑ

ΛΕΩΝ

(23 Ιουλίου - 22 Αυγούστου)

Οι Αμερικάνοι το λένε «anger management». Οι Έλληνες, «Χαλάρωσε, τι τσίτα είναι αυτή;». Οι Κύπριοι, «Τι λυσιιάς τζια εθυμώνεις ρα;». Ο συσσωρευμένος θυμός που κουβαλάς τον τελευταίο καιρό σε κάνει να μοιάζεις με τον Γιώργο Αυτιά όταν θίγονται τα συμφέροντα των συνταξιούχων ή με τον Μέγα Βενιζέλο όταν αμφισβητούν τη μεγαλειότητά του. «Στο διάστημα κανείς δεν μπορεί να ακούσει τις κραυγές σου» έγραφε το poster του Alien, αλλά και στην Ελλάδα τα πράγματα δεν είναι καλύτερα. Βρες έναν τρόπο να διαχειριστείς τον θυμό σου χωρίς να πρήξεις τα σκώτια μας ή διοχέτεύσε τον κάπου δημιουργικά/καταστροφικά.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ

(23 Αυγούστου - 22 Σεπτεμβρίου)

Ξέρεις τι λένε για αυτούς που έχουν μεγάλη μύτη; «Τι μυτόγκα είναι αυτή; Όταν ο Θεός μοίραζε μύτες, άκουσες πίτες και πήρες διπλή μερίδα;». Λέγεται «ρεαλιστικός κυνισμός», ενδεχομένως και «bullying», όμως αλλού είναι το point: Πρέπει να σταματήσεις να δημιουργείς μύθους, προκειμένου να ωραιοποιήσεις τη δυστυχία σου, ή να κάνεις σημαία την εργένικη ζωή, για να δικαιολογήσεις τη μοναξιά σου. Μπορεί, όταν κοιμάσαι μόνος, να έχεις ένα ολόκληρο κρεβάτι για την πάρτη σου. Σκέψου όμως και το άλλο. Όταν κοιμάσαι με παρέα, έχεις για την πάρτη σου έναν ολόκληρο άνθρωπο.

ΖΥΓΟΣ

(23 Σεπτεμβρίου - 23 Οκτωβρίου)

Το άλμα του Ρένου Χαλαμπίδη από την εξωκοινοβουλευτική αριστερά στην ινδουιστική τσάκρα δεξιά του Σαμαρά σου δίνει το θάρρος, τη δύναμη και το κουράγιο να κάνεις ένα τίτινιο ερωτικό άλμα από το «εμείς» στο απόλυτο «εγώ». Να δεις τη σχέση σου σαν ένα «ματς» και όχι σαν ένα «ματς μουτς». Να στήσεις άμυνα απέναντι σε μια ανύπαρκτη απειλή και να βάλεις γκολ σε άδεια τέρματα. Να συνειδητοποιήσεις πως τα ωραιότερα πράγματα στη ζωή είναι τα πράγματα. Αρκεί να είσαι μέσα στα πράγματα.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ

(24 Οκτωβρίου - 21 Νοεμβρίου)

Συναντιούνται δύο ληστές σε ένα σπίτι, τυχαία. «Λοιπόν, εγώ θα πάρω τις ηλεκτρονικές συσκευές και εσύ τις ηλεκτρικές» ψιθυρίζει ο ένας. «Και οι ηλεκτρικές συσκευές που έχουν ηλεκτρονικά συστήματα;» αναρρωτείται ο άλλος. «Χμ, σωστά!» σκέφτεται ο πρώτος, «Τι θα έλεγες να συγκατοικήσουμε;». Η έλευση ενός καυτού οικονομικά Αυγούστου θα σε βοηθήσει να συνειδητοποιήσεις πως οι χαλεποί καιροί προσφέρονται για πρόωρες συγκατοικήσεις, ακόμα και όταν υπάρχουν υποστατές αμφιβολίες για το δέσιμο του γλυκού.

ΤΟΞΟΤΗΣ

(22 Νοεμβρίου - 21 Δεκεμβρίου)

Πριν από κάμποσες δεκαετίες ο Άλφρεντ Νόμπελ είχε προτείνει στον ιταλό υπουργό Φραντσέσκο Κρίσιπ την κατασκευή ενός θαλάμου δηλητηριωδών αερίων, στον οποίο θα κατέφευγαν οι ανίατοι και οι απελπισμένοι. Η πρόταση του Άλφρεντ Νόμπελ άξιζε βραβείο Νόμπελ, όμως εσύ δεν αξίζεις μια θέση μέσα σε έναν τέτοιο θάλαμο. Το καλοκαίρι είναι μια καλή ευκαιρία να μετατρέψεις την ερωτική σου απελπισία σε ποίηση ή μηχανήματα σπουδαία, όπως τραγουδούσαν οι Στέρεο Νόβα. Να συνειδητοποιήσεις πως η αγάπη είναι σαν το μετρό της Θεσσαλονίκης. Ίσως και να μην τη γνωρίσεις ποτέ.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ

(22 Δεκεμβρίου - 19 Ιανουαρίου)

«Οι γονείς μου είναι τόσο καλοί, που θέλω να τους πνίξω» έγραφε ο Φίλιπ Ροθ (πού να γνώριζε και τη Σοφία Τσίπα, έτσι;). Μια κίνηση αυταπάρνησης από τους γονείς σου μέσα στην καρδιά του Αυγούστου θα σου διδάξει πως η αληθινή η αγάπη είναι σαν τις τράπεζες. Δίνουν περισσότερα από όσα έχουν. Κακό παράδειγμα, αλλά ένιγουει... αυτό που έχει σημασία είναι να αναθεωρήσεις τις αξίες της οικογένειας και να καταλάβεις πως οι άνθρωποι που αξίζουν πραγματικά την αγάπη σου είναι αυτοί που σου έχουν αλλάξει πάμπερς, όταν ήσουν αμωρό.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ

(20 Ιανουαρίου - 18 Φεβρουαρίου)

Οι απόπειρες να συννευρεθείς με το άλλο φύλο θα προσθέσουν και αυτό το καλοκαίρι στο βιογραφικό σου μπόλικες πανηγυρικές ήττες με ανυπολόγιστες συνέπειες στο αταξικό σύμπαν όπου βασιλεύει ο εγωισμός σου. Όταν ένας προπονητής κατεβαίνει στο ποδόσφαιρο με σύστημα 4-8-3, κάτι πάει στραβά, δεν συμφωνείς; Είναι επιτακτική η ανάγκη να ανακαλύψεις την αιτία της αποτυχίας σου και να αλλάξεις στρατηγική στο πεδίο του φλερτ. Εσύ έχεις το πεπόνι, εσύ έχεις και το μαχαίρι, κόψε και φάε, ρε βλίτο.

ΙΧΘΥΕΣ

(19 Φεβρουαρίου - 20 Μαρτίου)

Συμβαίνει συχνά να θέλεις να πεις κάτι και να λες κάτι άλλο από αυτό που θες να πεις και αυτό το κάτι άλλο που θες να πεις να είναι ό, τι πιο άσχετο, άστοχο και ακατάλληλο θα μπορούσες να σκεφτείς τη δεδομένη στιγμή. Παράδειγμα: Σε σταματάει ένας αστυνομικός της τροχαίας ενώ οδηγείς μεθυσμένος στην εθνική οδό και, αντί να του πεις «Συγγνώμη, δεν θα ξανασυμβεί», ρωτάς «Γιατί διαλύσατε τους Village People;». Η σωστή και λελογισμένη χρήση των λέξεων σε ερωτικό και επαγγελματικό επίπεδο έως τον Σεπτέμβριο θα έχει κρίνει το μέλλον σου, γι' αυτό δείξε προσοχή.

ΚΡΙΟΣ

(21 Μαρτίου - 19 Απριλίου)

«Όταν εξαφανιστεί ο Σαμαράς, η ανθρωπότητα θα έχει ακόμα έναν χρόνο ζωής» είχε πει ο Αϊνστάιν (ή μήπως ο Αλαφούζος;). Η καταστροφολογία, η οικονομική κρίση και οι πολιτικές εξελίξεις στο Ελλαδιστάν σε έχουν καταβάλει ψυχολογικά και η όρεξή σου για διακοπές έχει μειωθεί σε επικίνδυνο βαθμό. Ξέχνα την επικαιρότητα, κάνε delete τις σκοτούρες και τα διλήμματα και ρίξου δίχως ενοχές σε ένα ανεπανάληπτο πάρτι γεμάτο σεξ, αλκοόλ και Candy Crush. Απαγορεύεται η κατάθλιψη εν μέσω θέρους στους μη έχοντες εργασία.

ΤΑΥΡΟΣ

(20 Απριλίου - 20 Μαΐου)

«Μια γάτα που κάθισε πάνω σε μια ζεστή σόμπα δεν πρόκειται να καθίσει σε μια ζεστή σόμπα ξανά, αλλά δεν θα ξανακαθίσει ούτε πάνω σε μια κρύα σόμπα» έλεγε ο Μαρκ Τουέιν. «Όποιος καεί με τον χυλό, φυσάει και το γιαούρτι», πιο σοφά ο ελληνικός λαός. Η καχυποψία σου απέναντι στους ανθρώπους που σε πλησιάζουν με ερωτικό ενδιαφέρον άρχισε να εξελίσσεται σε φοβική νευρώση έπειτα από εκείνον τον επώδυνο χωρισμό. Πρέπει να καταλάβεις πως δεν είναι όλοι οι άνθρωποι ίδιοι (αν εξαιρέσεις τους μαύρους και τους Κινέζους). Είναι θέμα χρόνου, και όχι πόνου, να βρεις κι εσύ το σωστό ταίρι.

ΔΙΔΥΜΟΙ

(21 Μαΐου - 21 Ιουνίου)

Η αυγουσιάντικη πανσέληνος στις 10 του μηνός θα σε βοηθήσει να καταλάβεις πως η αλήθεια τελικά βρίσκεται στους Sex Pistols. «Don't know what I want, but I know how to get it!», θα είναι το κυρίαρχο μότο του καλοκαιριού όσο εσύ θα κυνηγάς την τύχη σου ερωτικά, σεξουαλικά, επαγγελματικά και υπαρξιακά, αδιαφορώντας για τις συνέπειες των πράξεών σου. Δύο λάθη δεν κάνουν ένα σωστό, όμως και τα δύο σωστά σε κάνουν βαρετό.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ

(22 Ιουνίου - 22 Ιουλίου)

«Χωρισμός σημαίνει δάκρυ και πολύ βαρύς καημός, χωρισμός θα πει φαρμάκι, χωρισμός θα πει λυγμός» τραγουδούσε η Ζωζώ Σαπουντζάκη το 1924 (στα 46 της). Ο χωρισμός πονάει, είναι αρρώστια που δεν περνάει και θα το ζήσεις από την «καλή» σε λίγες ημέρες, όταν θα σου έρθει το τελεσίγραφο: «Αγάπη μου, δεν πάει άλλο, στοπ. Βρήκα άλλον/ή, στοπ. Και γαμώ τα παιδιά, στοπ. Να περνάς καλά, στοπ. Σκορδοκαίλα μου κι αν δεν περνάς καλά, στοπ». Ένας Αύγουστος γεμάτος ερωτικά αναγνώσματα (Ρωμαίος & Ιουλιέτα, Μπόνι & Κλάιντ, Πέτρος & Τζένη) σε περιμένει, ω ναι, σε περιμένει...

17 & 19-21
SEPTEMBER
2014

THESSALONIKI
GREECE

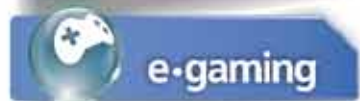
REWORKS

KRISI GRAPHICS

70 ACTS & 10 MUSIC STAGES

JESSIE WARE / FRITZ KALKBRENNER / MAX RICHTER / NINA KRAVIZ
BEN KLOCK / HENRIK SCHWARZ / HEIDI PRESENTS JACKATHON / MAGDA
DENNIS FERRER / THE FIELD / NIGHTMARES ON WAX / BARKER / FORTUNA
RECORDS SHOWCASE / NIKOLA GALA / AND.ID / ISON / ACTOR ONE
STASSY / DARKTOM & GEORGE ADI / DREAMMACHINERY

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
THESSALONIKI INTERNATIONAL FAIR

6-14|9|2014

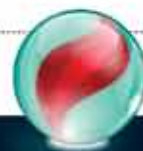
ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΚΘΕΣΙΑΚΟ & ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

το παιχνίδι... συνεχίζεται!!!

www.tifant.gr

και αυτή τη χρονιά με:

- MAD North Stage Festival
- Εργαστάσιο & Μουσείο Σοκολάτας
- Παρουσίαση του Μουσείου της Ιεράς Μητρόπολης Θεσσαλονίκης
- Έκθεση του Ευρωπαϊκού Κέντρου για την Πυρηνική Ενέργεια CERN
- Έκθεση Συλλεκτικών υπολογιστών και παιχνιδιομηχανών RETRObit του retroclub.info
- Ειδικό αφιέρωμα για τα παιδιά με θεατρικές παραστάσεις, παιχνίδια και πολλές εκπλήξεις
- Εναέριο θέαμα με μηχανή και ακροβάτης
- CHEAPART Έκθεση Εικαστικών Έργων

tif@helexpo.gr
tif.helexpo.gr

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΘΡΑΚΗΣ

Επίσημη Τράπεζα:

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Οργάνωση :

HELEXPO